

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 35

CENA 150 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

TAJFUN SMRTI

Derek Finogan

TAJFUN SMRTI

SERIJA
Borilačke veštine

NINĎA

Naslov romana:
TAJFUN SMRTI

Autor:
Derek Finegan

Lektura:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Branka Čojbašić

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1986. DEN PRESS

BORILAČKE VEŠTINE — NINĎA 35 — APRIL 1986. godine. Cena 150 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vadosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, uredništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

TAJFUN SMRTI

Visok crnokos čovek ozbiljnog lica i dubokih tamnoplavih očiju, činilo se, nije bio iznenađen prizorom ispred sebe. Stao je, malo raskoračen, čim su se vrata zatvorila za njim, a na pugnim usnama zaigrao mu je prezriv osmeh.

— Malo neobične mere predostrožnosti — primeti oštro posmatrajući čoveka ispred sebe.

— Tako smo se dogovorili, zar ne?

Drugi čovek sedeo je iza debelog zida od nesalomivog stakla koje je izobličavalo zrake svetlosti slično krivom ogledalu. Na njegovoj strani pregrade svetlost je bila prigušena, ocrtavajući samo liniju glave i širokih ramena, gotovo utonulih u ogromnu fotelju.

— Da, tako smo se dogovorili, ali bih ipak želeo da doznam čemu sve to. Obična ljudska radoznalost, recimo...

— Ne.

Uređaj koji je prenosio zvuk sa jedne strane pregrade na drugu izobličavao je šumove isto onako kako je pleksiglas lomio svetlosne talase, ali se ipak dalo razabrati da je vlasnik glasa koji odjekuje iz zvučnika čovek naviknut da brzo donosi krupne odluke i nepokolebljivo ih se drži, uveren u svoju nepogrešivost.

A takvi su ljudi opasni. Bilo kada i bilo gde.

— U redu! — pridošlica sleže ramenima. — Kada počinje mo?

— Odmah. Priđi bliže, do same pregrade. Ali ne bliže od jedne stope. Jedna stopa, obra ti pažnju!

— A šta ako pređem i tu jednu stopu?

— Ne bih ti savetovao! — reče glas iz zvučnika. — Imaš li neki novčić u džepu? Ili olo vku, bilo kakav predmet.

— Imam.

— Baci ga prema pregradi.

Sa osmehom na usnama, crnokosi iz džepa pantalona izvuče novčić od četvrt dolara i baci ga u visokom luku prema prozirnom zidu.

Morao je stisnuti kapke pred zaslepljujućim bleskom zraaka koji su doprli sa oba bočna zida, koncentrišući se ka sitnom pokretnom cilju. Zalelujavši se nekoliko puta u letu, kao suvi list, na pod se sruči nekoliko kapi istopljenog metala.

— Laseri — reče zvučnik — gadno, a? Zamisli šta bi se s tobom dogodilo da si na mestu tog novčića!

— Nije potrebno da zamišljam — i pored spektakularnog prizora, glas pridošlice bio je potpuno miran. — Predimo na stvar! Ovo mi se, uzgred, nimalo ne dopada.

— Ni meni, ali želim da doznam šta piše na tom listu hartije.

— Listu? Mislio sam da toga ima više.

Promukao smeh, izobličen tako da je podsećao na zavijanje hijene.

— Obična ljudska radoznalost, kažeš? Ne zaboravi da je radoznalost ubila mačku, mladíću!

— Sasvim tačno. Samo što ja nisam mačka.

— Videćemo... Okreni se udesno, prema zidu.

Na bočnom zidu zelenkasto zatreperi ekran velikih dimenzija. Trenutak kasnije na njemu se pojavi slika. List hartije, požuteo od starosti, sa mrljama obrubljenim sitnim kristalima bele boje, koje je ekran uveličavao toliko da je bilo teško prepoznati običnu so.

— List je bio u morskoj vodi? — upita crnokosi.

— To nije bitno. Želim da znam šta tu piše i ništa drugo!

Crnokosi je ćutao, uživajući u čisto estetskom doživljaju koji su pružali pravilni nizovi ideograma, ispisanih rukom umetnika, vičnog srednjovekovnoj veštini japanske kaligrafije.

Ti redovi su imali i svoje značenje, kao i svaki znak koji ih je činio, ali on još nije želeo da uđe u suštinu teksta...

— Dakle?

Glas iz zvučnika bio je nestrppljiv, ali to nije ostavilo utisak na čoveka ispred ekrana. Prošlo je mnogo godina otkako je video jedan ovako lep primerak rukopisa, bez obzira što ovaj nije bio star kao rukopisi na koje je navikao. Videlo se to po kvalitetu hartije i kičice, jedva primetnoj razlici u boji tuša, koji još nije dobio onu nijansu karakteris-

tičnu za vek od tri ili četiri stotine godina.

— Dakle, Eldridž? Šta piše tu, do đavola?

Eldridž počeo da govori lagano, svečanim glasom, dočaravajući duboke, zrele misli čoveka koji ih je nekada stavio na papir, tonom koji je čak i kod onoga ko ne razume japanski morao stvoriti osećanje srodno osećanju pisca teksta u trenutku njegovog stvaranja.

Glas iz zvučnika prekinuo je taj fascinantni monolog.

— Prokletstvo, Eldridž, nije mi do šale! Zašto te proklete gluposti ne prevedesh na engleski? Zato sam te i angažovao, zar ne?

Crnokosi se okrete prozirnom zidu. Na licu mu je ponovo lebdeo prezriv osmeh.

— Ti već znaš prevod ovog teksta! — reče. — Hteo si samo da proveriš nije li te prevario onaj ko ti ga je prvi preveo, zar ne?

— Da, pa šta?

— Ništa. Voleo bih da znam šta mu se dogodilo kada je završio sa prevodjenjem?

— Pokupio je svoj honorar i otišao da ga popije, ništa drugo. Kao što ćeš i ti za koji trenutak učiniti! Hajde, počni...

— Nije li on možda mrtav?

— Mrtav? Zašto, do đavola? Zašto bi bio mrtav? Ah... ti misliš da... Gluposti!

Eldridž udahnu vazduh punim plućima. Njegova stopala u mekoj obući jedva su se pomerila na glatkom podu, ali bi iskusan poznavalac borilačkih veština u tom stavu prepoznao pravog majstora, spremnog da izbegne — i uzvрати — napad koji bi došao sa bilo koje strane.

— Lažeš — reče on mirno. — Ubio si ga. I nameravaš da ubiješ i mene čim ti prevedem tekst.

Promukao, izobličen smeh hi jene još jednom se razleže pod niskim betonskim svodom.

— Pa? Uveravam te da će tvoja smrt biti brza i laka. Šta bi još čovek mogao poželeti, Eldridž? Nećeš ni shvatiti šta se dogodilo! Eldridž lagano raširi obe ruke tako da čine prav ugao sa vitkim uspravnim telom.

— Ja sam spreman! — reče. — Možeš pokušati da me ubiješ, ali pre toga saslušaj šta imam da ti kažem. Ako ne uspeš da me ubiješ, onda ću ja ubiti tebe. To je sve!

— Igra, dakle? — dopre iz zvučnika. — To mi se dopada, mladiću, to mi se dopada! Ipak, kako bi bilo da pre toga ipak čujem prevod?

— Ne. Neću ti ga reći, samo zbog one neznatne šanse da čovek koji ti je prvi odao značenje ovog teksta nije to

učinio do kraja. A toga si se i bojao, zar ne? Da te slučajno nije prevario pre nego što je umro?

— Prokletstvo, čoveče, u Kaliforniji ima bar deset miliona ljudi koji znaju japanski! Neće biti teško da nađem sledećeg!

— Možda, ali nikada ne možeš biti siguran u reakciju onoga ko ga bude čitao. To što ovde piše tako je strašno da može uticati na razum svakog čoveka; u takvim situacijama ljudi postaju nepredvidivi. Kladiš se da bi devedeset od sto njih odbilo da ti ga prevede do kraja! A ti nemaš toliko vremena da ubiješ stotinak ljudi da bi došao do pouzdanog prevoda!

— Vremena? Do đavola, imam sve vreme ovoga sveta! Niko ne zna da...

— Zašto si začutao? Bojiš se da se ne odaš? Koliko si ljudi već ubio zbog tog lista hartije?

— Dosta! Hoćeš li prevesti ili ne?

Eldridž je ćutao. Tračak histerije u glasu čoveka iza pregrade odavao je da će smrtonosni napad uslediti svakog trenutka...

Biće potrebna sva koncentracija, sva snaga i sva brzina ako želi da ga preživi.

»Nećeš ni shvatiti šta se dogodilo«, rekao je čovek iza sta

klenog zida. Da li to znači da njegovo oružje...?

Pre nego što je imao vremena da svoju misao dovede do zaključka, napad je počeo. Levi bočni zid, načinjen od grubog betona, nije bio tako kompaktan kao što se činilo: oko polovine rastojanja između poda i tavanice ukazao se otvor iz kojeg su štrčale dve paralelne cevi.

Cevi mitraljeza velikog kalibra, svakako podešene tako da reaguju na daljinsku komandu.

Brzinom gotovo neshvatljivom, Eldridž načini dug skok koji ga je odneo daleko van pravca pokrivenog cevima, čak van prostora koji su one uopšte mogle pokriti iz onog uskog otvora. Dva paralelna snopa teških metaka zasušu kameni pod, ali rafal nije trajao dugo. Čovek iza pregrade shvatio je da njegovo prvo skriveno oružje ne može dosegnuti taj hitri, brzo pokretni cilj.

U polumraku, prsti se spustiše na niz kratkih poluga, ali je za aktiviranje novog oružja bilo kasno. Suženim očima, on je pratio let sićušne kuglice izbačene iz Eldridžove desne ruke.

Eksplוזija ga je zaslepila, džinovski vatreni cvet koji je u deliću sekunde procvetao na drugoj strani zida od pleksi-glasa. Oblak sivožutog dima is

punio je prostoriju, skrivajući Eldridžove pokrete. Do čoveka iza pregrade dopre oštar miris sagorelog eksploziva, jasan signal da zid od pleksiglasa nije izdržao eksploziju i da u njemu postoje pukotine koje bi snažnom čoveku mogle omogućiti da nekažnjeno prodre u njegovo svetište.

Sada već u potpunom mraku, jer je isključio osvetljenje koje je ocrtavalo njegovu siluetu, čovek iza pregrade pritisnu dugme ugrađeno u ručku fotelje. Bez šuma, glomazni deo nameštaja skliznu naniže, kao lift, a nad njim je debela betonska ploča brzo zatvarala nastali otvor.

Trenutak pre nego što su se betonske čeljusti sklopile, kroz gusti dim zapalacaše zmijski jezici lasera. Na licu čoveka zaigra zadovoljan osmeh.

Njegovo oružje uništilo je još jednog protivnika. Veoma opasnog protivnika, prvog koji ga je prinudio da upotrebi mehanizam za munjevito uklanjanje iz prostorije, tako dugo prilagođavane njegovim potrebama...

Ali ništa zato. Najvažnije od svega jeste da je i taj protivnik konačno ipak uništen...

*
* *

Varao se, naravno.

Eldridž je sada nepomično stajao u blizini ostataka pregrade, motreći suženim očima na zaslepljujuće zrake čije su granice bile još oštrije u gustom dimu. Dopirali su sa četiri mesta na bočnim zidovima, sa savršenom preciznošću se sastajući na komadu neprobojnog stakla koji je držao u rukama.

Neprobojnog za metke iz običnih pušaka i pištolja, naravno. Zraci ogromne energije ostavili su po nepravilnoj površini niz otvora malog prečnika čije su ivice bile istopljene.

Da, postojao je način da se pređe prostor zaštićen laserskim uređajem, jer čitav prostor nije i nije mogao biti pokriven smrtonosnim zracima. Hitar i okretan čovek mogao se »provući« i dospeti na drugu stranu staklenog zida.

Sklapajući oči, Eldridž je razmišljao o takvom pokušaju. Uprkos gustom dimu, veoma dobro je video debelu betonsku ploču koja je štitila odstupnicu njegovog neobičnog »poslodavca«. Biće veoma teško prodreti u podzemlje za njim, bez velikih količina eksploziva.

Kuglice skrivene ispod njegovog opasača mogle bi poslužiti, ali količina eksploziva u njima ne bi ozbiljnije ni načela oklop od betona ojačanog čeličnom žicom.

Sem toga, dim u nevelikoj prostoriji nije se razilazio, neprestano povećavajući svoju koncentraciju. Mogao je izdržati i čitavih deset-dvanaest minuta a da ne diše, svakako, ali šta posle?

Nepoznati nije bio sam, jer sve što je video pri dolasku u tu betonsku tvrđavu na obali okeana govorilo je o velikoj i dobro uhodanoj organizaciji koja nije štedela na sopstvenoj bezbednosti. Možda se upravo u ovom trenutku iza vrata skupljaju naoružani ljudi spremni da izrešetaju svaku senku koja se pojavi iz gustog dima?

Odlučivši se, Eldridž baci još jedan pogled na ekran koji je i dalje treperio, upola skriven dimom. Nekom čudnom asocijacijom to ga podseti na uobičajene predstave o paklu; crni dim savršeno se uklapao u ono što su govorili pravilno poredani japanski ideogrami...

Da, to je bilo važnije od potere za nepoznatim. Tajna koju je stari rukopis skrivao mora biti otkrivena, inače...

Okrenuvši se u mestu, Eldridž pođe prema vratima u potpuno pravoj liniji, iako ih ni-

je ni video u kovitlacima gustog dima. Zastao je u trenutku kada su prsti ispružene desne ruke dotakli čvrsto drvo, okovano trakama od čelika.

Opasnost je čekala na drugoj strani. Ne velika.

»Oni verovatno misle da sam već mrtav«, pomisli dok su mu prsti opipavali grubu kvaku. »Iznenadiću ih ako hitro iskočim, ali...«

Ispod širokog kožnog opasača on izvuče nekoliko sitnih čeličnih predmeta, pažljivo ih pridržavajući veštim prstima. Oštrice, nalik kandžama tigra, čvrsto nalegoše u već pripremljena mesta u donovima nje govih cipela. Trenutak kasnije i dugi prsti bili su naoružani sličnim kandžama čiji su vrhovi tupo svetlucali na ono malo svetlosti koja je dopirala sa tavanice.

Odbacivši se jednim gipkim skokom od poda, on zari kandže ruku u zid iznad vrata. Koristeći ih kao oslonac, učvrstio se i nogama, nalik pauku koji u uglu vrebava svoj plen. Opustivši se, kao akrobata na trapezu, on okrete kvaku i povuče vrata sebi.

Još pri ulasku zapazio je da ona nisu dobro uravnotežena i da će nastaviti da se otvaraju čim se malo odškrinu. Imao je vremena da se i rukama i nogama zakači za zid iznad njih

pre nego što to neko iz hodnika primeti.

— Hej! — začu se glas. — Pa on je tu! Ljudi, pazite!

— Đavola! Ništa se ne vidi od prokletog dima!

— Samo polako... ni on nema gas-masku, uskoro će morati da se pojavi!

Tri čoveka. Tako su mu rekla i njegova čula, ali je sada bio potpuno siguran u to. Gotovo ih je video, priljubljene uza zid hodnika, sa puškama spremnim da zaspu olovom prvu senku koja se pojavi iz dima.

Minut.

Do ušiju mu dopreše šumovi trenja odeće o zid, nervoznog premeštanja s noge na nogu...

— Zašto ne izlazi već jednom? — šapnu neko.

— Mora da se onesvestio...

— Misliš? Da pogledamo, a?

— Sačekaj... dim se razilazi.

— Rečeno je da moramo biti veoma oprezni! — upozori treći čovek, takođe šapatom.

— Opresni smo, do đavola! Šta hoćeš više?

Trideset sekundi. Ljudi u hodniku postajali su sve nervozniji.

— Taj je gotov, kad vam kažem. Ima skoro deset minuta od eksplozije. Ako se još nije ugušio, sigurno je već bez svesti.

— Da uđemo?

— Sačekaj... idem ja. Vas dvojica me štitite.

Savršeni sluh čoveka koji je u neudobnom položaju visio iznad vrata tumačio je svaki šum. Po jedan čovek sa puškom na gotovs sa obe strane. Treći će uskočiti i pribiti se uza zid desno od vrata, spreman da reaguje na prvi pokret.

Upravo tako se i dogodilo. Pod njim hitro prolete jedna senka i priljubi se uza zid, tako blizu da je mogao rukom dotaći razbarušenu crnu kosu. Cev puške lagano se pomerala levo-desno, tražeći neki cilj.

— U redu je — reče čovek, s mukom savlađujući kašalj — možete ući... Gde se, do đavola, uključuje klima uređaj, moramo nekako ukloniti ovaj dim!

Sada su sva trojica stajali pod njim, kašljucajući i mašući rukama ispred lica kao da žele da rasteraju dim koji se sporo valjao prema hodniku.

Bešumno, Eldridž izvuče kandže iz otvora u zidu...

U padu, njegove noge se sklopiše oko vrata čoveka u sredini kao čelični magneti. Rašireni prsti, naoružani čeličnim šiljcima, nepogrešivo pogodiše svoj cilj, zarivajući se u vratove ljudi koji su stajali sa

strane, prodirući kroz meku kožu sve do kičmenog stuba prekinutog naglim stezanjem moćnih šaka.

Njih dvojica su bili mrtvi.

Pre nego što su shvatili šta se dogodilo...

Pod težinom napadača onaj u sredini se skljkao na pod, ispuštajući oružje. Rukama je grčevito pokušavao da se oslobodi užasnog zagrljaja, ali mu to nije uspevalo. Ispravljaajući se u sedeći položaj, Eldridž se nadnese nad njega.

— Ne koprcaj se — reče tiho — inače si gotov! Vidiš li ovo?

Ruka sa čeličnim kandžama nadnese mu se nad oči. Čovek u strahu zakrklja, još jednom pokušavajući da se oslobodi, ali uzalud.

— Ko je tvoj gazda? Govori!

Stisak oko vrata popusti i čovek snažno udahnu, ispuštavajući pluća dimom. Zakašljao se pre nego što je uspeo da progovori.

— Ne... ne znam... časna reč, ne znam! Niko ga još nije video!

— Kako vam izdaje naređenja?

— Interfon... postoji interfon u svakoj prostoriji... on...

— Ko te je angažovao da radiš za njega? Ko mu je šef obezbeđenja?

Slabašan kašalj dopre iz grudi oborenog. Više nije ni pokušavao da se otrgne.

— Revak... Džo Revak... on nam je šef...

— Gde je on sad?

— Nije u zgradi. On...

— Zna li on ko vam je gazda?

— Kaže da ne zna, ali...

— Ali?

— On jedini ima pristupa u zadnji deo zgrade... tamo gde gazda ima svoj bunker. Možda...

Eldridž je osluškivao šumove iz hodnika, i sam se samo sa najvećim naporom uzdržavajući od kašlja. Neko je dolazio uz stepenice, opreznim korakom čoveka koji se nada neprijatnim iznenađenjima.

— Gde je ulaz u zadnji deo?

— Ne znam... postoji mehanizam koji se aktivira samo sa druge strane pregrada... ne znam, zaista...

— Nikada nisi pokušao da ga nađeš?

— Nikada... Veston... Veston je to pokušao...

— I

— Ubili su ga... našli smo ga bez glave nasred jedne prostorije u suterenu... Revak je rekao da će tako proći svako ko bude previše radoznao!

— U redu...

Sa uzdahom, kandže se sklopiše oko grkljana oborenog

čoveka, s lakoćom mrveći mišiće i žile. Mlaz krvi zali pod u času kada se Eldridž uspravo i ponovo okrenuo vratima.

Samo jedan čovek je bio u hodniku, ali to nije značilo da ih u zgradi nema još. Najzad, jedino što je on video bila je podzemna garaža, stepenište i ovaj hodnik...

Prava tvrđava. Iza njenih zidova mogla se kriti čitava četa ljudi, ali je on sumnjao u to. Ono što se tu događalo bilo je tako neobično da bi pre ili kasnije glas o tome morao dopreti do njegovih ušiju. To se nije dogodilo; prema tome, za ovo mesto znalo je malo, veoma malo ljudi...

Hitrim pokretima on ukloni kandže zavučene u donove cipela i vrati ih u skrovište pod opasačem. Za jednog protivnika oružje mu više nije bilo potrebno, pa ma kako oprezan taj bio. Ostavljajući kandže samo na desnoj ruci, on iziđe u hodnik.

U trenutku kada je kročio kroz otvorena vrata, na sve strane počese da zvone alarmni uređaji. Njihov efekt bio je, međutim, potpuno suprotan od želje onoga koji ih je uključio...

Telohranitelj sa puškom nije očekivao tu urnebesnu buku i njegovo oružje, neodlučno se okrenulo najpre na jednu, a zatim na drugu stranu hodni-

ka. To nije trajalo dugo, po uo bičajenim ljudskim merilima; pet ili šest desetih delova sekunde.

U tri duga skoka Eldridž je za to vreme preleteo rastojanje koje ga je delilo od naoružanog čoveka. Ovoga puta nije želeo nikakav razgovor: pogođen preciznim udarcem leve noge u sam vrh brade, telohranitelj se sroza na pod i ostade da leži iskrvavljenog vrata, sa izrazom čuđenja zamrznutim na mrtvom licu.

Podzemna garaža nalazila se u podnožju stepenica kojima su Eldridža doveli u odaju sa staklenom pregradom i on oprezno krete naniže, ne stvarajući nikakav šum.

Da li ga na tom putu očekuje još neka zamka? To nije mogao znati, ali je zato predosećao...

Opasnost! Opasnost!

*

* *

Odaja u podzemlju bila je verna kopija prostorije koju je nepoznati čovek širokih ramena trenutak ranije napustio u svojoj fotelji-liftu. Ista pregrada od neprobojnog stakla, komandna tabla pred njim, niz ekrana na bočnom zidu.

Jedan čovek takođe je stajao sa druge strane staklene pregrade i oštro motrio u najbliži ekran. Malo šta moglo se razaznati na njemu, sem gustog dima koji se kovitlao isečen mrežom laserskih zraka.

— Revak! — tiho reče čovek u fotelji.

— Da, šefe! — pozvani s naporom otrže oči od prizora na ekranu. Kratko ošišana plava kosa davala je njegovoj lobanji izgled kocke, pojačan izbočenim vilicama. Tanke usne bile su stisnute u ravnu crtu, a u bledoplavim očima igrao je plamičak koji je neprestano upozoravao na opasnost, i pored toga što kod sebe nije imao nikakvog vidljivog oružja.

— Mrtav je?

Revak odmahnu glavom i oči mu odlutaše do ekrana.

— Ništa se ne vidi od dima — odvrati — ali sam spreman da se kladim da nije!

Zvučnik je i ovde izobličavao smeh tajanstvenog šefa.

— Tvoja fiks-ideja! — reče on. — U redu, momak je brz i okretan, ali ipak samo čovek. Sačekaj da se dim razide i videćeš jedno upola sagorelo telo na podu, ništa više.

— Videćemo...

Prsti šefa preleteše preko ni za dugmadi na tabli. Osvetli se još nekoliko ekrana.

— Šta je ovo, Revak, do da vola? Šta oni traže gore?

— Tener ih je poslao. Za sva ki slučaj.

I opet smeh hijene...

— Stariš, Revak. I zašto trojica? Nisu li dva naoružana čoveka sasvim dovoljna da savladaju jednog nenaoružanog?

— On je naoružan, šefe. Onu eksploziju gore nije izazvao prstom.

Suženih očiju, Revak je pratio neodlučno približavanje trojice ljudi duž hodnika. Mikrofonu nisu bili uključeni, tako da nije mogao čuti šta govore, ali se to moglo naslutiti po napetim licima i nervoznim pokretima.

— Amateri! — frknu šef prezrivo u mikrofona. — Prokletstvo, ni plaćene ubice nisu više ono što su bile! Loše si ih obučio, Revak, loše!

— Ovi su novi, šefe. Nema ni deset dana kako su kod nas.

— I zato si odlučio da ih žrtvuješ, ako nešto ne bude u redu. Dobre si ti, Revak...

— Hej!

Iznenadni Revakov uzvik od nosio se na neočekivani pokret na ekranu. Vrata odaje lagano su se otvorila i kroz njih je pokuljao oblak gustog crno žutog dima.

— Prokletstvo! — reče šef tiho. — Pa to je...

Tanke Revakove usne razvukoše se u osmeh.

— Rekao sam vam da je živ, šefe. Taj momak ima sedam života, kao mačka!

Tri čoveka nestala su kroz vrata, a kamera u samoj odaji još uvek nije mogla da prene-se ništa sem nekoliko hitrih pokreta senki u tom dimu.

Svejedno. Nekoliko trenutaka kasnije Eldridžova prilika pojavila se u hodniku... u isto vreme kada je stepeništem stigao i četvrti telohranitelj sa puškom u rukama.

— Šta to govoriš, Revak?

Šef obezbeđenja odmače toki-voki od usana.

— Naredio sam da se uključi alarmni uređaj. Jezivo je bućan, kao što znate, to će ga možda zbuniti i zaustaviti...

— Ha! I ovaj ti je nesposoban, Revak! Do đavola, čemu ih to učiš? Nije stigao ni pušku da podigne, a Eldridž ga je sredio. Koga sad zoveš, prokletstvo?

— Tenera. Moramo ga zaustaviti pre nego što stigne do garaže, inače će nam pobeći, proklet bio!

Šef se promuklo nasmeja.

— Neka ga.

— Šta?!

— Rekao sam neka ide! Nisi gluv, Revak! Taj tip će mi još biti potreban. Štaviše, počinje da mi se sviđa. Da, neka

ide. Kada mi bude potreban, lako ćemo ga naći. Pošalji nekog za njim da ga prati, ali boljeg od ovih amatera koje si mi večeras pokazao. Jasno?

— Grešite, šefe! Eldridž je opasniji od klupka zvečarki, a sada nam se pruža prilika da ga se zauvek otarasimo... prilika kakva se možda nikada više neće ukazati!

Visoko Revakovo čelo bilo je osuto sitnim kapljicama znoja, a u očima se video izraz koji bi neko ko ga ne poznaje dobro nazvao — strahom.

Ipak, bilo je dobro poznato da Džo Revak ne zna šta je to strah.

— Zaveži, Revak! Neka ide!

Moćni mišići pod odećom vojničkog kroja naglo se opustiše. Revak rezignirano sleže ramenima i izgovori nekoliko tihih reči u svoj toki-voki, a onda ga vrati za pojas.

— Biće u redu, šefe — reče.

— Maret i Peluzo će poći za njim. Ali...

— Ne zanima me tvoje mišljenje, Revak, i to sam ti već rekao. Neka ga prate i otkriju njegovo skrovište, jer sumnjam da ću ga ponovo naći na staroj adresi. Ti znaš tog njegovog ortaka, Tabasko Pita?

— Da. Odrasli smo praktično u istom kraju.

— Prijateljstvo iz detinjstva, dakle. U krajnjem slučaju, ako

nam Eldridž i umakne, pritisnućemo tog Tabaska i od nje ga doznati gde se naš čovek nalazi. Ne bi bilo loše da i nje ga držiš na oku, Revak. To je sve.

Plavokosi čovek četvrtastog lica je oklevao.

— To je sve, Revak! — ponovo arogantni glas. — Ili si hteo još nešto da pitaš?

— Da... u stvari...

— Govori, ali brzo. Spava mi se, Revak. Ovo veče bilo je veoma uzbudljivo i već osećam umor.

— Zašto?

— Zašto — šta, Revak? Budi jasniji, čoveče!

— Zašto štedite Eldridž, šefe? Da nije to zbog...

— Slušaj, Revak! — iako izobličen, glas je pokazivao ne strpljenje. — Ako si počeo nešto, doteraj to do kraja, boga mu! Šta hoćeš da kažeš?

— Da nije, možda, Eldridž taj koji treba da nasledi moj posao, šefe?

Nekoliko trenutaka tišine narušene samo tihim zujanjem elektronskih uređaja. Ekran je pokazivao Eldridža koji je oprezno sišao do ulaza u garažu i zastao ispred vrata, osluškujući.

— Otkud ti ta ideja, Revak?

— To se događa, zar ne? Pre ili kasnije ljudi moje vrste po staju opasni po onoga za koga

rade. Jednostavno, suviše znamo o onome što se u međuvremenu dogodi...

— Ti o meni ne znaš ništa, Revak. I tako će i ostati.

— Da.

— To ti je odgovor. Postać ćeš opasan tek kada pokušaš da se približiš mojoj tajni. Kao ona budala Veston. Da li si se nekada zapitao šta se dogodilo sa njegovom glavom, Revak?

— Mnogo puta — Kroz kratku plavu kosu probijao se znoj i slivao niz čelo.

— I?

— Ne znam. Nije nađen nikakav trag.

— Tačno. Da sam to želeo, Vestonovo čitavo telo moglo je nestati bez traga. Ali nisam želeo; njegova smrt kao dobra opomena na svima koje radoznalost navede na gluposti!

— Da, šefe.

— Da, šefe! — naruga se glas iz zvučnika. — To je drugi razlog zbog kojeg bih ti mogao potražiti zamenu, Revak! Prokletstvo treba da me se plašiš, ali ne smeš prestati da misliš i svojom glavom. Ja nisam nepogrešiv, na žalost, i uvek sam cenio ljude koji su imali hrabrosti da mi ukažu na moje propuste. Hrabrosti, Revak, čuo si me!

— Čini mi se da sam to učinio pre nekoliko trenutaka, šefe.

— Varaš se, Revak! Ako mi sliš na Eldridža, to nije bila greška. Ti jednostavno nemaš dovoljno mašte da shvatiš šta se sve može postići sa čovekom takvih mogućnosti. Da si bolje razmislio, shvatio bi da je on zapravo idealno oruđe u poslu koji pripremamo. Pre svega, on savršeno vlada japanskim jezikom, što je i večeras dokazao. A onda...

— To i jeste ono što me zabrinjava, šefe. Suviše je tog prokletog Japana u ovom poslu...

— Zabrinjava te, Revak? Za što?

Krupni čovek udahnu vazduh, kao da prikuplja hrabrost da izazove opasnog protivnika. Pogled mu je bio uprt u ekran koji, u stvari, ništa više ni je pokazivao. Ništa sem dvostrukih čeličnih vrata garaže koja su se trenutak ranije sklopila za Eldridžom i njegovim starim »dodžom«.

— Dakle, Revak? Požuri, čoveče, rekoh ti da sam umoran!

— U redu. Da li ste čuli za ninđe, šefe?

— Ninđe? Koji ti je đavo, Revak?

— Ninđe, šefe. Uprkos opštem mišljenju, oni nisu samo bića iz praznoverne legende. Oni su zaista postojali i... još uvek postoje!

— Gluposti!

— Ne, šefe. Želite, možda, i dokaz?

— Jedan od njih maločas je izišao iz zgrade.

— Šta?!

Suv osmeh prelete preko tankih usana.

— Eldridž je ninda, šefe. I ja to mogu i da dokažem!

*
* *

U svom »dodžu«, kolima koja su pod starom limarijom krila motor neslučenih mogućnosti, Eldridž je oštro motrio u ogledalo. Gume su škripale po ne ravnom asfaltu, dok se vozilo zanosilo na svakoj od bezbrojnih krivina puta koji je vodio do tog fantastičnog zamka na obali okeana.

»Čudno mesto«, mislio je. »Ako je tačna ona japanska izreka da spoljašnjost kuće pokazuje unutrašnjost njenog graditelja, onda je tajanstveni vlasnik veoma opasan čovek. Uostalom, to se već i potvrdilo...«

Uverivši se još jednom da nikakva potera ne ide za njim, on dotače udubljenje pored prograde za rukavice. Jedan poklopac bešumno se podiže i iz njega ispade mikrofona na elastičnom kablju.

Dodirnuvši taster, Eldridž uključuje minijaturnu radio-stanicu i prinese mikrofona ustima.

— Veliki N, ovde! — reče.
— Veliki N. Slušaš li me, mister T?

Nekoliko trenutaka šuštanja iz etera, a onda dopre slab, ali potpuno razgovetan glas.

— Čujem te, Veliki N. Možeš govoriti.

— Crveno je, mister T. Crveno!

— O kej. Crveno!

Osmehnuvši se, Eldridž dotiče drugi taster ugrađen u radio-uređaj. Sada je svaki signal koji je odlazio u etar bio izobličen u skrambleru i predstavljao je samo besmisleni buku u bilo kojem drugom prijemniku koji nije imao odgovarajući uređaj. Naravno, ti signali su se mogli snimiti i dešifrovati uz pomoć kompjutera, ako bi nekome zaista mnogo stalo do toga. Pod jednim uslovom: da ima nekih tridesetak godina na raspolaganju...

— Halo, Pite! — reče ležerno Eldridž u mikrofona. — Sve u redu?

— U najboljem. Sem ako ne uzmem u obzir to što crkavam od dosade!

— Dosade? Odlično. Donosim nešto što će te garantovano zabaviti!

— I vreme je bilo. Čoveče, šta se s tobom događalo čitav

dan? Ni na jedan poziv nisi odgovorio.

— O tome upravo želim da ti pričam. Sedeo sam »Kod Luja« i baš se fino zabavljao sa Sumiko kada mi je prišao konobar i pozvao na telefon.

— Nisam znao da te poznaju »Kod Luja«!

— Ni ja.

Iz zvučnika dopre tih zvižduk.

— To nešto znači, ortak! I ko je bio na telefonu? Neka ženska?

— Na žalost, ne. Čovek koji mi je ponudio hiljadu dolara za tri sata mog vremena.

— I ti si ga, naravno, odbio?

— I ja ga, naravno, nisam odbio. Ne zbog bednih hiljadu dolara. Zanimalo me je ko je to, kako je doznao moje ime i zbog čega misli da je moje vreme toliko vredno.

— I?

— Dobio sam vrlo precizne instrukcije gde da dođem. Poznaješ obalu na delu južno od Ričmonda?

— Prilično. Puno divnih vila i velikih imanja tako dobro obezbeđenih da čak ni poreznici ne mogu lako da priđu. Tamo si bio?

— Tamo. Samo što ova vila nije bila divna i, naizgled, nije imala nikakvo obezbeđenje. Za misli голу betonsku fasadu, Pite, bez ikakvih otvora, sem po

dzemnog ulaza u garažu. Odvratno, zar ne?

— Užasno. A šta je s pogledom na Zaliv?

— Možda ima prozore na drugoj strani, to nisam video. U svakom slučaju, prostorija u koju su me doveli imala je čitavu izložbu televizijskih ekrana. Neki od njih svakako mogu da pokažu i Zaliv, kada to njihov vlasnik poželi.

— Ko je to, Lesli? Neki čudak?

— Čudan čovek. I veoma opasan. Ta kuća je prava tvrđava i iznutra, a ne samo spolja. Vlasnik me je primio u odaji podeľjenoj zidom od neprobojnog stakla. Sedeo je u tami, tako da mu nisam video lice.

— I šta je hteo od tebe?

— Sad se drži dobro. Da mu prevedem jednu stranicu japanskog teksta.

— Hiljadu dolara za to? Boga mu, zašto nikada nisam hteo da učim japanski?

— Iz lenjosti. Samo što mu je ja nisam preveo.

— I bacio hiljadu dolara? — dopre uzdah iz zvučnika. — Šta nije bilo u redu, do đavola?

— Mnogo toga, Pite. Stvar je doslovno takva da ti ja ne mogu reći ovim putem... ni skramblerom, ni bez njega!

— Boga mu!

— Baš tako. Gazda se, naravno, naljutio kada sam odbio da ga poslušam i pokušao da me sredi. Laserom, uzgred budući rečeno. Nije uspeo.

— Ko bi rekao? — naruga se nevidljivi sagovornik. — I onda si ti digao to prokletost u vazduh i sada dolaziš da mi se pohvališ, je li?

— Ne, nisam ga digao u vazduh, iako to možda nije loša ideja. Uništio sam jednom od mojih eksplozivnih kuglica pre gradu od pleksiglasa, ali je tip bio spreman na takvo nešto; za jedno sa foteljom skliznuo je naniže i zatvorio prolaz debelom betonskom pločom. Ostalo nije bitno; trojica ili četvorica telohranitelja hteli su da me zadrže na klasičan način. Začudo, pošto sam njih sredio, niko više nije ni pokušao da me zaustavi...

— Hmm... prate li te?

— Ne vidim nikoga, ali verovatno da!

— Sad znam zašto me zoveš. Hoćeš da utvrdiš ko je tvoj tajanstveni domaćin?

— Aha. Za sada imam samo jedno ime. Džo Revak. On mu je šef obezbeđenja.

— Stari Džo, zvani »Kvadrat«! Nisi ga video?

— Na žalost. Zašto »Kvadrat«?

— Džo Revak i ja smo svoj prvi obračun imali valjda još

dok su nas mamice u kolicima vozale po parku. Uvek je bio gađan tip. Lice mu je skoro četvrtasto, otuda »Kvadrat«. Liči na nemačkog narednika, znaš već te tipove iz ratnih filmova...

— Ne, takvog nisam video. Izgleda da uopšte nije bio u kući. Sad me slušaj pažljivo... namerno sam odabrao duži put, oko čitavog Zaliva. Izadi sa »ševroletom« i budi na petlji za Ouklend iz pravca San Franciska za tačno četrdeset minuta. O kej?

— O kej, šefe. Još nešto?

— Za sada ništa. Pre nego što kreneš, pozovi Sumiko i reci joj da je sve u redu. Kraj, Pite!

Isključivši radio-uređaj, Eldridž baci još jedan pogled u retrovizor. Odavno je sišao sa one uske i vijugave staze i sada se približavao četvorostrukoj traci puta koji je iz Ričmonda vodio kroz Berkli prema Ouklendu. Nekoliko kola išlo je istim pravcem kao i on, ali ni za jedna od njih ne bi mogao reći da ga sigurno prate.

Ne pritiskajući previše papuču gasa, da ne bi odao stvarne mogućnosti svog dodža, mirno je vozio krajnjom desnom trakom, propuštajući pored sebe čak i teške kamione visokih točkova koji su uvek nekuda žurili. Tabasko Pit, njegov prija

telj i saradnik, morao je da pređe mnogo duži put do mesta sastanka i zato žurba nije ni bila potrebna.

Spora vožnja imala je, među tim, i drugih prednosti, jer je sada sa sigurnošću znao i koja ga kola prate.

Pit će imati lak plen. Ili se tako bar činilo, ukori on sebe na tu pomisao. Još davno naučili su ga da se protivnik ne sme potcenjivati bez obzira koliko trenutna situacija izgleda povoljno...

»Čak i mrtva zmija može da ubije, sine moj«, rekao je jednom sensei Tanaka. »Nadam se da je to lekcija koju nikada nećeš zaboraviti...«

Sensei Tanaka...

Stari učitelj bio je jedini koji je od početka verovao u nje ga, ali su zato iskušenja na koja ga je stavljao da bi oprobao njegovu veštinu, odlučnost i hrabrost bila stroža i opasnija od onih koje je namenjivao ostalima. Mnogo kasnije Leslie, tada još veoma mlad, shvatio je da je tako moralo biti.

Bio je jedini belac koji se ikad usudio da dođe u Japan s namerom da postane jedno od onih čudesnih ljudskih bića o kojima se govori samo šapatom.

Da postane — ninda!

Drugi učenici, Japanci, gledali su ga s prezirom. Ne, nikada tu nije bilo otvorenog po

dsmeha ili uvrede, za to su oni bili suviše dobro vaspitani. Ali...

Stezao je zube ponavljajući do besvesti vežbe koje su nje govom već snažnom telu dale neslućenu snagu i brzinu, saktima ostajao da razmišlja u potpunom mraku o naizgled beznačajnoj rečenici koju mu je sensei Tanaka u toku dana uputio.

Učitelj nikada ništa nije rekao bez ozbiljnog razloga. Sva ka njegova reč morala se pamtiti. I više od toga.

Morala se shvatiti.

Svaka Tanakina reč imala je dublje značenje. I svaki njegov gest, pokret obrva, izraz naboranog lica s kojim je posmatrao zalazak sunca...

Mnogo kasnije mladić je shvatio da sve to takođe predstavljala jednu od lekcija. Lice čoveka, njegovi pokreti i držanje čine suptilni jezik znakova koji gotovo savršeno oslikava ono o čemu se razmišlja; Tanaka je sve te znakove pojačavao i karikirao kako bi ih učinio upadljivijim, ali to nije trajalo dugo. Ubrzo je počeo obrnut proces prikrivanja izdajničkih gestova i pogleda, ali je tada manji deo učenika već bio izvežban da ih čak i takve s lakoćom čita.

I Lesli Eldridž je bio među njima, možda čak i najbolji od

svih zato što je prvi shvatio čemu Tanaka pokušava da ih nauči...

I tako su prošle godine u kojima je njegovo telo postala savršena mašina za ubijanje. Bez oružja i svim vrstama oružja koje je čovek ikada izmislio.

I godine izoštravanja duha i izgrađivanja njegove nadmoćnosti nad telom ostale su za njim. Sada je bio... ninda.

Ninda.

I prvi beli čovek kome je to ikada uspelo. Verovatno i poslednji, jer se srednjovekovna japanska tajna obuke za ninde sve ljubomornije čuva...

»Čak i mrtva zmija može da ubije«, podseti on sebe još jednom, istražujući ostrim pogledom put kojim je upravo prošao. Njegovi pratioci bili su vešti, veoma vešti, ali im to neće pomoći...

On ponovo dohvati mikrofona i pozva Pita.

— Tamnoplavi »korver« — reče, pošto su izmenjali lozinku koja je značila da ponovo treba uključiti skrambler. — Sada sam pet milja od dogovorenog mesta. Kako ti napreduješ?

— Tu sam za dva minuta. Hoćeš li da ih sredimo ili samo da ih pratim?

— Da ih sredimo, naravno. Moj tajanstveni »prijatelj« ne dopušta čak ni svojim ljudima

da doznaju nešto o njemu, pa od njih ionako ne bismo ništa saznali. Hoću da ga opomenem i zaplašim, možda će ga to iza zvati na neki pogrešan potez...

— O keaj. Stigao sam, Leslie.

— I ja se približavam. Krajnja desna traka, vozim oko šezdeset milja na sat. Trebalo bi uskoro da me vidiš.

— Hej...

— Nešto se dogodilo?

— Možeš se kladiti u svoju poslednju košulju da jeste! Helikopter!

— Policijski?

— Ne, do đavola! Imam utisak da je spreman da se obruši pravo na moja kola... On...

Iz Lesliejevog zvučnika dopre kratak oštar zvuk koji je možda bio šum motora helikoptera, ali je mnogo više podsećao na mitraljeski rafal. Trajao je samo delić sekunde, nedovoljno da ga pouzdano identifikuje, a onda se radio-veza prekinula...

*
* *

Oštro skrećući na levu stranu, oko ogromnog kamiona, ninda pritisnu gas do kraja i »dodž« poskoči, škripeći gumama i neprestano povećavajući brzinu. To nije trajalo dugo,

jer je već bio na samoj petlji, ogromnom listu deteline koji je s lakoćom regulisao kretanje hiljada vozila u šest raznih smerova i na četiri nivoa.

»Ševrolet« zaustavljen na prilazu traci kojom je on vozio već je goreo, ali je helikopter tvrdoglavo kružio, kao lešinar koji čeka poslednji trzaj žrtve da bi se obrušio na nju. Pridržavajući volan samo jednom rukom, ninda drugom, naizgled bez napora, otrže elastičnu traku pojasa sa praznog sedišta pored sebe.

Tabasko Pit, i sam veliki majstor borilačkih veština, na vreme je shvatio da mu pretila opasnost i možda je uspeo da se ukloni iz kola pogodnih mitraljezom velikog kalibra. To što helikopter još uvek kruži potvrđivalo je takvu mogućnost, ali je vremena bilo malo, užasno malo. Na strmoj padini pored puta, obrasloj travom, ni je moglo biti nikakvog zaklona za čoveka osvetljenog plamenom zapaljenog benzina...

Naglo kočenje zanelo je »dodž« na asfaltnoj traci, ali se on ipak zaustavio tamo gde je ninda želeo. Iskočio je na svoju stranu, dok je teško vozilo prelazilo poslednjih nekoliko stopa svog puta; u jednoj ruci bila mu je elastična traka, u drugoj jedna od onih eksplozivnih kuglica koje je tako

uspešno oprobao u skrovištu ta janstvenog protivnika.

Posada helikoptera, sigurna u svoju nadmoćnost, nije obraćala pažnju na ono što se zbivalo na putu. U trenutku kada su noge ninde dotakle asfalt, mitraljez bučno iskašlja dvostruki niz svetlećih metaka koji se zariše u travnatu padinu pored puta.

Pračka je jedno od najstarijih ljudskih oružja; borac sa modernom puškom ili pištoljem u ruci sklon je da se podsmehe protivniku koji bi imao drskosti da mu se suprotstavi praćkom, ali...

Pogrešio bi. Praćka ume da bude i te kako opasna čak i kada izbacuje samo nevelike okrugle kamenčiće. Kada vešta ruka njom zavitla kuglice ogromne eksplozivne snage, onda...

Činilo se da je helikopter na trenutak zastao u vazduhu i da je nekim trikom njegovo mesto iznenada zauzela džinovska vatrena lopta, dvadesetak stopa u prečniku. Udarni talas eksplozije zapahnuo je nindžu vrelim vazduhom, ali je on već bio ispružen na asfaltu, štiteći glavu rukama.

Ponovo je skočio pre nego što je oko njega prestala da dobuje čelična kiša od užarenih otpadaka.

— Pite!

— Ovde sam... — glas njegovog prijatelja bio je slab.

U dva skoka, ninda se nađe na ivici puta. Dole, dvadesetak stopa pod njim, Pit je ležao, pridržavajući rukama opruženu levu nogu.

Činilo se nemogućim da čovek održi ravnotežu na strmoj, klizavoj podlozi, ali je nindi to s lakoćom uspelo iako je morao da zaobiđe nekoliko ostrva trave koja je plamtela.

— Ranjen si?

— Aha... Neki prokleti otpadak zario mi se u butinu. Usijan, do đavola!

— Utoliko bolje — osrnehnu se ninda, ali njegovi vešti prsti nisu mirovali. Pritiskom na butnu arteriju, on gotovo trenutno zaustavi obilno krvarenje iz rane, a onda je priteže onom istom elastičnom trakom koja mu je jednom tako dobro poslužila.

— Preživećeš! — reče. — Hajde, moramo gore, pre nego što neko pokuša da nas zaustavi! Možeš li, ili da te nosim?

Plavokosi div, širokih ramena, zaškruta zubima pri pokušaju da se osloni na povređenu nogu. Po čelu mu izbiše krupne graške znoja.

— Ne ide! — procedi. — Ostavi me, Les...

— Ti si lud. Hoćeš da te dovrše oni koji su me pratili, a?

— Ovako će uhvatiti obojicu, do đavola! Oni...

— Zaveži!

Ščepavši ogromno Pitovo telo kao da nema nikakve težine, on ga baci sebi na ramena i pođe uzbrdo, prema zaustavljenom »dodžu«. I sa jedne i sa druge strane puta već se nanižala duga kolona vozila. Sirene su zavijale i sa svih strana dopirali uzbuđeni glasovi ljudi koji su pitali šta se to, zaboga, dogodilo...

— Nemoj da se iznenadiš — upozori ninda — ako te iznenada ispustim, tipovi iz »korvera« mogu se svakog časa pojaviti. I pokušaj da se ne otkotrljaš do samog podnožja starmine, nisi nimalo lak, znaš...

— Gle, veliki Lesli Eldridž priznaje da mu je nešto teško — slabašno se osmehnu Pit.

— Ne nešto, nego tvoja telesina. Mora da je to od sveg onog piva koje si danas popio!

Tabasko Pit nije stigao da odgovori, jer ga je istog trenutka, bez upozorenja, ninda odbacio u stranu.

Čulo za opasnost. čulo koje poseduje svaki ninda, i ovoga puta na vreme ga je upozorilo. Na ivici puta, osvetljene farovima zaustavljenih vozila, pojavile su se dve senke sa pištoljima u rukama.

Dva ružna crna pištolja sa glomaznim cilindrima prigušiva

ča na vrhu, u rukama dvojice spretnih strelaca kojima ni izdaleka nije bio prvi put da pucaju u ljude...

Sve to je ninda uhvatio jednim kratkim pogledom, bržim od misli, kao što je brža od misli bila i njegova reakcija, jer su ninde istrenirane da reaguju zaobilazeći uobičajenu šemu ljudskog ponašanja: percepcija — analiza — odluka — reakcija.

Desna ruka podigla se samo jednom, ali su kroz noćni vazduh, zagađen smradom sago-relog benzina, plastike i ljudskih tela, zazviždala dva jedva vidljiva predmeta.

Šurikeni, smrtonosne čelične zvezde čiji su kraci oštiri od brijača nastali pod rukom drevnih japanskih majstora — kovača, od materijala pred čijom tajnom sležu ramenima i najbolji tehnolozi dvadesetog veka.

Upravo zato šuriken je teško bacati; još teže ako jednim jedinim zamahom, sa dva šurikena treba pogoditi dva cilja, ma kako bliski oni bili jedan drugom.

Prvom revolverašu oštri krak zvezde kroz desno oko zario se direktno u mozak, donoseći trenutnu smrt. Drugi je imao manje sreće; kroz raskidani dušnik koji je uzalud stezao obe ruke još vrlo dugo su

izlazili mehuri vazduha i krvi, dok je on očajnički kopao nogama po glatkom asfaltu nastojeći da zbaci ono što mu se činilo da je ogromni protivnik koji ga davi kleknuvši mu na grudi...

Gotovo istim pokretom kojim je bacio šurikene, ninda odskoči korak u stranu, još jednom dižući Pitovo telo. Ovaj slabušno zastenja; po sklopljenim očima i mlitavim udovima, videlo se da kroz ponovo otvorenu ranu krv sve brže navire kvaseći prljavu travu oko njega.

Stisnuvši zube, ninda u ne koliko dugih skokova savlada travnatu strminu. Ljudi izašli iz zaustavljenih vozila oprezno se odmakose da mu načine mesta.

Zbacivši Pita kroz otvorena vrata na sedište »dodža«, Leslie oslušnu. Policijska sirena za vijanjem je najavljivala da ljudi u plavom već stižu, što je značilo da ima svega dva ili tri minuta vremena.

Mogao je sesti za volan i izbeći još uvek neorganizovanoj poteri policije, svakako. Međutim, tada ne bi imao vremena da se pobrine za Pitovu ranu i ovaj bi iskrvario iz otvorene butine arterije.

Naglo se odlučivši, on snažno priteže elastični povez oko butine prijatelja i namesti ga u-

dobnije na sedište, a onda se osvrte oko sebe.

— Ti! — pokaza prstom na čoveka koji mu se najviše približio, krupnog momka u kari ranoj košulji i sa kačketom na ridokosoj glavi, na kome se sa milje moglo videti da je Irac i jedan od onih neustrašivih kamiondžija koji neprestano jure tamo-amo putevima kontinenta.

— Da?

— Ostani uz ovog momka i pazi da mu ne diraju povez, jer može iskrvariti za nekoliko minuta. Kad žace stignu, reci im da odmah zovu hitnu pomoć. Jasno?

— Jasno, mister. Ali...

Kamiondžija ostade da stoji široko otvorenih usta, jer čoveka koji ga je oslovio već nije bilo pred njim. Ščepavši nešto sa sedišta pored Pita, ninda se neshvatljivom brzinom provlačio između zaustavljenih vozila, natrag u pravcu iz kojeg je došao.

Tamnoplavi »korver« stajao je stotinak jardi dalje, blokiran i spređa i pozadi drugim vozilima, što je objašnjavalo za kašnjenje s kojim su dva revolveraša stigla do njega i Pita.

Bacivši na slobodno sedište torbu od grubog platna, veoma usku i dugu, ninda dohvati mikrofonski radio-telefonski kabl koji se lagano njihao na svom kablju.

— Revak! — reče. — Jesi li ti, Revak?

— Ne — odgovori glas iz zvučnika. — Ko je to? Maret?

— Daj mi Džoa, glupane! Od mah!

— U redu, u redu... trenutak...

Strpljivo čekajući, ninda je pogledom istraživao prostor oko sebe, iako je znao da će proći još mnogo vremena pre nego što policajci od nekog sve doka dobiju koherentnu izjavu o visokom crnokosom čoveku koji je ubio dvojicu revolveraša, a onda se izgubio u onom pravcu...

— Revak! — progovori zvučnik. — Ko je tamo? Šta se do godilo?

— Eldridž. Tvoji ljudi su mrtvi, ubio. I dvojica iz »korvera« i oni u helikopteru.

Tišina. Nindi nije bilo teško da sebi dočara izraz na Revakovom licu. Ovo je svakako bila jedna od akcija u kojoj je morao da pokaže sve svoje sposobnosti i uveri tajanstvenog gazdu u njih. A sada...

— Lažeš, Eldridž! — javi se glas iz zvučnika. — Lažeš kao pseto!

— Kako bih, do đavola, došao do »korvera« i radio-telefona u njemu? Ne budi glup, Revak!

— U redu, u redu, proklet bio! šta sad hoćeš?

— Samo da te upozorim, dečko, da si sada ti na redu. I tvoj šef, Revak. Ništa više...

Osmehnuvši se ledeno, ninda udarcem pesnice zdrobi radio-telefon, a onda dohvati svoju torbu i skliznu kroz još uvek otvorena vrata. Niz strminu po red puta lako će se spustiti na neki od nižih nivoa petlje i naći nekoga ko će biti raspoložen da ga odveze u grad, kako bi što pre proverio da li je sa Pitom sve u redu...

*

* *

— Baš tako ti je rekao, a?

Revak oprezno odmače slušalicu od uha, jer je šefov glas pretio da mu probije bubnu opnu. Trojica ljudi iz obezbeđenja stajali su oko njega i nelažno se cerili. Namrštenog lica, on im dade znak da iziđu napolje.

— Šta je, Revak? Čutiš, a?

— Sačekao sam da moji ljudi iziđu, šefe. Vidite, ja...

— Vidi se da si nekad bio oficir, Revak. U krvi ti je da se oficiri ne grde pred potčinjenima. Samo što to kod mene ne važi, do đavola! Ako poželim, i ubiću te pred njima, Revak! Budalo!

— Ja još uvek smatram da sam u pravu, šefe. Konačno, tom tipu se ništa nije dogodilo, zar ne?

— Njemu nije, ali sam ja izgubio helikopter i četvoricu ljudi! Ja, Revak! A ja ne volim da gubim! I gde si, do đavola, bio sve ovo vreme?

— Na petlji kod Ouklenda, šefe. Hteo sam svojim očima da vidim kako je to izveo.

— Svojim očima! — naruga se glas iz telefonske slušalice.

— Bojim se da više nećeš imati prilike da bilo šta vidiš svojim očima, glupane! Kako si se usudio da pošalješ helikopter na njega, kad sam ja zabranio da ga napadneš? I ko je bio tip u drugim kolima?

— Tabasko Pit, šefe. Ljudi iz helikoptera su ga prepoznali i ja sam odlučio da ga eliminišu pre nego što se on i Eldridž udruže. Međutim...

— Eldridž je eliminisao njih. Kako, do đavola? Taj čovek izgleda nosi protivavionske rakete po džepovima!

Revak obrisa znoj sa čela. Oči su mu bile uperene u telefon bez brojčanika na stolu, onaj koji je neprestano održavao vezu sa šefom u nekom od njegovih drugih skrovišta, ko zna koliko milja daleko od ovog prokletog mesta. Bilo je dovoljno podići slušalicu i on bi se javio; ili bi se čuo mono-

toni mehanički glas koji bi objasnio da mora ponovo zvati za toliko i toliko sati ili minuta.

— Neće verovati, šefe...

— I neću. Šta se dogodilo?

— Uspeo sam da čujem izjave nekih očevidaca koje je policija ispitivala. Ljudi se kunu da je momak u ruci imao samo nešto nalik na pračku...

— Pračku? Revak, ako je to neka šala, ja...

— Tako mi kažu. I meni izgleda verovatno, jer ako je pri sebi imao još koju od onih eksplozivnih kuglica koje je ovde upotrebio, pračka bi mu mogla biti sasvim dovoljna za taj helikopter. Ujedno, to potvrđuje ono što sam rekao: on jeste ninda. Oni se upravo odlikuju osobinama da u gužvi genijalno improvizuju, pretvarajući u oružje stvari za koje bi se svako zakleo da su bezopasne kao lilihip! A tu je i još nešto...

— Šta to, Revak? I bez bajki, ako je moguće. Hoću nešto opipljivo za promenu, boga mu!

Cereći se, Revak se poigra sa dva čelična predmeta na raširenom dlanu leve ruke. Tamne mrlje po njima svedočile su da još nisu bili oprani od usirene krvi, ali Džou Revaku takve sitnice nisu smetale. Malo krvi nikome još nije škodilo.

A naročito ako ta krv nije potekla iz žila momka po imenu Džo Revak...

— Ovo je vrlo opipljivo, šefe. Štaviše, držim ih u ruci. Zgodne stvarčice.

— Revak, stavljaš moje strpljenje na probu...

— Dve zvezde od odličnog čelika, šefe, Šestokrake, sa prečnikom od oko dva inča. Zovu se šuriken.

— Pa?

— To je oružje tipično za Daleki istok. Još tipičnije za ninde. Njime je ubio Mareta i Peluza. Izvadio sam šuriken iz njihovih tela dok je Hanson zabavljao policajce na drugoj strani.

— Aha. Lukavo smišljeno. Samo, koji će ti đavo to, Revak. Mislio sam da ti lično više voliš pištolje velikog kalibra. Ili nož u leđa, ha-ha-ha!

Revak obrisa znoj sa čela i lice mu se malo opusti. Njegova igra, igra u kojoj je ulog bio najverovatnije njegov sopstveni život, kretala je pravcem koji je ukazivao da bi se na kraju ipak mogla dobiti, ma kako mali izgledi za to bili u početku. Ipak, šef se nasmejao, a to je moglo značiti da neće preduzeti ništa što bi postalo fatalno za Džoa Revaka.

— Šuriken su dokaz da je on ninda, šefe. Eldridž je su-

više opasan da bismo ga smeli uveličati u naše planove. I vi ipak niste bili u pravu!

Ponovo promukao smeh iz širokih snažnih grudi. Po ko zna koji put u poslednje dve godine Revak pokuša da zamisli lice koje bi odgovaralo moćnom glasu i širokim ramenima, jednim detaljima koje je za sve to vreme uspeo da uoči...

Ono što je zamislio nije mu se dopadalo i on hitro odbaci tu viziju od sebe. Do đavola i lice; lice ne znači ništa. Postoje stotine hirurga u ovoj zemlji koji bi za koju hiljadu dolara i od Džoa Revaka mogli načiniti nekog drugog kad god on to poželi...

— Pseto! — reče iznenada glas iz slušalice. — Pseto neposlušno! Nije tvoje da procenjuješ da li sam ja u pravu ili ne, glupane! Ovo neka ti bude poslednji put što si učinio nešto što ja lično nisam naredio da učiniš, je li jasno?

Revak ovoga puta i ne pokuša da obriše hladan znoj koji mu je kapao niz natmureno lice. Slušalica u ruci se neugodno izmicala, takođe vlažna od znoja. Sa užasom, on shvati da čitavo telo potresaju nekontrolisani grčevi.

Strah?

To je, dakle, strah?

— U redu — reče šef promenjenim tonom. — Nosi se

do đavola, Revak, još uvek si mi potreban! Šta se dogodilo sa tim Tabaskom? Je li tačno ovo što novinari tvrde, da je ranjen i da se nalazi u bolnici pod nadzorom policije?

— Izgleda. Video sam kako nekoga ubacuju u kola hitne pomoći. Mogao bi biti on.

— I šta onda čeka? proklet bio?

— M... molim?

— Pitam šta čekaš, nesposobnjakoviću? Eldridž neće oklevati da ga izvuče odatle, čim mu bude malo bolje! Kako si drugačije mislio da ga se dočepaš, ludače?

— Pita?

— Gospode bože! Zašto ja moram uvek da radim sa ovako glupim ljudima, zašto...? Eldridža! Eldridža hoću mrtvog, taj me Tabasko ni najmanje ne zanima!

— Znači li to...? — oprezno započe Revak.

— Tvrdoglav si kao mazga, proklet bio! U redu, bio si u pravu, Revak!

— Hvala, šefe...

— Ali, Revak...

— Da?

— Nemoj da ti se to prečesto događa. Razumeš?

Kratka pauza, puna napetosti.

— Razumem, šefe. Neće...

— Vrlo dobro. A sada me pažljivo slušaj: najpre se ras-

pitaj u kojoj bolnici se taj tip nalazi i pošalji nekog sposobnog čoveka da izvidi gde je njegova soba, kakvi su prilazi, koliko ga policajaca čuva i kako se najlakše može postaviti zaseda Eldridžu. **Pošalji nekog, Revak!** Eldridžu neće biti teško da dozna kako izgleda tvoja faca, a možeš biti siguran da on ili neko od njegovih već njuška unaokolo.

— U redu, šefe, poslaću Vilisa, on nekako... najinteligentnije deluje od svih ovih razbijača u ekipi. Sem toga...

— Znam, bio je lekar, Revak. Pročitao sam njegov dosije, sećaš se. Ilegalni abortusi su ga upropastili, je li tako?

— Da, ali mislim da će moći da se snađe u toj bolnici, pod maskom lekara, recimo. Da, poslaću Vilisa. Što više razmišljam o tome, ideja mi se sve više dopada!

— U redu. Hoću svaki njegov izveštaj, od reči do reči, Revak, pet minuta pošto ga ti dobiješ. Snimljen na video-kasetu.

— Video-kasetu, šefe?

— Čuo si me!

— Šefe, vi zaista nikome ne verujete!

— Sasvim tačno, Revak. Hoću da vidim lice i čujem glas tog čoveka dok ti bude podnosio izveštaj. Kao što znaš, me ni detektor laži nije potreban!

— Znam. — Revak proguta pljuvačku. — A za to vreme, ja...

— Za to vreme ti ćeš pokušati da pronađeš Eldridža uobičajenim kanalima. Razglaši u podzemlju da će dobiti deset hiljada dolara svako ko može da nas uputi na njegov trag. I nemoj se nadati da će ti se još koji put ukazati prilika da naletiš na njega dok mirno ispija konjak u nekom ekskluzivnom restoranu... Ali, Revak...

— Da, šefe?

— Kada ga pronađeš, nikakvih egzibicija! Obavestićeš me odmah i neupadljivo ga slediti. Dva puta si pokušao i nije ti uspelo, sada je red na mene! Još nešto?

— Da. Onaj posao sa brodom i gnjurcima... da li da...

— Za ime božje, čoveče, to je važnije i od prokletog Eldridža i od tvoje vašljive kože! Nastavićeš sa pripremama kao da se ništa nije dogodilo, naravno! Hoću da isplovim u ponedeljak rano ujutru, kako smo se i dogovorili.

— A šta ako za to vreme ne uhvatimo Eldridža?

— Ništa.

— Ništa?

— Ništa, glupane! NIŠTA! Jasno?

— Jasno, šefe. Ja samo...

— Eldridž će čekati svoju sudbinu, Revak. Kao i svi ostali na ovoj lepoj zelenoj planeti, ha-ha-ha!

*
* *

»Memorijalna bolnica Luter A. Skuder« u predgrađu Ouklenda bila je potpuno nova i izvanredno opremljena. Ništa drugo nije se ni moglo očekivati, jer su stanovnici tog predgrađa imali sreću da pokojni potporučnik Luter A. Skuder bude njihov sugrađanin pre nego što je metak u Vijetnamu prekratio njegovu kratku vojničku karijeru. Gospodin Skuder stariji imao je dovoljno novca i dovoljno ljubavi prema nasledniku da njegovu uspomenu ne ovekoveči u mermeru i zlatu, već u staklu, čelik i hromu nove blistave bolnice koja je brzo stekla visok renome, ne samo u tom predgrađu već i mnogo šire.

To su bile informacije koje je ninda doznao raspitujući se za mesto na koje su odvezli Tabasko Pita, ali one mu nisu značile mnogo, sve dok i sam ne poseti bolničku zgradu i po traži najbolji način da svog prijatelja poštedi duge i nimalo ugodne policijske istrage o

onome što se dogodilo na petlji. Istina, teško da bi se protiv Pita mogla skrpiti neka ubedljivija optužba, s obzirom na masu očevidaca koji su tvrdili da je on bio napadnut iz helikoptera, ali su u rezervi uvek stajala nezgodna pitanja o tajanstvenom čoveku koji je za nekoliko sekundi na neobičan način uništio helikopter i dvojicu revolveraša pristiglih kolima.

A to je bilo ono što je ninda najmanje želeo, jer tama i tajnovitost uvek su bili najveći prijatelji velikih boraca. Po gradu se već pronosili glasovi da u podzemlju deluje »vampir«: nevidljivi ubica koji je pobrao svoj danak među mnogim poznatim glavešinama sveta zločina i izigrao mnoge njihove planove. Čak i najmanja sumnja da bi to mogao biti čovek po imenu Leslie Eldridž bila bi ravna smrtnoj presudi.

Podzemlje je umelo da bude veoma solidarno kada bi osetilo da su njegovi interesi ugroženi...

A ono što bi u svojim istragama doznala policija veoma brzo bi, nekim volšebnim kanalima, dospevalo i do obično dobro obavешtenih ljudi u podzemlju. Dakle, sve je bilo jasno...

Kocka od čelika i betona, ukrašena staklom duž čitave pre-

dnje fasade nije delovala privlačno u ovo predvečerje, možda i zbog tamnih oblaka koje je vetar sa okeana donosio nad nju. Iako je bio oporavljen posle svih napora prethodne noći, ninda je osećao da ga nešto odbija od te sada tako neprivlačne zgrade u koju je, ipak, pre ili kasnije, morao ući.

Sumiko, devojka s kojom je živeo, treći član njihove male ekipe, uspela je da dobije obavешtenje o Pitovom stanju. Gu bitak krvi je nadoknađen običnim transfuzijama, rana očišćena i Pit je sada mirno spavao, prepuštajući svom snažnom organizmu da se izbori sa lakom groznicom. U svakom slučaju, za njega neće biti preveliki napor da se uz Leslievu pomoć izvuče iz bolnice i umakne ne naročito jakoj policijskoj straži.

Tamni oblaci na trenutak se razmakoše, propuštajući nekoliko zrakova zalazećeg sunca na staklenu fasadu. Neko drugi na mestu ninde svakako bi se stresao: jedan čudni optički efekt, verovatno posledica zagađenog vazduha nad ovim delom obale, dočarao je čitave mlazeve guste, tamnocrvene krvi kako se sliva niz staklo...

Lagano hodajući, Leslie obiđe čitavu zgradu, nastojeći da u pamćenje ureže svaki detalj

koji bi kasnije, kada se vrati, mogao biti od koristi. Dvadesetak minuta posle toga mirno je ušao u prostrani hol i spustio se na jednu od klupa kao da nekoga čeka.

Arhitekt koji je projektovao bolnicu »Skuder« na umu je verovatno imao teroriste, naoružane manijake, ludake i druge tekovine moderne civilizacije. Ninda je poznavao zatvore koji nisu posedovali ovako savršen sistem obezbeđenja kao ovaj koji se sada našao pred njim.

Debeli betonski zidovi potpuno su izolovali ostatak zgrade od hola, propuštajući osoblje i posetioce samo kroz uske prolaze do četiri velika lifta. Svaki od tih prolaza držao je na oku uniformisani čuvar sa pištoljem o boku. Bio je dovoljan jedan njegov pritisak na dugme da se sva četiri prolaza istovremeno zatvore čvrstim čeličnim rešetkama. Kao dodatno obezbeđenje, svud unaokolo bile su montirane četvrtaste televizijske kamere, prenoseći slike iz raznih uglova hola u neku od mnogobrojnih odaya zgrade, tamo gde se nalazio centar bezbednosti.

Ulaz za kola hitne pomoći nalazio se sa druge strane, ali nije pružao ništa više nade od ovoga. Ambulantna kola su se

niz kratku betonsku rampu spuštala u svoju podzemnu garažu, odakle su bolesnike prihvatili velikim teretnim liftom, zaštićenom dvostrukim rešetkama, gotovo kao trezor neke banke. Prolaz do lifta otvarao se samo na signal iz blindirane kabine u kojoj su u svakom trenutku sedela dva naoružana čuvara.

»Prva tvrđava«, pomisli ninda. »Neko je u policiji brzo razmišljao kada je odlučio da Pita smesti upravo ovamo. Istina, to jeste bila najbliža bolnica, ali je praksa da se takvi slučajevi prebacuju u neku od državnih ustanova, kako bi se smanjili troškovi kod velikog broja bolesnika i povređenih koji jednostavno nemaju novca da plate svoje lečenje.

Jedan plan, međutim, već se formirao u njegovoj glavi i on posle nekog vremena iziđe, bacivši oproštajni pogled na kameru montiranu iznad izlaza. Njegovo lice svakako će se naći na nekoj video-kaseti, ali su bili mali izgledi da će je neko uskoro pregledati, jer bi to bio ogroman posao. Kasete su verovatno čuvane određeno vreme, za slučaj da se nešto dogodi, a potom ponovo korišćene.

Nebo nad gradom bilo je još mračnije nego u času kada je ušao u bolnicu, a vetar je sa

okeana donosio vlagu koja se osećala na licu i koži. Tama, međutim, nije smetala nindi da na krovu zgrade, načičkanom otvorima ventilatora i antenama, uoči nekoliko detalja koji će ga uskoro veoma zanimati...

Neupadljivi mali »folksvagen« bio je parkiran u blizini izlaza. On mu bez žurbe pride i sede na mesto vozača. Devojka na susednom sedištu, sitna i krhka, u farmerkama i beloј tunici, upitno ga pogleda, uklanjajući dugu crnu kosu sa lica. Pune, sočne usne i ogromne crne oči na ljupkom licu činile su je privlačnom, mnogo puta privlačnijom od takozvanih lepotica koje neprestano nastoje da zasene onim što su im priroda i kozmetika darovali.

— Kako ti izgleda? — upita ona tiho.

— Nije loše.

U malo kosim očima devojke blesnu osmeh i ona se nestrpljivo pomeri na svom sedištu, otkrivajući da je njeno sitno telo obdareno iznenađujuće prijatnim oblinama.

— Ti si lažov, Lesli Eldridžu! Tvrđava, zar ne?

— Da, tvrđava. Kome je, do đavola, palo na pamet da sagradi ovakvo čudovište?

— Doneli. Jedan od poznatih arhitekata mlađe generacije.

Njegova žena stradala je pri jednom razbojničkom napadu u njihovoj stambenoј zgradi i otada je postao pravi manijak kada se radi o sredstvima za obezbeđenje. Kako čujem, u poslednje vreme radi isključivo za banke i velike robne kuće. Nimalo čudno, zar ne?

— Da. Ovu bolnicu baš nije morao da gradi, do đavola. Ali, svejedno, postoji način...

— Opasan? — njene oči potamneše.

— Prilično.

— Prilično? Kada ti kažeš da je nešto »prilično opasno«, mora da se radi o poduhvatu pred kojim bi svako zadrhtaо, Les! Kako misliš da izvučeš Pita.

— Preko krova.

Njen pogled odluta naviše, u tamu. Činilo se da vrh staklenog čudovišta sada gotovo dodiruje nemirne tamne oblake.

— Ti ćeš se već nekako popeti i ponovo sići, ali ne zaboravi da je Pit ranjen i verovatno još slab od gubitka krvi. Sem toga, on nikada nije bio naklonjen akrobacijama visoko nad zemljom.

— Znam. Moraš mi nabaviti helikopter.

— To nije problem. Problem je ko će njime upravljati, Les.

— Pilot. Na tebi je da ga primoraš. Ispričaj mu neku uz-

budljivu ljubavnu priču. Ili mu gurni cev revolvera pod nos.

— Opasno je. Ako tip ima slabe živce, to može dovesti do katastrofe...

— Nemamo drugog izbora, mala — on je blago pogladi po kosi.

Jednim naglim pokretom ona se privi uz njega. Dugo su tako sedeli, bez reči, osluškujući udare svojih srca.

— Kako ti to uspeva — reče ninda promuklim glasom.

— Jedva si me i dotakla, a opet te užasno mnogo želim...

— I ja tebe — šapnu ona. — Jarče bezobrazni! Zar si za boravio šta smo radili skoro čitavo popodne?

— Nisam. I nikada neću za boraviti.

Ona mu usnama dotače obraz.

— Nemamo vremena...

— Da. Nemamo vremena. Uz mi kola i potraži negde helikopter koji se može iznajmiti. Cena nije bitna, kao što znaš. I sigurno će biti visoka, s obzirom na ovaj vetar.

— A ti?

— Idem da se pripremim. Potrebno mi je još nekoliko sitnica uz uobičajenu opremu.

Klimnuvši glavom, ona se otrže od njega. Podigavši kragu na svojoj lakoj jakni. Leslie iziđe na kišu. U ruci je imao

samo onu svoju torbu neobičnog oblika.

— Dva po ponoći — reče. — Odgovara ti? Tačno u minut.

— Bićemo u vezi u međuvremenu?

— Naravno. Javljaću ti se na tačno pet minuta pred svaki pun sat na ovaj telefon — on glavom pokaza minijturni uređaj ugrađen u kola. — Kao i obično, Sumiko...

Ona je ćutala, gledajući pred sebe, sa obe ruke oslonjene o volan. Leslie se naže nad otvoreni prozor.

— Nešto nije u redu, devojčice?

— Ne znam...

On preko ramena baci pogled na čudovište od stakla, metala i betona koje je sada bleštalo svim svojim prozorima.

— Ni meni se ne dopada — reče sa osmehom — ali drugog izbora nemamo. Ne brini, sve će biti u redu.

— Znam.

Pogladio je još jednom po kosi, a onda krenuo preko parkinga prema ulici kojom je tekla reka automobila. Pratila ga je pogledom sve dok nije uskočio u jedan taksi, a onda je pokrenula svoj folksvagen prema izlazu.

Ljupko lice devojke bilo je napeto, ne skrivajući misli koje su joj prolazile kroz glavu.

»Morao je osetiti — kao što sam čak i ja osetila — da je neko motrio na nas maločas... a nije to nijednom pomenuo... U želji da me poštedi? Ili jednostavno...? Ne, to nije moguće. On je ninda. Morao je to osetiti... morao...«

*
* *

Taksi u kojem se ninda nalazio obišao je pun krug oko bloka zgrada čiji je najveći deo zauzimala bolnica i sada se zaustavio gotovo na istom mestu gde je malo ranije primio neobičnog putnika. Vozač, međutim, nije delovao naročito iznenađeno primajući novčanicu od deset dolara. Grad je bio pun čudaka i postojalo je veoma malo stvari koje su ga još mogle iznenaditi.

Slegnuo je ramenima na Leslijev znak da kusur nije potreban i produžio. Kišna noć bila je pravo vreme za ovaj posao i nije želeo da izgubi ni trenutka više nego što je potrebno...

Jakna koju je ninda imao na sebi u međuvremenu je bila prevrnutna, pokazujući lice druge boje, a ona upadljiva to rba prebačena preko ramena. Povijajući se u kolenima da

bi izgledao niži, on se sada kretao sporim promišljenim korakom zrelog čoveka koji se bliži pedesetoj, nimalo nalik hitrom i elastičnom hodu karakterističnom za njega.

Sumiko je, naravno, bila u pravu. Neko je motrio na njih dvoje i on je to brzo shvatio, ali se trudio da to ne oda ni njoj, ni nevidljivom posmatraču. Uz dvogled je obično išao i osetljiv usmereni mikrofoni, pa bi svaka izgovorena reč mogla postati veoma opasna.

U kojim kolima su se nalazile uhode? Razmišljao je o tome motreći oko sebe ispod vunenene mornarske kape koja je popunjavala njegovu improvizovanu masku. Nije bilo vremena da pregleda onih par stotina parkiranih vozila, čak i kada bi to mogao izvesti, a da ne postane previše upadljiv i tako upozori nevidljive pratilce.

U mislima je potražio najpogodnije mesto sa kojeg bi se mogao posmatrati i prisluškivati zaustavljeni »folksvagen« i osvrnuo se oko sebe.

Tamo...

Nezgrapno visok kombi sa drečavim natpisom »Perionica Čing«. Dovoljno veliki da primi dva čoveka sa svom onom elektronskom opremom potrebnom za prisluškivanje i dovoljno išaran u svim bojama

da prikrije neupadljive otvore iz kojih se pogled pružao na sve strane.

Malo promenivši smer kretanja, ninda se dva minuta kasnije nađe iza kombija. Vozač, čiju je siluetu jedva naslućivao u mračnoj kabini, tu ga nije mogao videti, ali ljudi iz unutrašnjosti svakako jesu.

Tiho psujući i češkajući se po glavi ispod kape, Lesli je vešto glumio malo pripitog čoveka koji ne može da se seti gde je parkirao svoja kola. Pa zio je sve vreme da posmatrači iz kombija ne vide dobro njegovo lice, jer je bio uveren da oni tu nisu slučajno i da je nesrećni Pit postao mamac na koji treba da se uhvati krupnija lovina.

On sam...

— Aha! — reče glasno i naglo promeni pravac, kao da je iznenada ugledao svoja kola. Krenuo je prema starom »fordu« zaustavljenom neposredno iza kombija, zvlačeći ruku u džep pantalona.

Spustivši torbu pored vrata on prinese ruku bravi i trže se, psujući kroz zube. Ključevi koje je ispustio na asfalt nisu mogli otvoriti »ford«, naravno, ali su zato odlično poslužili kao kamuflaža za ono što je imao na umu...

Nagnuvši se tako da prednji deo »forda« zakloni njegovu ru-

ku od pogleda iz kombija, on se još jednom osvrte. Ovaj deo parkinga bio je potpuno prazan, a do ulice, odvojene gustim drvoredom bilo je gotovo stotinu jardi.

Umesto oko ključeva, prsti njegove desne ruke zavukoše se u otvor torbe i sklopiše oko nečeg čvrstog i toplog, nečeg što je savršeno ležalo u njegovom dlanu...

Naglim trzajem izvukao je ruku iz torbe i u njoj blesnu srebrna munja duge, malo zakrvavljene oštrice. Već je bio u sakou, dižući visoko nad glavom katana, strašni samurajski mač koji u rukama majstora postaje oružje opasnije od svakog drugog koje je čovek ikada iskovao.

Ako su i videli da se nešto događa, ljudi u kombiju jedno stavno nisu imali vremena za reakciju, jer je rastojanje do zadnjeg dela vozila ninda savladao u deliću sekunde. Nošena silnim zamahom skoka, pojačanim svom energijom čeličnih mišića, duga oštrica, gotovo bez ikakvog šuma, raseče debeli lim zadnjih vrata u dužini od neke četiri stope.

Odbacivši se od tla, ninda se stvori u unutrašnjosti vozila sa mačem ispruženim u ruci, otvarajući sebi prolaz kao da vrata nisu bila od lima već od mokrog papira.

Sve to, međutim, nije bilo neophodno. Dva čoveka u kombiju sedela su sa plastičnim čašama u rukama, a njihovi uređaji bili su isključeni. Potpuno iznenađeni, zapanjeno su buljili u pojavu koja se doslovno stvorila pred njima.

Odbacivši čašu, bliži čovek posegnu za pištoljem nemarno odloženim na stalak sa magnetofonom pored sebe, ali je vrh mača bio brži. Zapalacavši kao zmijski jezik, on zaroni u čovekove grudi i odmah ponovo iziđe, ostavljajući za sobom pokidano srce.

Drugi je dospeo da krikne, još uvek sleđen sa čašom u rukama, ali taj krik naglo smeni krkljanje. Hitrim, jedva vidljivim horizontalnim pokretom, ninda mu je presekao grkljan, gotovo mu odvajajući glavu od vrata.

Citav kombi se zatrese dok on kopreao u samrtnim mukama, ali osetljiva čula ninde registrovala su još nešto: voznič je iskočio sa svog sedišta i sada već bio na asfaltu parkinga, verovatno sa spremnim oružjem u rukama. Upozoren, on neće oklevati da zaspe mećima unutrašnjost vozila, svestan da su njegovi prijatelji svakako već mrtvi ili onesposobljeni.

Ruka si pištoljem velikog kalibra sa desne strane dospe u

njegovo vidno polje i čelični prsti ninde sklopiše se oko njegovog članka. Čvrsto oslonjen, ninda načini trzaj gornjim delom tela, uvlačeći čoveka u kombi pored sebe kao da je lutka od krpa, a ne grmalj širokih ramena, visok sigurno šest stopa.

— Ni glasa! — procedi ninda unoseći mu se u lice. — Ko vas je poslao ovamo?

— K-k-ko...?

— Ko sam ja nije važno! Ko te šalje? Brzo!

— Revak... Džo Revak... — iskolačenim očima čovek je tražio neki izlaz, ali mu je ruka bila tako čvrsto stegnuta da je bio svestan kako će mu svaki neoprezan pokret slomiti kost kao da je od stakla.

— Zašto?

— N-ne znam, čoveče... čašna reč! Ja samo vozim ovaj krš, a ova dvojica ovde, oni znaju šta... uh!

Zastenjao je od bola kada su se prsti ninde čvršće stegli oko članka. Pogled mu je odlutao do oružja ispuštenog na pod, ali je znao da je već potpuno svejedno gde se pištolj nalazi: tu, na nekoliko inča od njegove šake ili čitavu milju dalje...

— Kada se oni ponovo javljaju Revaku? Neko određeno vreme ili po potrebi?

— Po potrebi, valjda... maločas, maločas...

— Maločas su javili da su me videli, a? — hladno se osmehnu ninda. — Bojim se da je to poslednje što su uopšte videli, momak. Što važi i za tebe, uostalom...

Lice čoveka poblede, ali strah u njegovim očima zameni odlučnost rođena iz očajanja. Taj izraz ninda je dobro poznavao; u takvim trenucima sva ki čovek postane opasniji od ranjenog lava...

Naglo ispuštajući njegovu ruku, ninda sklopi šake, munjevito preplićući prste i ta dvostruka pesnica polete naviše, noseći sa sobom svu energiju snažnog tela.

Pogođen strahovitim udarcem u sam vrh brade, čovek se samo strese čitavim telom i skliznu kroz otvor u vratima na asfalt. Dohvativši mač, Lesli preskoči njegovo telo i oprezno se osvrte oko sebe.

Svud unaokolo hućao je sabobraćaj, svirali automobili i čuli se ljudski glasovi, ali u blizini nije bilo nikoga, niti je bilo ko obratio pažnju na ono što se zbilo u ovom delu parkinga. Veliki gradovi ponekad su gori od pustinje. Ninda je znao da je ovo isto mogao izvesti i na očigled stotinak prolaznika, a da niko od njih ne reaguje, sem što bi možda ve-

ćina ubrzala korak da bi što pre napustila mesto koje bi moglo postati opasno...

Jedan pogled bio je dovoljan da se uveri kako ga niko neće uznemiravati i on ponovo zaroni u unutrašnjost kombija, ispunjenu oštrim zadahom sveže krvi. Sa magnetofona koji je mirovao on otkide kotur sa snimljenim delom trake, a zatim pogledom potraži radio-uređaj.

— Halo! — reče tiho u mikrofona. — Džo?

— Nemoj mi reći da si ga izgubio, proklet bio? — progovori poznati glas iz zvučnika montiranog na krovu kombija. — Šta je bilo?

— Tvoji ljudi nešto jesu izgubili, Džo...

Radio-veza bila je izvrsna i zvučnik veoma verno prenese uzdah Revakovog iznenađenja.

— Eldridž? Ti... ti...

— Da, ja sam to, Džo — nasmeja se ninda. — Nisi me očekivao, a? Kada ćeš jednom i ti da se pojaviš tamo gde je vruće, umesto što šalješ ove tvoje šmokljane? Jedva čekam da se sretnem s tobom oči u oči, znaš!

— Eldridž... ti si đavo!

— Jeste, Džo. Ja sam đavo. I to ćeš ubrzo osetiti i na svojoj koži! I ti i tvoj šef!

— Prazne priče, Eldridž! Uostalom, bio si kod njega i vi-

deo ga sopstvenim očima. Koliko se sećam nisi, uspeo ništa da mu učiniš!

— Tačno, Revak. Ali ni on meni ništa nije mogao, iako je sam birao vreme, mesto i oružje. Govori li ti to nešto?

— Da. Ti si mrtav čovek, Eldridž!

Ninđa se nasmeja promuklo, preteći, smehom od kojeg se čoveku na drugoj strani morala podići kosa na glavi.

— Svi ćemo mi umreti, Revak. S tom razlikom što ćeš ti umreti mnogo pre mene... a možda još ove noći!

Smeh kojim je Revak uzvratio zvućao je šuplje.

— Videćemo, Eldridž, videćemo...

— Da, videćemo. Upozori ostatak svojih pasa čuvara, Revak, uključi sve alarmne uređaje u onoj odvratnoj kuli od kamena. I budi spreman. Dolazim po tebe...

Ostavljajući radio-uređaj uključen, ninđa ponovo skliznu kroz otvor načinjen u vratima kombija. Trenutak kasnije, katan se nađe u svojim koricama, skriven u torbi i pažljivo obrisan o odeću njegove poslednje žrtve.

Žurilo mu se da se ukloni sa ovog mesta na koje će uskoro morati ponovo da se vrati...

*
* *

Ako ste ikada rešavali matematičke probleme, onda vam je verovatno upala u oči činjenica da se većina tih problema može rešiti na više načina, sa manje ili više truda, posle mnogo sati napornog rada korak po korak, ili u nekoliko redova, sa nekoliko poteza olovke. Zapravo, u tome je razlika između običnog, veštog matematičara i matematičkog genija.

Slično tome i problem ulaska u dobro čuvanu zgradu bolnice mogao se rešiti na više načina, ali je samo jedan od njih bio najbrži, najlakši i najbezbedniji.

Mozak svakog ninđe dugotrajnim vežbanjem obučan je da traži upravo takvo rešenje i to je jedino po čemu se među samim nindama može odrediti nekakva razlika u sposobnosti ma. Njihova tela izvežbana su do krajnjih granica ljudskih mogućnosti i čisto fizički atributi ne mogu doneti prednost nijednom od njih u međusobnom obračunu. Ono što odlučuje, dakle, samo je veština — ili umetnost — najbržeg izbora najpovoljnije varijante koja će odlučiti borbu.

Takvo rešenje uvek izgleda jednostavno i genijalno, naravno.

Ali tek kasnije, kada se čovek čudi kako mu nešto tako prosto nije palo na pamet...

U jedan sat po ponoći Leslie Eldridž bio je potpuno spreman za početak svoje akcije. I ne samo to: razmišljanje dugo gotovo dva puna sata uverilo ga je da je spreman za sva iznenađenja do kojih bi eventualno moglo doći, pa čak i za slučaj da pilot helikoptera, koji je Sumiko dosta brzo iznajmila, odbije da se povinuje pretnji uperenog revolvera.

A opet, neko nejasno predosećanje upozoravalo ga je da negde u pozadini deluje još jedan, za sada neprimetan činilac koji bi u odlučujućem trenutku mogao dovesti do neuspeha smelo smišljenog plana...

To predosećanje nije mu se dopadalo, ali se Pitovo oslobađanje više nije smelo odlagati. Ako se njegovo stanje brzo popravi — a to će se svakako dogoditi, možda već u toku narednog dana — policija će ga prebaciti na neko bezbednije mesto, odakle ga neće tako lako izvući.

Čak ni najpažljiviji posmatrač, međutim, ne bi na njegovom licu i držanju zapazio ni traga od ovakvih misli. Nepomično je sedeo u tek iznajmljenom blistavom »krajseru«, kolima čiji je cilj zapravo i bio da privuku što više pa

žnje, sa obe ruke na volanu, prepuštajući svojim čulima da prate sve ono što se zbiva u neposrednoj blizini bolnice.

Jedan i petnaest...

Vitka figura, obučena u crnu kožu od glave do pete, elastičnim korakom priđe Lesliejevom »krajseru«. Dva ili tri minuta razgovarali su tihim glasom kroz otvoreni prozor kola, a onda jedan paketić zamotan u običnu novinsku hartiju nestade ispod crne jakne. Prilika u crnom isto onako bešumno nestade u tami...

Jedan i dvadeset.

Buka snažnih motora bila je prvo što je najavilo početak neobičnog događaja. Taj zvuk stanovnici Zapadne obale veoma dobro su poznavali. Stizali su »anđeli pakla«, očigledno rasploženi za još jedan od svojih rušilačkih pohoda.

Neko je upozorio čuvare u holu bolnice i dvojica među njima već su bili na stepenicama, motreći u tamu iz koje je dopirao zvuk motora. Ne, nisu se varali: čitava gomila divljih momaka zaustavila se upravo na suprotnom kraju parkinga i sada su silazili sa svojih moćnih mašina, urlajući i dobacujući jedan drugom gadne psovke.

Kao po komandi okupili su se oko upadljivog »krajsera« zaustavljenog stotinak jardi od

ulaza. Čuvari se zgledaše, jer su znali šta se sprema nesrećniku koga su »anđeli pakla« odabrali za svoj cilj. Nijedan od njih, međutim, ne pomeri se sa stepeništa. Policija je već bila pozvana, a oni su dovoljno svog posla imali i u zgradi.

Niko ne voli da ima posla sa »anđelima pakla« sve dok ga oni sami ne primoraju na to...

Vrata »krajslera« iznenada su se otvorila i kroz njih je izleteo visok, vitak čovek u elegantnom belom smokingu. Potrčao je kao bez glave prema osvetljenom ulazu, a čitavva ona gomila za njim. »Anđelima« se nije žurilo: kao i obično, bili su sigurni u svoj plen.

Dobacivši još jedan pogled jedan drugom, čuvari potrčашe natrag u hol.

— Sklanjajte se! — povika jedan od njih. — Dolaze ovamo, prokleti bili! Hej, momci, ovamo! Da li je neko već zvao policiju, do đavola?

Uz tresak razbijenih staklenih vrata, gomila divljih momaka nahrupi u hol za čovekom u belom smokingu koji je trčao pravo prema prolazu do lifta. Ispred prolaza stajala su četiri čuvara sa rukama na kukolama pištolja; peti je bio uklonjen jednim stubom, ali u njegovim rukama sasvim

dobro videla skraćena dvocevka, uperena u grupu napadača.

U ovo doba noći hol je bio gotovo prazan, a ono malo ljudi koje su se u njemu zadržali uplašeno se pribilo uza zidove, s nadom očekujući da će za koji trenutak spolja dopreti spasonosni uzvik policijske sirene.

— E-hej! — reče vođa »anđela«, krupan momak u ras-kopčanoj kožnoj jakni ispod koje su se videle maljave grudi. — Šta znači to, momci? Nećete valjda tek tako da puca-te u nas, boga mu?

Čuvari su oprezno motrili na dugi teški lanac koji mu se lagano klatio u ruci. Oni su veoma dobro znali da on može postati opasno oružje; skoro isto toliko opasno kao noževi za bacanje koji se svakako kriju pod jaknama i u čizmama »anđela pakla«.

— Napolje! — počeo jedan čuvar gromkim glasom. — Tako će biti bolje za...

Njegov glas priguši iznenađna poplava zvuka novih moćnih motora. Činilo se kao da će ludaci na njima svakog trenutka uleteti u hol, prkoseći staklenim zidovima i...

I to je bilo upravo ono što se dogodilo!

Uz strahovit tresak, bukvalno razbacajući komade stakla oko sebe, kao prozirnu kišu,

pet ili šest momaka na motociklima uletelo je kroz zid, nisko se naginjući nad upravljače. Kao dobro izvežbana baletska grupa, svi su istovremeno načinili uski luk po glatkom mermernom podu, na svega ne koliko stopa ispred zapanjenih čuvara.

Pre nego što je bilo koji od njih dospeo da reaguje, svaki od »anđela« koji su prvi upali u hol bio je na motociklu, iza jednog od svojih drugova. Uz divlji vrisak, čitava ta gomila ponovo nestade kroz nastali otvor, dok su zadnji točkovi mašina odbacivali daleko za sobom polomljene delove okna. Buka njihovih motora veoma brzo se gubila u noći, mešajući se sa tužnim zavijanjem policijske sirene.

— Boga mu! — prostenja jedan od čuvara dotičući obraz niz koji se slivao potočić krvi. — Ovi tipovi su zaista lu-di!

— **Trebalo je da pucamo!**
— zaškruta čovek pored njega. — Prokletstvo, za koju godinu čovek više neće biti siguran ni u sopstvenom domu! Oni...

— A kada si to bio siguran u sopstvenom domu? — upita s gorčinom, onaj ranjeni, pri-noseći presavijenu maramicu licu. — Ovoga puta bar se onaj

momak u smokingu srećno pro-vukao... Hej, a gde je on?

U gotovo praznom, bleštavo osvetljenom holu čovek u belom smokingu morao je odmah pasti u oči, bez obzira na onih desetak ljudi koji su se oprezno odvajali od zidova.

Ali njega nije bilo!

— Hopkins! Do đavola, morao je proći pored tebe do lifta!

— Nije prošao ovuda — sleže ramenima čovek sa dvocevkom. — Do đavola, File, nisam slep!

— Prokletstvo, nekud je morao nestati! Nije valjda propao kroz pod?

— Mora da je kidnuo na vrata čim je video da oni odlaze! — reče treći.

— Đavola! Videli bismo ga!

— Ne znam... niko od nas nije motrio baš na njega, File. Boga mu, svi smo buljili u te paklenjake kao da su gomila golih ženski, a...

— Zaveži! Sigurno nije prošao pored tebe, Hopkinse?

— Sigurno. Čoveče, a gde bi sada bio? Nijedan lift nije se ni pomerio sve vreme!

— Hmm...

Vrteći glavom, Fil priđe liftovima, zavirujući kroz otvorena vrata u kabine. Sve četiri bile su prazne.

— Ne znam — reče oprezno odvajajući maramicu od krva

ve rasekotine na obrazu. — Nešto mi tu smrdi, ljudi... Da li mu je neko zapazio lice?

Ljudi odmahnuše glavama.

— Ako baš hoćeš da ga vidiš — reče neko — otiđi u centar bezbednosti. Oni su sve ovo lepo snimili i sada sigurno vraćaju film da bi uživali u našim glupim facama dok su tu »anđeli pakla« vršljali ovuda!

— U redu, u redu — reče Fil umorno. — Na svoja mesta, do đavola, ne možemo stajati ovde i brbljati do jutra!...

Policajci koji su pohrlili u hol sa pištoljima u rukama nisu bili mnogo zainteresovani za čoveka u belom smokingu, svakako jednu od mnogobrojnih nevinih žrtava »anđela pakla«. Mnogo više pažnje posvetili su izgledu napadača, markama njihovih motocikala, naopisima na jaknama i svemu drugom što bi im pomoglo da identifikuju jednu od mnogobrojnih gradskih bandi. Tako se dogodilo da je konačno i sumnjičavi Fil zaboravio na njega, primenjujući u uskoj kancelariji čuvara najbolji lek za smirenje živaca koji se mogao kupiti u najbližoj prodavnici alkoholnih pića.

U međuvremenu, Leslie nije gubio vreme. Od trenutka kada je, skrivajući se iza stuba, lakoćom preskočio pregradu i nestao kroz otvorena vrata

najbližeg lifta, delovao je munjevitom brzinom, svestan da neće imati više od tridesetak sekundi za ono što je brižljivo isplanirao.

Kratki nož u njegovoj ruci zario se u ivicu ploče koja je služila kao tavanica kabini lifta. Jedan dugi rez, zatim još jedan i tanka ploča se povila pred njegovim snažnim mišićima, otvarajući prolaz naviše. Deset sekundi kasnije on je čučao u mračnom oknu lifta, zauzet poslom da rasečene ivice poravna tako da se to ne može lako primetiti.

Dvadeset sekundi, tačno koliko je sebi dozvolio za taj zadatak. Do njega je u tom trenutku doprla buka motora koji su se žurno udaljavali od bolnice.

»Ova me je igra stajala hiljadu dolara«, pomisli. »Ali je to svakako bio dobro uloženi novac...«

Kao i većina njegovih odevnih predmeta, i elegantni beli smoking imao je svoje drugo lice. Nastojeći da ne načini ni kakav šum, on ga prevrte i opet navuče. Sada je bio u tamnoplavoj jakni, nalik radničkom kombinezonu, čiji su mnogobrojni džepovi bili ispunjeni najrazličitijim neobičnim predmetima.

Navukavši na ruke meke rukavice, on bez oklevanja doh-

vati debeli čelični kabl lifta i poče da se vere uz njega.

Najteži deo posla ostao je za njim. Čak ako čuvari i pođu u potragu, bio je siguran da im može satima izmicati kroz mnogobrojne hodnike bolnice i igrati se skrivača u svim onim prostorijama koje je mister Skuder poklonio gradu.

Uzbuna mu, međutim, nije odgovarala i zato je veoma pažljivo osluškivao šumove koji su spolja dopirali u okno lifta.

Ne, sve je bilo u najboljem redu, baš kako je i zamislio. Zastavši u visini drugog sprata, on prinese uho vratima lifta.

Njegov izvežbani sluh bio je u stanju da čuje disanje čoveka koji bi bio udaljen čitavih tridesetak koraka, ali čak ni takvog šuma nije bilo. Zarivši oštricu noža među krila vrata, on ih s lakoćom razdvoji i iskoči u hodnik.

Tišina. Prigušena svetla u dugom, blistavo čistom hodniku. On bez oklevanja pođe u pravcu centralnog stepeništa koje će ga odvesti na sledeći sprat, do sobe u kojoj je ležao Tabasko Pit.

I dalje potpuna tišina. Kao da u čitavoj zgradi nema žive duše...

Ono neprijatno predosećanje postajalo je sve snažnije. Ninđe imaju i ime za to.

Haragei.

Čulo koje doslovno »oseća« opasnost. Mnogi ga ljudi imaju, ali to uopšte ne shvataju. Kod nekih, kao kod Leslija, ono je toliko razvijeno da je on bio u stanju da oseti i najmanju promenu u samoj atmosferi nekog mesta i nasluti prava iz kojeg bi mogao doći sledeći napad...

Nekoliko puta duboko i bešumno je udahnuo vazduh, obogaćujući krv kiseonikom, svestan da će mu možda za koji trenutak biti potrebne sve njegove psihičke i fizičke moći, a onda bez oklevanja produžio uz stepenište.

Ninđe ne preziru opasnost, ali je i ne izbegavaju...

*

* *

— Stani! — reče neko tihim, ostrim glasom. — Ni pokreta!

Ninda stade. Bio je podjednako udaljen od odmorišta na spratu iznad i ispod sebe, a glas je dolazio odozgo.

Jedan poznat glas...

— Zdravo, Revak! — reče i on tiho. — Došao si da umreš, je li?

— Došao sam da razgovaram s tobom. Ostani gde si i ne čini nikakve pokrete, Eldridž...

najpre ću ti reći šta će se dogoditi ako bilo šta pokušaš.

— Reci.

— Pod tim stepeništem nalazi se eksploziv, Eldridža, a uređaj za njegovo aktiviranje držim u ruci. Čuo si za »mrtvačev prekidač«?

— Jednom ili dvaput — ledeno se osmehnu ninda, proučavajući oštri pogled oko sebe.

— Pa?

— Znam da ne mogu da izađem s tobom nakraj — produži Revak. — To je moje jedino obezbeđenje. Eksploziv se ne može aktivirati sve dok držim stisnutu jednu polugu, Eldridž; ako me ubiješ, umrećemo obojica...

— Da, pa?

— Rekao sam ti, proklet bio!

— Revakov glas zvučao je histerično. — Hoću da govorim s tobom!

— Govoriš sa mnom, čini mi se.

— Potrebna mi je tvoja pomoć, Eldridž...

— Za...?

— Za jedan posao. U poređenju s njim posao s drogom ili trgovina oružjem su petparački dućani.

— Vidi, vidi!

Šum koji je dopirao sa odmoršta nad Lesliejevom glavom svedočio je da se Revak ne rvozno premešta s noge na nogu. Najzad, nimalo nije lako

držati prekidač koji donosi sigurnu smrt ako ga slučajno ispustiš iz ruke...

— Ne šalim se, Eldridž! Moj gazda je to rekao... a on dobro zna šta govori!

— Gle, a ti si rešio da ga izdaš, a?

— Da, do đavola! Moram ga preduhitriti, razumeš... sam je izjavio kako će uskoro biti pri moran da me se otrese... a ti znaš šta to znači u ovom poslu!

— Znam. Ti si uvek bio i ostao propalica, Revak. Govori!

— Tako se ne govori sa budućim ortakom... ortak!

— Još nismo ortaci. A mali su izlgedi da ćemo i biti. Ko je tvoj gazda, Revak?

Glasan uzdah. Leslie jedva izdrža da se glasno ne nasmeje.

— To bih i ja voleo da znam, do đavola! Video si onu njegovu jazbinu na obali? To je sve što sam i ja video za sve ovo vreme. Tip dobro čuva svoju kožu.

— Nije ni čudo, kad radi s takvima kao što si ti. O kakvom se poslu radi?

— O tome tek kada prihvatiš saradnju, Eldridž. Prokletstvo, zar ti za početak nije dovoljno ono što sam ti već rekao?

— Nije, Revak. To bi mogao biti i tvoj trik, zar ne?

— Prekidač je jedini moj adut, Eldridž. I jedini trik kojim sam se poslužio, a i to samo kao obezbeđenje da me ne bi odmah ubio. Da ili ne?

— Ne — dok ne saznam o kakvom se poslu radi.

Ninda skupi obrve, svestan da je ovo trenutak odluke. Sada je odlučivala Revakova prisebnost. Jedan njegov pogrešan korak i...

— Ti si lud? Zar želiš da umreš?

— Ne. I neću umreti. Ti ćeš umreti, Revak!

Oklevanje u tišini punoj na petosti. I opet onaj karakteristični šum nervoznih nogu na glatkim stepenicama.

Ninda se pritajeno osmehnu. Revak će, naravno, biti onaj čiji će nervi prvi popustiti. Za koji trenutak doznaće sve o poslu prema kojem je trgovina drogom bedno traćenje vremena.

Ako takav posao uopšte postoji... I Revak sam mogao je postati žrtva nekog lukavo smišljenog plana svog tajanstvenog gazde.

Čak i sa ovog rastojanja ninda je osećao zadah Revakovog znoja. Revak se bojava smrti, naravno, ali i još nečega...

Čulo za vreme govorilo mu je da nema previše minuta do sastanka sa Sumiko na krovu bolnice i zato nije smeo dopu-

stiti Revaku da oteže sa svojom odlukom.

— Revak — reče on mirno.

— Dolazim gore.

— Ne! — u Revakovom glasu osećala se histerija.

— Dolazim. Hoću da ti vidim lice dok budemo razgovarali, Revak.

— Ne, proklet da si! Ja ću...

Začutao je, jer je ninda već prešao onih nekoliko stepenika do vrha i zastao na odmorištu, sa pogledom uperenim u čoveka iznad sebe.

— Reci ono što imaš da mi kažeš, Revak.

— Ne približuj mi se! — upozori Revak, oprezno se povlačeći korak unazad. Sa obe ruke stezao je omanju crnu kutiju koja se jedva videla među prstima mokrim od znoja.

— Ne približavam se. Govori.

— Prihvataš ortakluk?

— Ništa ne prihvatom pre nego što čujem šta imaš da mi kažeš, Revak! I to je moja poslednja reč.

Džo Revak, a to je ninda izvrsno procenio, spadao je u ljude koji vole samo sebe i sposobni su da poštuju jedino one koji su jači, brutalniji i lukaviji od njih.

Takvi ljudi teško se odlučuju na samoubistvo, bez obzira na cilj koji im je pred očima.

Još jedan faktor koji je išao ninda u prilog.

Džo Revak neće osloboditi prekidač i izazvati eksploziju...

Lice mu se vidno opustilo kada je počeo da govori. Indirektno, bilo je to priznanje nindi da — bar neko vreme — Džo Revak poštuje njegovu snagu i odlučnost.

— Rukopis koji si video na gazdinom ekranu krije užasnu tajnu... tajnu koja bi onome koji je otkrije mogla doneti vladavinu nad čitavim svetom, Eldridž...

— To sam pročitao. Šta dalje? Gde je ostatak rukopisa?

— Pod vodom. Gazda je jedini koji zna tačno mesto potopljenog broda sa rukopisom. I Dekster, njegov agent koji mu je i poslao prvi list rukopisa.

— Kako je Dekster došao do njega?

— To ne znam, ali poznajuć Dekstera, posao verovatno nije bio čist.

— Ništa drugo nisam ni očekivao — hladno se osmehnu Leslie. Stajao je naizgled mirno, ali su svi mišići njegovog moćnog tela bili napeti, spremni da reaguju u svakom trenutku. Jedan šuriken krio je među prstima desne ruke; od tog oružja, možda, zavisiće i sam njegov život...

I ko zna još koliko nevinih života. Jer, japanski rukopis zaista je mogao kriti užasnu tajnu!

— Ti predlažeš da preduhitrimo tvog gazdu i sami se dočepamo ostatka rukopisa? — produži on.

— Brzo kapiraš! — isceri se Revak. Njegovo četvrtasto lice bilo je potpuno mokro od znoja. — Uz tvoju pomoć sigurno ćemo ga dobiti, do đavola! Niko neće moći da nam se suprotstavi, pa...

— Pa čak ni tvoj gazda? Si guran si u to, Revak?

— Siguran.

— U redu. Kako da doznamo gde je rukopis?

— Od Dekstera. Znam nekoliko trikova koji bi naveli i kameni kip da progovori...

— To ne zvuči loše — osmehnu se ninda. — Još nešto... gde je Dekster?

Revak je lagano vrteo glavom s jedne strane na drugu.

— To ti još neću reći, ortak! — reče. — Ko bi te tada sprečio da me središ i sam pođeš da iščupaš tajnu od Dekstera?

— Taj prekidač u tvojoj ruci, recimo.

— Uskoro ćemo krenuti odatle... a nije zgodno neprestano imati uz sebe dvadeset funti eksploziva, Eldridž!

— Dvadeset funti? Prokletstvo, čoveče, mogao bi dići u vazduh čitav ovaj sprat!

— S tim sam i računao — hladno se isceri Revak. — Dakle... šta kažeš na moju ponudu?

Ninda je ćutao, a sitne dlake po njegovom vratu lagano su se dizale, jedna po jedna.

Neko se približavao polumračnim hodnikom iza Revakovih leđa...

A taj neko donosio je sobom opasnost, užasnu opasnost!

Oštre oči ninde nazreše senku čoveka kroz staklena vrata. Njegova desna ruka se lagano dizala.

— Mislio sam da ninde znaju bolje trikove od tih, Eldridž — govorio je Revak. — Treba da pomislim da je neko i za mene i da...

— Samo ti dobro stegni taj prekidač, Revak. Neko jeste iza tebe!

Revakovo lice se sledi, ali se nije usuđivao da se okrene. Prsti su mu tako snažno stezali kutiju da su mu članci pobeleli.

Prilika iza vrata pokuca na staklo.

— Džo! — dopre šapat. — Džo, jesi li tu?

— Vilis! — U Revakovom glasu osećalo se olakšanje. — Proklet bio, zašto mi se nepres-

tano šunjaš iza leđa! Ulazi ova mo pre nego što te neko vidi tu!

Kroz vrata uđe visok, mršav čovek lisičijeg lica i očiju skrivenih pod gustim obrvama, obučen u beli lekarski mantil. Vidno se trgao kada je ugledao Leslija, a onda se izmakao u stranu tako da ne bude u istoj liniji sa Revakom.

— Šta je? — obrecnu se ovaj preko ramena, ne skidajući pogleda sa Leslija.

— Gazda želi da govori s tobom, Džo...

— Gazda?!

Malopredašnja grimasa straha na Revakovom licu bila je samo bledo izdanje u poređenju sa njegovim sadašnjim izrazom. Ninda je oštro motrio na njegovu desnu ruku, stežući šuriken u šaci.

— Da, gazda... doneo sam ti toki-voki, Džo.

— U redu, uključi tu prokletu spravu i prinesi je mojim ustima. Sa leve strane, budalo, ne tako! Uključi ga, do đavola!

— Revak! — dopre iz malog zvučnika tih, ali razgovetan glas. — Opet igraš neku svoju igru, Revak, a?

U međuvremenu straha je nestalo sa Revakovog lica i smenio ga izraz prkosa, pomešan sa očajanjem, kao kod ne-

valjalog deteta kada ga uhvate na delu.

— Da, gazda — reče. — Igram svoju igru. Možda mi je dosadilo da budem vaš poslušni pion...

— Gle, gle? Mali Džo Revak ume i da se pobuni? Ko bi to rekao? A šta to smeramali Džo Revak? Ako smem da znam, naravno? Ili možda treba da pogađam?

— Gazda, ja...

— Sačekaj da završim, do đavola! Hoćeš da se igraš je li? U redu, hajde da se igramo pogađača! Nagodio si se sa Eldridžom i imaš nameru da se uz njegovu pomoć dočepaš ostataka rukopisa, zar ne?

— Da, do đavola! Baš to nameravam!

— Jedan glupi Džo Revak! — iz zvučnika dopre promukli smeh. — A bio je tako zabavan sa svojim »velikim« zamislima! Nadam se da shvataš da je ovo tvoj kraj, Revak?

— To tek treba da vidimo! — zareža revolveraš. — To tek treba da vidimo... gazda!

— Vilis je video kako postavljáš eksploziv — nastavi ga zda tonom dosadnog profesora koji po stoti put drži isto predavanje sanjivim studentima. — Nije bilo teško pogoditi šta smeráš; adut kojim ćeš Eldridža primorati da te sasluša i pređe na tvoju stranu. Upalio

je, verovatno? Je li i Eldridžu, Revak?

Revak jednim kratkim pogledom ošinu Vilisa koji se uplašeno pribi uza zid, lica izobličienog od užasa.

— Fino, možda ću ubiti dve muve jednim udarcem — produžavao je monotoni glas iz zvučnika. — »Mrtvačev prekiđač«, je li tako, Revak? Videli su te kako ga montiraš jutros. Bio si jako neoprezan, moram ti reći.

Za naučnika koji proučava fizionomije bilo bi veoma zanimljivo poređenje između Revakovog i Vilisovog lica, sa njihovim različitim stupnjevima smrtnog straha, ali je ništa imao utisak da će veoma brzo doći do krvavog raspleta...

— Da, Revak, mladiću, bio si jako neoprezan... da li znaš gde je tvoja spravica provela vreme između podneva i četiri popodne? Ne znaš naravno, ne znaš! Na radnom stolu čoveka koji je malo bolji stručnjak za elektroniku od tebe, Revak!

— Gazda, ja...

— Zaveži, Revak! Sada ja govorim! Pogodio si šta je taj stručnjak učinio? Ili za takvo nešto nemaš dovoljno inteligencije?

Grč na Revakovom licu govorio je da je konačno pređen onaj prag očajanja posle koga

čovjek jedini izlaz nalazi u divljem, ludračkom napadu koji će i njemu samom doneti sigurnu smrt!

Mnogo stvari dogodilo se u istom trenutku. Urlajući od straha, Vilis se odvojio od poda i doslovno poleteo prema staklenim vratima, iako je morao znati da ga ona ne mogu zaštititi od eksplozije dvadeset funti plastičnog eksploziva.

Oznojeni Revakovi prsti razdvojili su se trenutak pre nego što je ninda zavitlao šuriken u očajničkom pokušaju da uništi crnu kutijicu i tako spreći neizbežno aktiviranje sveg onog eksploziva smeštenog pod samim njegovim nogama...

*

* *

Fizički zakoni su nemilosrdni i radio-talasi prenose se brzinom svetlosti, dok čak i oštri šuriken bačen šakom pravog japanskog ninde ne može dostići brzinu veću od stotinak milja na čas. To izgleda mnogo — i jeste mnogo — ali u poređenju sa brzinom svetlosti predstavlja pravi pužev korak...

Signal Revakovog uređaja morao je aktivirati eksploziv u onom deliću sekunde u kojem

je on prestao da pritiskuje malu polugu.

Ali on to nije učinio. I ta činjenica nije imala nimalo veze sa oštrim kracima šurikena koji su pogodili kutiju u letu i doslovno razbacali po stepeništu minijaturene elektronske delove!

Revak otvori refleksno zatvorene oči. Lice mu je imalo zapanjen izraz.

Toki-voki, ispušten na pod u Vilisovom begu, tiho je krčao. Ili je to možda bio smeh njegovog nevidljivog gazde.

— I tako, Revak — dopreglas iz uređaja — tvoj trik sa »mrtvačevim prekidačem« neće upaliti, jer nema više nikakvog efekta da li ga ti stižeš ili ne. Ugrađeno je, međutim, nešto drugo; uređaj kojim ja, daljinskom komandom, mogu aktivirati tvoj eksploziv! Priznaj da sam lukaviji od tebe, Revak... to ti je moj oproštajni poklon pred put u pakao, Revak! Umri!

Iskolačene Revakove oči skretoše prema uništenoj kutijici na podu, a onda se susretoše sa pogledom ninde. Ovaj od mahnu glavom.

— Ne brini — reče. — Potpuno je uništen. Nema opasnosti od tog eksploziva, Revak.

— Boga mu...

Bila je to jedina reakcija na nagli pokret kojim mu je ni-

nđa prišao i ščepao ga za rame.

— Hajde! — reče. — Požuri, do đavola!

Pet do dva, govorio je njegov unutrašnji osećaj za vreme. U ovom trenutku Sumiko je negde u blizini, nad njim, tražeći pogledom krov bolnice »Skuder«...

Vučen njegovom gvozdenom šakom, Revak posrte dok su prolazili kroz staklena vrata.

Ta nespretnost sačuvala mu je život, jer mu je metak iz pištolja gotovo dotakao kratko ošišanu kosu na glavi. Vilis, lica još uvek izobličienog od straha, ponovo je pritiskivao oba rač, ciljajući u nindū koji mu se približavao dugim skokovima, ostavivši Revaka za sobom.

Čoveku dobrih živaca nije teško da izbegne hitac iz revolvera, jer položaj cevi u trenutku okidanja potpuno određuje putanju metka. Čak i najiskusniji strelac malo skupi oči pre nego što opali i taj interval nindama je dovoljan da se uklone hicu. Štaviše, oni više čak i ne razmišljaju o tom postupku i deluju potpuno instinktivno, u savršenom jedinstvu duha i tela.

Za treći hitac Vilis nije imao vremena, jer nindā u prolazu naizgled samo dotače njegov trbuh vrhom kratkog oštrog

noža koji mu se stvori u ruci. Čovek u belom mantilu, kriknu, sklapajući ruke na stomaku.

Sledeći Leslija, Revak stiže do njega u trenutku kada je pao na kolena, užasnuto zureći u plavičastu masu creva koja se pomaljalo kroz mantil obojen krvlju. Zverski se iscerivši, Revak ga vrhom cipele pogodi u lice i obori potpuno na pod. Vilis zaurla od bola, ali taj krik nije trajao dugo.

Iza ugla hodnika, u susret nindī, izbi uniformisani policajac, svakako jedan od čuvara pred Pitovom sobom. Buljio je u čoveka koji mu se približavao gotovo neverovatnom brzinom dok su mu prsti kopali po poklopcu futrole pištolja.

Pre nego što je došao do oružja, nindā ga pogodi u slepoočnicu drškom noža i ukloni sebi sa puta, a onda oštro zaokrete iza ugla, u poprečni hodnik u kojem se nalazila Pitova soba.

Drugi policajac stajao je pred vratima, a pištolj mu je već bio u ruci. Nešto je užurbano govorio u toki-voki pred svojim ustima, dok je zurio prema kraju hodnika.

— Evo ga! — uzviknu odbacujući toki-voki iz ruke. Okrenuo se licem nindī, podigao pištolj u visinu očiju i stisnuo ga sa obe ruke.

— Stani! — zapovedi oštro.
— Ni koraka dalje, momak, inače pucam!

Svuda duž hodnika bleskale su crvene lampe, ugrađene ovde svakako umesto bučnih alarminih zvona i sirena koja bi smetala bolesnicima. Za koji trenutak ovaj hodnik preplaviće naoružani čuvari; to nije značilo da neće uspeti da oslobodi Pita, ali će cena biti užasno skupa...

Deset... možda dvanaest ili petnaest ljudskih života...

Ninda stade, lagano šireći ruke. Čovek pred njim bio je iskusan i oprezan borac; to se videlo po njegovom stavu i po sigurnosti sa kojom ga je zaustavio. Oči su mu bile skrivene podignutim rukama i oružjem; biće veoma rizično izvesti trik koji je kod Vilisa odlučio borbu.

Tri minuta do dva. Malo vremena. Veoma malo vremena...

Njegov oštri sluh odade mu da se Revak nalazi iza ugla hodnika, možda sa pištoljem prvog policajca u rukama, ali je haragei ćutao.

Revak mu — bar ovoga puta — neće pucati u leđa...

Ono što mu je sluh govorio, međutim, nateralo ga je da načini skok ulevo i priljubi se uza zid, neprestano motreći na policajca. Cev pištolja krenula je za njim, munjevitom brzi-

nom, ali je pažnja strelaca bila podeljena između ninde i Revaka koji je u tom času iskočio iza ugla i ispalio svoj hitac.

Pogođen teškim zrnom pravo u lice, policajac se otkotrlja nekoliko stopa unazad i za kopreca na podu. Stisnuvši zube, ninda potrča dalje.

On nikada ne bi hladnokrvno ubio čoveka koji za male pare radi samo svoj odvratan posao; čak ni u slučaju da ovaj pokuša da ubije njega. Džo Revak, očigledno je išao u savim drugu školu...

Vrata sobe otvorila su se pre nego što je stigao do njih, i on oprezno odskoči u stranu, iako je sumnjao da Pit zaslužuje pažnju čak trojice policajaca.

Kroz odškrinuta vrata, međutim, izvirivalo je poznato, malo ubledelo lice plavokosog diva, obučenog samo u pidžamu razdrljenu na grudima i sivi bolnički mantil.

— Les! — kliknu on. — Znalo sam da dolaziš, propalice stara, čim sam čuo svu onu đavolsku buku u hodniku! Šta je to s tobom, promenio si stil; mislio sam da ćeš se uvući, a da te niko ne primeti!

— O tome posle! — ninda mu srdačno prodrma ruku. — Možeš da hodaš?

— Pomalo...

— Hajde, osloni se na mene, moramo do krova!

— Do krova? Ne vidim da si poneo svoja šarena krila, mladiću!

— Ne brini, imamo krila! Hajde, brzo u lift, pre nego što svi oni ne budu blokirani!

Skakućući na jednoj nozi i oslanjajući se o rame ninđe, Pit iziđe u hodnik. Sa pištoljem u ruci, Revak je stajao i motrio u pravcu ugla, dok je drugom rukom pridržavao otvorena vrata lifta.

— Hej, ko je to! — isceri se Pit. — Stari Džo Revak, tako mi neba! Les, prijatelju moj, upao si u loše društvo!

— Zaveži, Tabasko! — procedi Revak, pomažući Lesliju da ga smesti u kabinu. Bacivši još jedan pogled niz prazni hodnik, on zalupi vrata za sobom i pritisnu dugme sa oznakom »5«.

— Kako ćemo sa krova? — upita Pit, oprezno opipavajući debeo zavoj pod nogavicom pi džame. — Ova moja rupa u nozi još ne dopušta da igram bejzbol, boga mu!

— Sumiko nas čeka. Sa helikopterom. Po dogovoru, trebalo je da sleti pre nešto više od jednog minuta...

Brzi lift već se zaustavljao i ninđa se primače vratima, šireći nozdrve, kao da želi da

onjuši očekuje li ih neka opasnost sa druge strane.

Revak ga upitno pogleda, po dižući pištolj, ali on samo odmahnu glavom i otvori vrata, što je značilo da im ne pretila nikakva opasnost.

Alarmni uređaj, ma kako tih bio, imao je efekta, jer se u hodniku okupila grupica u belu obučeni sestara, uplašeno se osvrćući oko sebe. Zverski se cereći, Revak im pokaza pištolj tako da one, tiho kriknuvši, nestadoše u najbližoj prostoriji.

Vrata prolaza na krov bila su zaključana, ali to za ninđu nije predstavljalo nikakvu prepreku. Gotovo noseći Pita, on pohita uz kratko betonsko stepenište, sada ispunjeno bukom motora helikoptera koji je radio u neposrednoj blizini.

— Ona je tu! — uzviknu Pit šireći usne u osmeh. — Naša draga, mala Sumiko!

— Pomozi mu! — dobaci ninđa Revaku, pokazujući glavom na Pita. sad najpre se pažljivo osvrnuo po krovu bolnice, kroz oblake prašine podignute elisom helikoptera, a onda vratio do izlaza na stepenište.

Akustično okno stepeništa do nosilo je zvuk mnogih koraka, prigušene glasove i zveckanje metala. Stepenicama je hrlila čitava gomila naoružanih ljudi.

Helikopter u trenutku poletanja ili sletanja uvek je veoma ranjiv i na najmanji uticaj sa strane. Jedan jedini do bro usmereni hitac sa krova i...

Morao je zaustaviti te ljude, jer je znao da čuvari bolnice neće oklevati da pucaju. Ne zbog eventualnih zločina počinjenih u međuvremenu — o njima su jedva nešto mogli i znati — već zbog profesionalnog ponosa dvostruko pogođenog u toku jedne jedine noći. Bili su dobro plaćeni za relativno malo posla; uprava neće propustiti da im time natrlja nos kada se ujutru bude stekla jasnija slika o uzbudljivoj noći u bolnici...

Stajao je na poslednjem od morištu raširenih nogu, pažljivo osluškujući korake. Neoprezni su, kao i svi ljudi u gomili koji misle da je njihova brojnost sama po sebi dovoljna zaštita. Obično i jeste, ali ne kada je njihov protivnik jedan ninda.

U trenutku kada se grupa čuvara našla pod njim, ninda od merenim skokom preskoči ogradu stepeništa i meko se dočeka na noge. Proračun trenutka skoka bio je savršen: prva dvojica ljudi na uskom stepeništu zastadoše kao ukopani pred tom prilikom koja je doslovno pala sa tavanice!

Ne čekajući da se oni sete pištolja u svojim rukama, ninda raširi ruke i snažno odgurnu obojicu unazad. Njihova tela povukla su i sve ostale, stvarajući klupko udova, razbarušenih glava i otvorenih usta iz kojih su navirale gadne psovke.

U tri duga skoka Lesli je već bio ponovo na vratima, snažno ih zalupivši za sobom. Na krov bolnice zaista se moglo dospeti samo helikopterom i vrata nisu bila građena tako da spreče moguće provalnike; neće izdržati više od tridesetak sekundi pred naletom odlučnih ljudi, ali je i to bilo sasvim dovoljno da se helikopter udalji na bezbednije rastojanje.

Dugim skokom ninda se dočepa otvorenih vrata letilice, motreći blede lice pilota. Uprkos ogromnom pištolju koji je Sumiko držala uperenog u nje ga, pokreti su mu bili sigurni; motor zaurla odižući čeličnu pticu ukoso sa krova.

Vrata su još uvek bila nedirnuta, sve dalje i dalje. Trideset, četrdeset, pedeset jardi...

Da!

Dva čoveka naprosto izneše krhka vrata pred sobom na krov, ali im je zamah bio tako snažan da su izgubili nekoliko dragocenih sekundi da povrate ravnotežu.

— Levo! — oštro zapovedi Lesli, ali je pilot reagovao pre nego što je i čuo njegov glas.

I dalje se dižući, nakrenut na jednu stranu, helikopter promeni smer tako da se našao nad glavama čuvara, zamičući za konstrukciju potkrovlja u kojoj su se vrata i nalazila i neprestano povećavajući brzinu.

Ako je neko i stigao da puca, njegov hitac prošao je neopaženo. Sa osmehom na licu, Lesli se okrete Pitu.

— Opet zajedno — reče. — Kako je bilo sa momcima u plavom?

Tabasko se mučio da što udobnije namesti ranjenu nogu u skućenom prostoru.

— Bilo je smešno — isceri se. — Uporni momci, ali im to nije mnogo pomoglo, jer sam imao perfektan izlaz; čim bi mi dosadili, ja bih se fino sručio u nesvest na klasičan način, a onda bi doktori počeli da urlaju i da ih guraju napolje, vičući kako im ubijaju pacijenta. Prava ludnica, časna reč. Da je bilo piva, pristao bih da ostanem još koji dan, ali ovako — hvala što si me izvukao, Les!

— Vi, momci — počeo pilot napetim glasom — ostavite proslavu ponovnog viđenja za neku drugu priliku! Prokleta mašina je preopterećena, a ovaj

vetar napolju nam baš ne pomaže... Ni sav šarm vaše ljupeke i opasne prijateljice neće nam pomoći ako uletimo u neki vrtlog, do đavola!

Leslijev pogled skliznu na Sumiko koja mu se mirno osmehivala. Ispod raskopačnog mantila videla se gotovo sasvim providna bluza, dokaz da je Sumiko upotrebila najstarije žensko oružje kako bi privolela pilota da je povede na izlet helikopterom. Pištolj je svakako došao kasnije, kada je čovek shvatio da to ipak neće biti samo hir bogate i besposlene devojke.

— Nećemo daleko — umiriga ona dražesnim osmehom. — Za pet minuta smo nad parkom gde ćeš moći da sletiš, Bejli... i gde ćeš dobiti svojih hiljadu dolara!

— Do đavola i lova — progundao pilot, ali su mu ruke čvrsto držale komande helikoptera.

Revak se nervozno promeškoli na svom mestu.

— Koji park? — upita promuklim glasom. — Onaj na obali?

— Da — Sumiko pogleda u njega. — Nešto nije u redu?

U Revakovim očima ponovo se video strah.

— Ne smemo sleteti tu! — procedi. — Nipošto ne smemo

sleteti tu... tamo nas čeka smrt!...

*

* *

Strahom izobličeno lice pilota govorilo je dovoljno o razlogu zbog kojeg je ponovo oštro skrenuo prema jugu, dalje od obale zaliva i parka koji je pružao idealno mesto za spuštanje.

Ninda je suženim očima, pri svetlu sa brojčanika instrumentata proučavao Revakovo lice.

— Zašto?

— Odmah pored tog parka je marina u kojoj je usidrena jahta. Gazda ujutru njom kreće na put. Trebalo je da pođem i ja, ali... uostalom, već znaš sve, Eldridž!

— On je tamo? — Leslie i Pit se zgledaše.

— To ne znam, ali bi mogao biti. U svakom slučaju, okolina jahte obezbeđena je već sada bolje od Fort Noksa. A mi ćemo uleteti pravo u šake njegovim ljudima!

— Tvojim ljudima, Džo! — ispravi ga Pit sa hladnim smeškom. — Tvoj predlog je, dakle, da kidamo što dalje odavde, a?

— Zašto bismo izazivali đavola? Imamo vremena da pro-

nađemo avion i poletimo pre nego što se on uopšte ukrca na jahtu. Važno je da na ostrvo stignemo pre njega, jer...

— Ah, u pitanju je neko ostrvo! — reče Ninda. — Moraš bolje paziti na svoj jezik, Revak!

— Ja bih se vratio natrag! — odlučno reče Pit, iako se videlo da mnogo energije troši na savlađivanje bola u neugodnom položaju. — Do đavola, to je šansa da ga se dočepamo... a ko zna kada će nam se ukazati sledeća!

— Pilot im na trenutak okrete lice izobličeno strahom.

— Ljudi, ma kakve planove imali, ne računajte na mene... Prokletstvo, ne volim kad neko drži pištolj uperen u mene, još manje pucnjavu do koje će, izgleda, sigurno doći! Kod ovog vetra, dovoljno je da mi ruka jednom zadrhti i... BUM!

— On je u pravu — tiho reče Sumiko. — Moramo se spustiti na najbliže pogodno mesto, Les!

Ninda je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda klimnu glavom.

— U redu — reče. — Koje mesto ti predlažeš, Bejli?

— Hotel »Bej«. Do njega je svega dve, dve i po milje, a heliodrom mu je zaklonjen od vetra.

— A odatle? — Džo Revak je ponovo brisao znoj sa mokrog čela.

— Prekini da se znojiš, Džo! — reče Pit mršteći nos. — Smrdiš kao gomila boksera po sle sto rundi, do đavola!

— Videćemo — kratko reče ninda. — U redu je, Bejli. Neka bude hotel »Bej«...

Pet minuta kasnije bili su u bezbednom zaklonu gustog visokog drveća koje je okruživalo bleštavo osvetljeni heliodrom hotela »Bej«. Leslie pokretom ruke odbi pomoć uniformisanih dečaka koji im pritrčase, zahvaljavajući samo da mu pozovu taksi. Oslanjajući se na njegovu ruku, Tabasko Pit se zadovoljno cerio začuđenim pogledima kojima su dečaci pratili njegovu bolničku uniformu.

Prvim taksijem prevezli su se narednih nekoliko milja, a onda još dva puta promenili vozilo, vraćajući se u širokom luku prema zalivu, kako bi izbegli eventualnu poteru. I pored onih hiljadu dolara, pilot helikoptera imaće šta da kaže policiji o čoveku u pidžami i njegovim neobičnim pratiocima koje je ninda u ovom trenutku želeo.

Skriven u senci, umotavajući se u svoj ogrtač i tiho psujući, Pit je sa Leslijem i Revakom čekao povratak Sumiko

koja je otišla po kola, ranije ostavljena u neposrednoj blizini parka.

I pored Revakovih zlokobnih predviđanja, sve je bilo u redu. Trenutak kasnije sva trojica uskočiše u veliki udobni stejšn-vagon, iznajmljen upravo za tu priliku.

— Sad možemo da razgovaramo! — reče Leslie pomažući Pitu da se presvuče u pripremljenu odeću. — Tvoj predlog je da što pre pođemo na to ostrvo, Revak? Zbog čega?

— Kako zbog čega, do đavola? — prasnu ovaj. — To je jedina šansa da prestignemo gazdu, rekao sam! Zbog udobnosti, a verovatno i zbog sigurnosti, on je odlučio da otplovi jahtom na kojoj su načinjene neke specijalne prepravke. Imamo vremena da iznajmimo neki aviončić i stignemo tamo mnogo pre njega!

— Misliš? Ako tako učini onda nema nikakve opasnosti za nas. Tvoj bivši gazda postupio bi veoma glupo, Revak!

— Šta?!

— On već zna da trik sa aktiviranjem eksploziva nije uspeo, u to ne sumnjaj. Ili možda grešim? Kako ste do sada radili, Revak? Sa dvostrukim, trostrukim obezbeđenjem, zar ne?

— Trostrukim, najčešće — mrko odgovori Revak, češka-

jući se po kratkoj kosi. — Uvek je jedan čovek tajno motrio onoga kome se poveri neki zadatak, pa da!

— A treći je izdaleka motrio na obojicu! — nasmeja se Pit. — Inače ne bi prošlo toliko vremena, a da ti još uvek ništa ne znaš o njemu, iako si bio jedan od najbližih saradnika.

— Upravo tako — složi se ninda. — Ti si poslao Vilisa u bolnicu, ali je on imao zadatak da motri i na tebe. Neko treći već je javio gazdi da od plana nema ništa i da smo uspeli da kidnemo. Šta će on sada učiniti: poći u poteru za nama, ili...?

— Ne. Ili je meni bar tako rekao. Imao je čvrstu nameru da ujutru isplovi.

— Učiniće i jedno i drugo, naravno — umeša se Sumiko u razgovor. — Pokušaće da se reši nas i istovremeno pohitati tamo kuda želi da ode. Ne više brodom, Les; mislim da se sada i njemu mnogo više žuri, jer je svestan da je Revak odao njegovu tajnu.

— Dakle, ni avion nam više neće pomoći — klimnu glavom Tabasko Pit dovršavajući svoje oblačenje. — Uhh... ovo nije bilo lako. Les, šteta što se nisi setio da... Neverovatno!

Sa obe ruke ščepao je konzervu ledenog piva koju mu je

Lesli poturio pod, nos izbio po klopac i odmakao je od usana tek kada je bila potpuno ispražnjena, zadovoljno oblizujući usne.

— Ovo je bila jedina stvar koja mi je nedostajala tamo u bolnici — reče veselo. — Les, za ovo ću ti biti zahvalan do groba, a sada samo reci šta treba da učinim: da slomim Goldn Gejt preko polovine, uzverem se na Sijera Nevadu, preplivam okean... samo reci!

— Sada ćeš lepo da izideš sa Sumiko, uzmeš negde taksii i odvezeš se do skrovišta u San Mateu.

— Šta?!

Pogled kojim mu je ninda uzvratilo govorio je mnogo više od reči, tako da Pit postićeno obori glavu. Sumiko je ćutala, pogleda uperenog pravo napred. Oboje su želeli da pomognu Lesliju u ovom opasnom poslu, ali su veoma dobro znali da će i ovoga puta igru voditi na svoj način, pri čemu bi mu oboje predstavljali samo nepotreban teret.

— Dirljivo — cinično progovori Revak nekoliko minuta kasnije kada se troje prijatelja oprostilo i njih dvojica ostali sami u kolima.

— Da. — suvo uzvрати ninda. — Pošto obrišeš suze, poćni da prićaš, Revak. Gde se

tačno nalazi ta jahta i kakve su to izmene načinjene na njoj?

— Zašto sad opet jahta? Pa ti si sam rekao da je i on krenuti avionom!

— I još uvek tako mislim. Međutim, ako znam šta je učinjeno na tom brodu, moći ću da naslutim i šta smeru da učini kada jednom stigne na to vaše ostrvo. Dakle?

— Tako, znači, ninde rade? — promrmlja odsutno Revak, zureći u njegovo lice. — Hm-mm... ja sam mislio da vas obučavaju samo u rukovanju oružjem i sličnim starinskim trikovima.

— Ko ti je rekao da sam ja ninda, Revak?

— Niko? Sam sam došao do zaključka, pošto sam imao prilike da vidim nekoliko tvojih žrtava ovde u gradu. Ninde ubijaju na prilično prepoznatljiv način, Eldridž!

— Ninde ne postoje, Revak! Gangster odmahnu glavom, cinično se cereći.

— Priče za malu decu, Eldridž. To možda ne znaš, ali ja sam najveći deo vijetnamskog rata proveo u Japanu, radeći u jednom vojnom skladištu. Svakog dana kroz ruke su mi prolazile tone i tone pri vlačnih stvari, i nije prošlo mnogo, a ja sam organizovao ugodan mali posao, tek koliko da mi vreme brže prođe.

— Kakve to veze ima sa nindama?

— Videćeš, vrlo brzo. Japan je čudna zemlja, kao što dobro znaš, Eldridž. Tamo se čak i zločin pokorava glupavim propisima utvrđenim pre mnogo stotina godina. Neke od tih stvari nisu mi se dopale i ja sam ih odbacio, premda priznajem da je dobar deo tih starih mudrosti bio i veoma koristan. Bilo kako bilo, jedna japanska banda pokušala je da preuzme taj poslić iz njihovih ruku i došlo je do obračuna...

— Gubimo vreme, Revak. Nijedan ninda nije bio tamo, inače ti sada ne bi sedeo u ovim kolima!

— Da, malo je nedostajalo da se to zaista i dogodi. Moji momci malo su preterali, znaš, tako da je u toj gužvi bilo mrtvih koliko hoćeš. Sledeće noći u naše skladište upao je ninda...

— Znao si tada nešto o nindama, Revak?

— Ponešto, kao i svi klinci u ono vreme. Shvatio sam koliko je taj tip opasan tek kada je mirno prošao kroz vatru dve mašinke, a da ga nijedan hitac nije ni dotakao... Bilo je jezivo, naročito kada je mahnuo mačem i po podu skladišta se zakotrljale dve glave njihovih momaka...

— Ti si, naravno, kidnuo?
— podsmešljivo upita Lesli.

— Naravno da sam kidnuo. Naredio sam preostalima da ga napadnu, a sam se izgubio među nagomilanom robom i tiho izvukao na zadnja vrata, a odatle pravo na aerodrom. Zastao sam jedino u banci da pokupim svoju ušteđevinu, a onda uhvatio prvi avion za Države!

— Mudro — klimnu Lesli glavom. — Nisu dovoljno želeli tvoju smrt, inače ti to ne bi pomoglo, Revak. Dakle, šta je sa tom jahtom?

— Imao sam u rukama specifikacije za prepravke. Ugrađen je jači motor tako da će biti gotovo nedostižna za sve druge brodove, a pod palubom je ostavljeno mesto za hidroavion koji se nosi sklopljen. Dva topa od po dvadeset milimetara ugrađena su tako da ne padnu u oči. To je sve, ako ne računamo prepravke koje omogućuju da se glavna kabina potpuno izoluje od ostatka broda.

— Za tvog gazdu — klimnu Lesli glavom. — Taj i dalje preduzima sve da mu se ne bi videlo lice. Razmišljao si zašto je tako, Revak?

— Mnogo puta — uzdahnu gangster.

— Njegovo lice je poznato. Drugog odgovora nema.

— I meni je to palo na pamet. Razmotrio sam sve mogućnosti, čak i pratio neke poznate ljude koji bi mogli odgovarati, neke političare i — nemoj se smeјati — čak i jednog filmskog glumca. Ništa nisam doznao.

— Tvoj bivši gazda je inteligentan i beskrupulozan, a ta kombinacija uvek daje fantastične rezultate. U redu, idemo onda da pogledamo taj brod. Koliko ljudi je predviđeno za posadu?

— Osam, bez gazde. I tri gnjurca.

— Trebalo je da i ti budeš tu?

Revak je zamišljeno vrteo glavom.

— Ne znam, Eldridž. Bilo je normalno da pođem, ali... u poslednje vreme on je sve češće pominjao da postajem suviše opasan po njega...

— I bio sasvim u pravu — nasmeja se ninda. — Posada je već na brodu?

— Da. Odjutros je spreman da isplovi. Čekali su samo gazdu.

— Postoji li mogućnost da oni poslušaju tvoje naređenje, Revak, u slučaju da je gazda, na primer, već odleteo?

Revak pređe jezikom preko iznenada suvih usana. Lice mu je bilo napeto.

— Šašav plan! — reče tiho. — Ali...

— Taj brod nam je potreban, a ronioni ponajviše. Očigledno je da se rukopis nalazi na takvom mestu da je potrebna dobro opremljena i organizovana ekspedicija za njegovo izvlačenje. Nas dvojica možda možemo tamo stići pre tvog gazde, ali ne znam da li bismo ista uspeli da učinimo bez opreme i stručnih ronilaca. Imam utisak da je u pitanju posao koji ne trpi improvizacije...

— U pravu si, do đavola! Hmm... Lapert me poznaje; kapetan »Barbare«. Možda bi i moglo upaliti... ali...

— Znam da je opasno, Revak. Tip se i sam mogao toga setiti i pripremiti nam lepu zasedu na brodu, a?

— Što je vrlo verovatno, boga mu!

— Tačno. Ipak, postoji jedan način da to proverimo...

— Koji?

Ninđa se glasno nasmeja, stavljajući motor u pokret.

— Da odemo tamo i pogledamo, naravno!

*

* *

Deo Zaliva između Ouklenda i Alamide, zahvaljujući tome što je zaklonjen od nemirnih

talasa okeana, načičkan je malim lukama ispunjenim ribarskim brodićima i jahtama, pri čemu ove druge postaju sve brojnije. Tu okolnost, kao i obično, organizovani kriminalci umeo je da iskoristi mnogo pre nego što su na takvu ideju došli sposobni kalifornijski turistički poslenici, a za njima policija i carinska služba.

Svake noći stotinak malih brodova iskradalo se ispod mosta Goldn Gejt kako bi se negde na pučini sreli sa brodovima koji će narednog dana uploviti u luku San Franciska da bi se podvrgli kontroli carinika. Ono što ti prezaposleni ljudi ne smeju da vide hitro je pretvarano da bi se još pre jutra našlo u nekom od mnogobrojnih minijaturnih skladišta duž obale, prkoseći patrolnim čamcima obalske straže.

Od svojih veza u podzemlju Lesli je znao da se jedan od centara ponoćnih operacija nalazi upravo ovde, u malom zalivu desetak milja južno od prvih predgrađa Ouklenda. Začudo, ovo mesto policija je retko posećivala, što je značilo da jedan deo profita nestaje i u džepovima ljudi zaduženih za taj deo obale.

— Tamo-tiho reče Revak, naginjući se napred, kao da po-

gledom želi da proдре kroz mrak.

Ninđi osvetljenje nije bilo potrebno i poslednjih nekoliko stotina jardi kola su se kretala sa isključenim farovima. Sa da je pred njima bila gomila ružnih skladišta sklepanih od trulih dasaka, nezgrapnih kućica za čamce i čitava šuma golih jarbola brodića koji su se, vezani uz mol, klatili na nemirnim talasima.

— Ostani u kolima! — reče ninđa tiho. — Dalje ću sam...

— A šta ako...? — čak i u šapatu naslućivao se Revakov strah.

— Ako mi se nešto dogodi? Potraži drugog saveznika, Revak! — nasmeja se ninđa, dohvatajući svoju torbu sa sedišta.

Revak se opusti u sedištu, pipajući se nervoznim prstima po džepu da dohvati cigarete. Onda, kao da se nečega naglo setio, on otvori vrata na svojoj strani i iskoči.

— Hej...

Njegov poluglasni uzvik ostao je bez odziva. Štaviše, u blizini vozila zaustavljenog u senci drveća nije više bilo nikoga.

Revak se nekoliko trenutaka osvrtao, a onda se strese čitavim telom, zdrobi cigaretu nogom i vrati se u kola, tiho,

vrlo tiho zatvarajući vrata za sobom.

Trenutak kasnije iza prozora ponovo blesnu plamen upaljača.

Džou Revaku ipak je bila potrebna cigareta.

Samo nekoliko stopa dalje, u zaklonu grmlja, ninđa razvuče usne u hladan osmeh. Ne ka se Džo Revak malo peče na sopstvenoj vatri; bez imalo sumnje, to je već mnogo puta žalio u svom pustolovnom životu...

I više od toga. Džo Revak je zaslužio i smrt i ona će ga, pre ili kasnije, stići.

Za sada, međutim, još uvek je bio potreban Lesliju, kao jedan od trojice ljudi koji su znali položaj ostrva u čijoj je blizini na dnu okeana dremala tempirana bomba u obliku starog japanskog rukopisa...

Dok je o tome razmišljao, hi trim i ekonomičnim pokretima zbacivao je sa sebe odeću da bi na nago telo navukao kostim srednjovekovnog niñde, doveden do savršenstva pre mnogo stotina godina. Elastična svi lena tkanina priljubila se uz njegovu kožu, dopuštajući potpunu slobodu pokreta i predstavljajući idealnu kamuflažu u tami. Glavu je pokrivala kapuljača od istog materijala sa dva uska proreza za oči, dok je oko pojasa zakopčao širok

opasač od meke crne kože pod kojim se krilo nekoliko džepova za potrebne sitne predmete.

To, naravno, nije bilo sve. Katana, dugi samurajski mač, zatakao je za opasač sa leve strane, dok je sa druge strane stajao vakizaši; kratak mač — ili dugi nož — idealno oružje ze borbu iz neposredne blizine.

Da je imao više vremena, čak bi i očne kapke premazao specijalnom crnom smesom da ga ne bi odali u tami, ali to ovoga puta neće biti neophodno, jer njegovi protivnici nisu bili ratnici izvežbani u svim finesama prikrađanja i uhođenja...

Bacivši još jedan pogled na kola iza čijeg je prozora svetlucao žar cigarete, ninda hitrim korakom pođe naniže, prema drvenom molu uz koji su se njihali brodovi. Držao se tamnih senki uz prljave zidove jednog skladišta, oprezno ispitujući prostor oko sebe svim čulima.

Tišinu je narušavao jedino huk vetra i udaranje talasa o drveni mol, ali je i ta tišina delovala zloslutno. Van svake sumnje, unaokolo je bilo dosta brodova koji će uskoro stići u Zaliv, ne uzbuđujući se zbog nevremena koje im može samo pomoći da izbegnu policijske patrole.

»Barbara« je bila duga, velika jahta, čija je svaka linija pokazivala da je građena za velike brzine. Leslieju se dopala na prvi pogled. Čak i u tami, na nemirnim talasima, podsećala je na vatrenog konja koga ni snažna ruka džokeja ne može da zadrži da ne krene pre nego što se da znak za start.

Paluba je bila u mraku, ali je uska pruga svetlosti iznad vrata koja su vodila u utrobu broda pokazivala da posada ni je bila dovoljno oprezna.

Zaštićen tamom ninda je, stopu po stopu, pretražio pogledom prostor oko sebe. To nije bilo lako, jer su nagomilane zgrade pružale mnoštvo skrovišta u mračnim prolazima i uglovima.

Tamo...

I preko, na drugoj strani mola...

Dva stražara. Vešto postavljeni tako da vatrom štite prilaz »Barbari« preko drvenog mola koji nije pružao nikakav zaklon.

Mogao ih je izbaciti iz igre, jednog po jednog, ali bi mu to oduzelo previše vremena. Do svitnja nema još mnogo i možda za manje od pola sata svud unaokolo vrveće ćutljivi ljudi, zauzeti istovarom svog dragocenog tereta.

Odmakavši se pedesetak jardi nazad, ninda bešumno obide jednu kućicu za čamce i skliznu u ledenu vodu. Boreći se sa talasima, on se udalji iz opasne zone, da bi nekoliko minuta kasnije nestao u tami pod drvenim podom mola.

Hladnoća nije bila problem; jedna od prvih lekcija u njegovoj obuci sastojala se u tome da nauči kako telo može da savlada takve nedaće. Više od toga smetale su mu gomile smrdljivih otpadaka koje je oluja nagomilala pod molom tako da se ponegde jedva probijao kroz debeo sloj nečistoće.

Svetlo obojeni trup »Barbare« sada se uzdizao nad njim i on ga pažljivo dotače rukom, pazeći da ne načini nijedan nepotreban šum. Lagano je plivao uz bok sve dok se nije zaustavio pod okruglim prozorčićima kroz koje su dopirali nerazgovetni glasovi.

Oštri sluh pomogao mu je da iz šuma vetra i talasa izdvoji jedva čujne glasove ljudi skrivenih u kabini. Govorili su retko, ponavljajući uglavnom nekoliko istih izraza...

Poker. Posada broda — ili jedan njen deo — igrala je poker...

Bio je to za njega dobar znak, jer je to moglo značiti

da tajanstveni gazda nije našao za shodno da ih upozori na mogućnost napada.

A opet, stražari na obali sve dočili su o nečem drugom. »Barbara« je bila dobro čuvana.

Zamka?

Da, mogla je to biti zamka. Posle Revakove izdaje, prvi logičan potez za svakog protivnika bio bi napad na jahtu, trenutno jedini brod na svetu potpuno opremljen za tako specifičan posao. I drugi brodovi mogli su se slično opremiti, mogli su se angažovati i drugi vešti gnjurci, ali bi sve to oduzelo previše vremena, a krug ljudi koji su znali za tajnu rukopisa, zahvaljujući Revaku, mogao se veoma brzo proširiti...

Osam ljudi, tako je rekao Revak. Ne previše za jednog nindu, pod uslovom da njegovo iznenađenje uspe.

Boreći se sa talasima, ninda hitrim pokretima pričvrsti na prste ruku čelične kandže i bešumno otpliva do suprotnog boka, gde neće biti izložen pogledima stražara na obali. I negde na palubi svakako se krio bar jedan naoružan čovek, ali će njegova pažnja takođe biti usmerena u pravcu mola.

Čelične kandže bešumno se zariše u tvrdo drvo broda i ninda se uzvera uz bok. Oprezno je izvirio na palubu, pa-

zeći da mu samo oči budu izdignute iznad ivice.

Dva stražara.

Ovo je zaista bila zamka. Zamka za Revaka i za njega!

I protiv svoje volje morao se diviti inteligenciji i brzini s kojima je reagovao Revakov nevidljivi šef. Nijedan njegov potez još nije bio iznuđen, iako bi do sada već mnogi drugi izgubili nerve i počeli da greše.

Dva čoveka na palubi, dakle? U redu...

Ninđa se izvuče na daske vlažne od pene koji su bacali talasi i bešumno skliznu u pravcu krme, znajući da ga čak i pažljiv posmatrač teško može zapaziti na mračnoj pozadini Zaliva. U hodu njegovi prsti su se širili i skupljali, kao kandže tigra spremnog na napad...

Prvi stražar ležao je na niskom krovu kabine, potpuno nepokretan, sa modernom automatskom puškom u rukama. Cev njegovog oružja bila je uperena prema obali, ali je opasnost došla sa druge strane..

Kao senka, ninđa se stvori iz njega. Dva brza nečujna koraka i on se baci odozgo na opruženo telo. Čelične kandže sklopiše se oko krhkog ljudskog vrata...

Telo pod njim nije se ni pomerilo. Iz dubokih rana na

vratu nije briznuo mlaz tople krvi.

Nekoliko trenutaka ninđa je ležao u istom položaju, a onda se oprezno prevrte na bok i osmotri palubu iza sebe.

Nikakvog pokreta u tami. Daske nigde nisu zaškripale pod opreznim nogama čoveka koji se šunja.

Ni haragei nije opominjao na opasnost, ali je ona morala biti negde u blizini.

Morala je biti...

Stražar na krovu bio je ukočen, mrtav već više od jednog sata. Hitar pregled nije pokazao nikakvu ranu, ali ninđa u tami nije mogao biti potpuno siguran da nje nema.

Ko ga je ubio?

I zašto?

Njegove oči skretoše prema pramcu, tamo gde se u zaklonu uzdignute ograde povremeno pomerala jedna senka.

Taj stražar tamo, dakle, nije mrtav.

Ali će uskoro biti...

*

* *

I drugi stražar bio je mrtav. Njegovo telo pokretalo je samo njihanje broda, a opuštene noge vukle su mu se po palubi, zakačinjući povremeno is-

puštenu pušku. Tanka čelična žica dva puta mu je omotavala vrat, duboko zarivena u kožu ispod lica unakažengo samrt-nim mukama.

Slobodne krajeve žice neko je vešto privezao za ogradu, ostavljajući tako telo čoveka u gotovo uspravnom položaju.

Jedino mrtvo telo bez trago-va rane. I drugo mrtvo telo okačeno o tanku čeličnu žicu.

Dva mrtva tela.

Iza uskih proreza kapuljače; oči ninđe skretoše prema čvrsto zatvorenim vratima koja su vodila pod palubu. Sada je bio siguran da onaj tračak svetlosti iznad njih nije slučajno za boravljen.

Neko je želeo da mu poka-že put. I pobrinuo se da mu otvori prolaz, uklanjajući dvo-jicu stražara na način koji je odavao spretnog i opasnog ubi-cu...

Ko?

Nekoliko trenutaka napetog razmišljanja nije donelo pravi odgovor i ninđa duboko uda-hnu, ispunjavajući krv kiseo-nikom.

Po odgovor je morao poći dole, pod palubu. A ono što će dole zateći, imao je utisak, ni-malo mu se neće dopasti...

Hitrim korakom, on pređe preko palube, ne vodeći više računa o stražarima na obali. Sa ovog rastojanja, naravno,

oni će videti samo jednu tamnu senku koja može da pripada bilo kojem članu posade »Barbare« i za njih to neće bi-ti razlog da intervenišu.

Katana ovoga puta nije iz-leteo iz korica svojom uobičajenom brzinom. Vrhom mača ninđa oprezno dotače vrata, za vlačeci ga između njih i do-vratka.

Otvorila su se bez šuma, ot-krivajući kratko loše osvetlje-no stepenište i hodnik iza nje-ga. Sa desne strane, iza naj-bližih vrata i dalje su se čuli mirni glasovi ljudi koji su ig-rali poker, sada samo malo glasniji i razgovetniji.

Kabina koju je tražio nala-ziće se na krmu, na kraju ovog uskog hodnika, tamo gde je najudobnije mesto na svakom brodu. Pokeraše, međutim, ni-je smeo ostaviti iza sebe; na prvi znak uzbune oni će izle-teti i svojim telima potpuno blokirati hodik, oduzimajući mu tako nekoliko dragocenih sekundi koje će, možda usko-ro, predstavljati jedinu razli-ku između života i smrti.

Sa hladnim osmehom na us-nama prekrivenim crnom svi-lom, ninđa vrati katana u ko-rice i izvuče vakizaši.

Ovoj partiji pokera nije bi-lo suđeno da bude završena...

Trojica, možda četvorica lju-di. Biće iznenađeni, ali ih ipak

ne može-ubiti tako brzo da baš nijedan ne pusti glas od sebe i uzbuni ostatak posade.

Tu se ništa nije dalo učiniti i ninda nije gubio vreme razmišljajući o posledicama svog napada. Jedan čovek u neospornoj je prednosti nad trojicom, četvoricom, petoricom protivnika; njihov napad nika da neće biti tako hitar i koordiniran kao njegov...

Odmakavši se do suprotnog zida, ninda skupi noge kao će lične opruge i odbaci se, leteći paralelno s podom. Vrata uz tresak izleteše sa svojih šarki i padoše na pod. Sa vakizašijem u ruci, ninda je stajao na njima, spreman da zada prvi udarac.

Oružje je bilo potpuno nepotrebno, jer je kabina bila prazna.

Monotoni glasovi pokeraša dopirali su iz zvučnika ispod kojeg se lagano okretala traka magnetofona...

Karte za poker, međutim, bile su tu, nemarno razbacane po stočiću sa magnetofonom, tako da im se vidi samo crvena poledina.

Jedna jedina karta bila je okrenuta na lice i stavljena uspravno uz magnetofon.

Pik as...

Karta smrti.

Okrenuvši se u mestu, ninda se vrati u hodnik, stavljajući

vakizaši za pojas. Nikakav na pad neće uslediti, sada je bio siguran u to.

Bar za neko vreme, naravno, jer je »Barbara«, uz svu svoju ljupkost i lepotu, ipak bila brod smrti...

Ne trudeći se da kuca, ninda odgurnu široka vrata kabine na kraju hodnika i zastade na pragu.

Salon u koji je neko uložio mnogo novca i mnogo ukusa; prigušena svetla, blagi odsjaj kristala u bogatom baru, skupoceni tepih pod nogama i još skuplje slike uredno poredane po zidu.

I pregrada od pleksiglasa koja je svojim pravim linijama i funkcionalnošću odudarala od okoline...

— Stigao si — reče prigušeni glas, ali glas koji je ninda odmah poznao. U malom salonu zvučnici nisu bili potrebni i glas je dopirao direktno kroz neprobojno staklo.

Na drugoj strani vladala je potpuna tama i nikakav pokret nije se mogao naslutiti iza pro vidne pregrade.

— Stigao sam.

— Mnogo ti je vremena trebalo. Nisi poveo Revaka?

— Da sam znao da će biti ovako lako, poveo bih i njega. Mada mi, u stvari, nije potreban.

— O? Rekao ti je na koje ostrvo treba da krenemo?

— Da krenemo? Nisam znao da ćemo nekuda ići zajedno.

— Ići ćemo, Eldridž. Zajedno. Ti i ja. Ostali nisu važni.

— Ostali? Ostatak posade ili... ostatak čovečanstva?

Glasan, dubok smeh čoveka koji se dobro zabavlja.

— Shvatio si, znači. Oni su mravi, Eldridž. Mravi! Ti i ja... mi smo nešto drugo.

— Ubice mrava. Ja to, srećom, nisam.

— Ja jesam. I nećeš me navesti da se toga stidim, Eldridž!

— Znam. Neću ni pokušati. Postoji mnogo jednostavnije rešenje za takve.

Tišina. Tišina puna napetosti. Podsećalo je to na onih nekoliko prvih opreznih udaraca koje jedan drugom zadaju mačevao-ci ispitujući protivnikovu veštinu.

— Zašto, Eldridž? Zbog čega tračiš svoj talenat štiteći te bedne individue koje mahnito srljaju u propast? Ako se ništa ne preduzme, ova šašava planeta odleteće u vazduh i svi to veoma dobro znaju.

Ti i ja, mi bismo to mogli izmeniti. Čoveče, oni nam moraju biti zahvalni što ćemo ukloniti mač koji im već četrdeset godina visi nad glavom!

— Ne bismo ga uklonili. On bi bio samo zamenjen nekim drugim mačem. I oni opet ne bi dobili ništa.

— Da, ali bi taj mač bio u sigurnijim rukama, Eldridž! Ne bi zavisio od zdravog razuma bedno plaćenog oficira koji drhti nad crvenim dugmetom, već od snažnih ličnosti naviklih da donose krupne odluke!

Ninđa se oprezno pomeri na svom mestu, ispitujući podlogu pod nogama. Za koji trenutak možda će morati da bude brz kao nikada do sada, a duboki, meki tepih nije davao baš najbolji oslonac.

— Pomenuo si zdrav razum — reče. — Mislim da je zapravo ono što tebi nedostaje... posle Hitlera, niko normalan više ne može želeti da zavlada čitavim svetom.

— Ti nisi ništa bolji od njih, jer ne shvataš — Javi se glas, prekinut dubokim, iskrenim smehom. — To je sudbina ove planete: snažna ličnost koja će prekinuti sve sitne zadevice oko ideologija, nafte, hrane ili granica u pesku. Jedina alternativa je smrt za sve, Eldridž, smrt u atomskom plamenu!

— Ako je tako, onda se ja opredeljujem za smrt!

— Ludače!

Tračak histerije u glasu. Nevidljivi čovek ipak nije pose-

dovao tako savršenu kontrolu nad sobom, kao što je želeo da stvori utisak.

Da li je to bila šansa za ninda? Da li postoji mogućnost da ga navede na neku nepromišljenu akciju umesto dobro planiranog napada na koji haragei već dugo upozorava?

— Lud si, Eldridž! — nastavi glas malo mirnije. — Tvoja smrt biće užasna, shvataš li to?

— Smrt je smrt. Ko si ti?

Ponovo isti samouvereni smeh.

— To bi voleo da znaš, zar ne? Pa u redu... moći ćeš da vidiš moje lice trenutak pre nego što umreš. To je obećanje, Eldridž!

— Ne očekuj da ti zahvalim. Sem toga, već si pokušao da me ubiješ... a ishod se zna.

— Da, ali ja spadam u ljude koji se uče na svojim greškama, Eldridž. Bio sam uveren da su tvoje mogućnosti tek nešto iznad prosečnih. Prevario sam se jednom, ali istu grešku više neću ponoviti. Ovaj brod pretvoren je u smrtonosnu zamku dok je bio preuređivan za moje potrebe. Istina, nisam znao da će mi poslužiti upravo protiv tebe, ali svejedno...

— Ti si još uvek na brodu, ne zaboravi.

— Tačno — neodoljiv smeh.

— Sasvim tačno, Eldridž... ali ja znam izlaz odavde, a ti ne. Pogledaj!

Nepokretan na svom mestu ninda je osluškivao šum teške čelične ploče koja je za njego vim leđima potpuno blokirala vrata. Nije morao da gleda. Ne vidljivi protivnik dobro se razumevao u ubijanje.

— To je to, Eldridž. Ostaćeš u ovoj prostoriji kada je ja na pustim. Na prilično neudoban način, moram reći, ali ponešto se mora i žrtvovati da bih se otarasio takvog protivnika...

— Eksploziv?

— Da, eksploziv. Na moj signal eksplozija će razneti bok broda, ali se ja nalazim u nekoj vrsti mehura od pleksiglasa koji će izleteti na površinu kao čep od plute. Ti, međutim, ne ćeš imati vremena da se dočepaš površine, Eldridž...

— Možda.

— Uvek optimista, a? Reci mi još nešto, pre nego što se zauvek rastanemo. Ona budala Revak pominjao je mogućnost da si ti ninda... Da li je to istina?

Iza uskih proreza maske oči ninde tražile su izlaz iz prostorije koja će uskoro postati njegov grob.

Izlaza nije bilo. Bokovi broda bili su suviše čvrsti da bi ih dovoljno brzo mogao savladati mačem. Ni eksplozivne ku

glice ovde ne mogu pomoći; otvor kroz koji će istog trenutka pohrliti voda, neće biti dovoljno veliki; čak i kada bi uspeo da savlada otpor vode i priđe oštećenom zidu...

Njegov pogled zaustavi se na zamračenom prostoru iza pleksiglasa.

— Da — reče jednostavno.
— Ja sam ninda.

*
* *

Jedno po jedno, svetla iza pleksiglasa počеше da se pale.

— Ja držim svoja obećanja, Eldridž! — reče duboki glas. — Gledaj...

Čovek moćnih ramena i nesrazmerno kratkih nogu sedeo je u pravoj kugli od pleksiglasa čiji je poklopac još uvek bio podignut. Prsti njegove desne ruke počivali su na minijaturnoj komandnoj tabli, leva je bila podignuta na pozdrav.

Podrugljiv pozdrav. To je govorilo mesnato crveno lice pod bujnom ričom kosom i izraz u sitnim svinjskim očicama utonulim u salo.

— Kako ti se dopada moje lice, Eldridž? Ružno, a? Znam, ružno je... ali čovek kao ja nikada nema problema da dođe do ženskog mesa, naravno!

— U to ne sumnjam — suvo odvrati ninda. — Uvek ima mnogo žena koje se mogu kupiti za koji dolar... pukovniče Sandermen!

Zadriglo lice nije pokazivalo nikakvih tragova iznenađenja.

— Vidim da me poznaješ, Eldridž.

— Kako da ne. Dobio si lepu reklamu na televiziji posle Na-Tranga, pukovniče.

— Na-Trang! Do đavola i to proketo vašljivo mesto! Opet bih to učinio kada bi mi se pružila prilika, čoveče!

— Znam. Srećom, znali su i tvoji pretpostavljeni i zato više ne nosiš uniformu. Niti imaš pravo na svoj bivši čin... »pukovniče«!

— To se tebe ne tiče, Eldridž!

— Znam. I to znam. Kao i sve ono što je zapisano u tvom dosijeu, pukovniče Sandermen. Odavno se zanimam za tvoje sitne prljave poslove po Zapadnoj obali.

— Trgovina cruzjem? Ha—ha—ha! Iznenadio bi se koliko uglednih i poštovanih ljudi u ovoj zemlji ima svoje prste — i svoj kapital — u tim poslovima, mladiću! Međutim, sve to je bila igra: ovo što sada pripremam je ono pravo, Eldridž! Ono o čemu sam sanjao čitavog života!

— Otuda vojnička karijera? Čovek koji je u junu 1941. izašao iz logora za obuku oficira Marinskog korpusa SAD kao potporučnik, do sada je morao postati general, zar ne? Šta se to dogodilo s tobom, pukovniče? Negde si zabrljao. Na-Trang, opet, je li?

Gromki smeh oglasio je da nindin pokušaj da isprovocira Sandermena nije uspeo.

— Na-Trang je glupost — reče on, zadovoljno trljajući krupne šake. — U redu, spalili smo to smrdljivo mesto i poubijali sve živo u njemu, ali nam niko to nije ozbiljno zamerio. Armija me je uklonila samo zato što se digla velika buka oko toga, ali sam se mirno mogao vratiti svojoj karijeri u CIA, samo da sam to želeo. Dosadile su mi te igre, mladiću... mada si u pravu, mogao sam postati general, da nije...

— Da nije?

— To više nije važno — debeli prsti poigravali su se dugmadima na kontrolnoj ploči. — Proveo sam više od tri godine u zarobljeničkom logoru jedući pirinač i slušajući kako japanski stražari urlaju na nas, dok su moji drugovi iz klase dobijali čin za činom... to je odgovor zašto nisam postao general, Eldridž!

— Da, znao sam za to. Četiri godine je dugo vremena, a posle toga nije bilo mnogo ratova u kojima si mogao dokazati svoje kvalitete, pukovniče. Koreja, recimo? Nisi uspeo da se dočepaš Koreje?

— Jesam, ali su proklete budale sklopile mir u času dok se moj bataljon iskrcavao u Pusanu! Srećom, petnaestak godina posle toga stigao je Vijetnam, a u međuvremenu je bila Dominikanska Republika, Haiti i još nekoliko vrućih mesta. Sve je to sada prošlost, Eldridž... Međutim, neka vrsta mehanizma pravde ipak deluje, ha—ha—ha! Moć koju sam uvek želeo doneće mi ono isto mesto koje sam nekada proklinjao! Smešno, zar ne?

— Da, smešno...

Pod svojom maskom, ninda je napeto razmišljao. Na koji događaj iz svoje burne karijere misli propali pukovnik?

Mesto koje je proklinjao? Da li je to...

Crveno lice se uozbilji, prsti zastadoše nad jednim dugmetom table.

— U redu — reče Sandermen poslovnim tonom. — Poslednja ponuda, Eldridž: radiš li za mene ili ne?

— Hvala, pukovniče. Smrt je ipak mnogo prijatnija od tvog društva!

— Ha!

Sa glasnim trijumfalnim uzvikom, Sandermen pritisnu dugme svoje ploče, grabeći odmah obema rukama za svoje sedište kako bi održao ravnotežu.

Od potmule eksplozije zatrese čitav trup broda i svetiljke zatreperiše. »Barbara« se oštro naže na svoj desni bok i do ušiju ninde dopre zastrašujući huk voda koja je brzo prodirla kroz načinjeni otvor.

— Srećan put u pakao, Eldridž! — zaurla Sandermen spuštajući poklopac nad svojom glavom. Oko providne polulopte penila se mračna crna voda čiji se nivo brzo dizao.

Nepokretan na svom mestu, kao da ne primećuje nagib poda i vodu koja mu je dosegla do kolena, ninda je posmatrao Sandermenove pokrete.

Novi pritisak na dugme i staklena kugla polete prema otvorenom boku broda, gonjena komprimiranim vazduhom. Trenutak kasnije nje nestade iz vida.

Onaj ko je postavio eksploziv znao je svoj posao, odabравši punjenje i položaj koji su »Barbari« odugovlačili agoniju. Proći će još najmanje dva minuta pre nego što vazduh pod palubom, nezadrživo sabijan brzim porastom nivoa vode, raznese daske nad sobom, donoseći brzi kraj vitkoj jahti.

A dotle...

Ninda je sve vreme duboko disao, ispunjavajući krvotok kiseonikom.

Sandermen je bio u pravu. Običan čovek nikada ne bi uspeo da se izvuče iz ove smrtonosne zamke.

Sačekavši da mu voda dosegne do grla, ninda se snažno odbaci obema nogama od poda i zapliva u pravcu neravnog otvora u boku, prečnika gotovo šest stopa. Pritisak vode unaokolo i pod palubom, gotovo se izjednačio i on posle nekoliko bezuspešnih pokušaja izbi u mračni otvoreni okean...

Još uvek pod vodom plivao je punom brzinom što dalje od mola i mesta na kojem je »Barbara« nezadrživo tonula. Zaliv na ovom mestu nije bio dubok, ali će se ipak stvoriti vrtlog koji bi i njega mogao povući na dno.

Čitavim telom osetio je trenutak kada je paluba doslovno eksplodirala pod pritiskom vazduha odozdo, ali stvoreni vrtlog nije bio naročito snažan i on mu se lako odupro.

Da izroni?

Ne, Sandermen je spadao u ljude koji slučaju ne prepuštaju baš ništa. U ovom mehuru od pleksiglasa ili van njega, on i njegovi ljudi sada svakako motre mračnu uzburkanu površinu Zaliva, čekajući da li će

se pojaviti glava čoveka žednog vazduha.

Pet minuta. Ninda je tek od tog trenutka počeo da oseća prve simptome nedostatka kiseonika u krvi. Boreći se sa njima bio je u stanju da boravak pod vodom produži i na deset ili dvanaest minuta, ako to bude potrebno.

Osam minuta. Raširenih ruku i nogu, čineći samo one najpotrebnije pokrete da se održi pod samom površinom, ninda je lebdeo u vodi.

Zvuk snažnog motora kroz vodu se prenosio bolje nego vazduh i on napreže svoja čula, sada već pomućena nedostatkom kiseonika.

Motorni čamac? Ili helikopter? Ne, ipak čamac...

Brzo, veoma brzo, zvuk se udaljavao u pravcu zapada. Zamahnuvši rukama, ninda oprezno izroni, ali tako da mu nad vodom bude samo deo lica oko samih usta.

Čak i kroz masku od mokre svile prvi gutljaj vazduha delovao je kao gutljaj divne hladne vode posle godina provedenih u pustinji. Opustivši čitavo telo, ninda je upijao vazduh, istovremeno osluškujući šumove koji su dospevali do njegovih ušiju.

Buka motora, uzbuđeni glasovi iz pravca mola. To ga se nije ticalo, bez obzira na sve ono

uzbuđenje koje će izazvati iznenadni nestanak »Barbare« pod uzburkanim talasima. Opresno se okrenuo i izviri iz vode, sada okrenut na suprotnu stranu.

Zdepasti hidroavion upravo se odlepljivao sa nemirne površine Zaliva, urlajući motorom. Pukovnik Sander men bio je — za sada — van njegovog domašaja...

Dopustio je sebi još dva minuta predaha, a onda se okrenuo na trbuh i zapliva u širokom luku oko sada bleštavo osvetljenog mola. Niko nije obraćao pažnju na deo gde se on nalazio, iako su mnogi pogledi bili upereni u prljavu vodu, tražeći nekog od eventualno preživelih članova posade.

Iz vode je morao izaći gotovo milju dalje, jer su uskom asfaltnom trakom uz obalu ne prestano promicala policijska, vatrogasna i ambulantna kola, u horu zavijajući sirenama. Sačekao je da promaknu i poslednja, a onda hitro pretrčao put i nestao u zaklonu drveća na drugoj strani.

Trčanje je prijalosle vremena provedenog u vodi, iako je pretilo da će utrošiti i poslednje rezerve energije u njegovom moćnom telu. Ipak, nije nijednom zastao sve do trenutka kada se primakao mestu gde je ostavio svoju odeću.

Vrata kola su bila zatvorena, a iza stakla nije se video žar cigarete. Ne ispuštajući ih iz vida, Lesli se hitro presvuče, pakujući mokri kostim i oružje u svoju torbu. Kada je to završio, uspravio se sa vakizašijem u ruci.

I dalje nikakvog pokreta ni šuma iz kola. Prišao im je i otvorio vrata.

Ako je ikada znao gde se nalazi ostrvo koje krije tajnu japanskog rukopisa, Dož Revak to više neće moći da mu kaže.

Neko je iz neposredne blizine ispalio direktno u njegovo lice obe cevi puške napunjene sačmom za medvede, pretvorivši ga u krvavu kašu nagorelu od barutnih gasova. Kratka kosa ostala je pošteđena.

I još uvek zapaljeni opušak koji je tinjao na nepovređenoj donjoj usni...

*
* *

— Vejk, dakle? — reče Lesli u telefon. Kroz stakleni zid kabine pogledom je već tražio ekran koji je pokazivao pregled poletanja sa međunarodnog aerodroma San Francisko, ali je on bio predaleko čak i za njegove oštre oči.

— Da, ostrvo Vejk — reče glas Tabasko Pita iz slušalice. — Sumiko je iskopala spisak za robljenika na ostrvu, Les. Boga mu, bilo je to samo desetak dana posle Perl Harbura! Potporučnik Sandernen je baš imao lošu sreću, a?

— Aha. Slušaj, kojim avionom može da se stigne do tog ostrva? Postoji li uopšte neki direktan let iz San Franciska?

— Otkud ja znam? Pitaj na aerodromu!

— Ja sam već na aerodromu, Pite — nasmeja se ninda.

— Šta?! Zašto to odmah nisi rekao, do đavola?

— Žurilo mi se. Morao sam hitno da nabavim pasoš, pošto nisam znao na koju stranu sveta će me odvesti potera za Sandermenom. I novac, naravno.

— Divno. Reci mi još samo kako se sada zoveš?

— Viktor Jang — Viloubi, građanin Velike Britanije. Kako ti to ime zvuči?

— Divno — kiselo odvrati Tabasko. — Već čujem oksfordski naglasak. Javićeš nam se?

— Čim budem mogao.

— Sumiko će se brinuti.

— Znam. Reci joj da nema razloga. Sandermen nije tako opasan kako se misli.

— U redu, u redu. Hajde, neću da te zadržavam, potraži svoj avion i...

— I?

— Mnogo sreće, Les. Žao mi je što i ja ne mogu s tobom...

— Hvala, Pite. Idući put, ne brini...

Odloživši slušalicu, ninda se približi ekranu koji je pokazivao obilje letova na sve strane sveta. Egzotična imena gradova po čitavom Tihom okeanu promicala su mu ispred očiju, ali među njima nigde nije bilo je dnosložne reči koju je tražio.

Ostrvo Vejk očigledno nije zasluživalo direktnu avionsku liniju iz San Franciska. Dozivajući u pamćenje kartu Pacifika, on potraži u spisku neko od bližih ostrva.

Midvej. Avion japanske kompanije za nepuna dva sata poleće prema Osaki, sa sletanjem na ostrvu Midvej.

Moraće, dakle, to da bude ostrvo Midvej. A kada tamo stigne, nekako će se snaći da pređe preostalo rastojanje.

Devet stotina, gotovo hiljadu milja. Biće to dugo putovanje. I dosadno.

Zamišljeno skupivši obrve, on ubaci nekoliko novčića u telefonski aparat. Morao je da obavi tri telefonska razgovora pre nego što je zadovoljno klimnuo glavom i vratio slušalicu na njeno mesto, a onda je laganim korakom prešao u restoran i naručio jednostavan obed i malo dobrog vina.

Momak u uniformi stigao je dok je bio kod druge kafe. Stavio je omanji zamotuljak na sto, primio novčanicu od deset dolara, zahvalio se i nestao.

Ispivši kafu do kraja, Leslie zapali novu cigaretu, a onda odmota paketić.

Bila je to knjiga koja je na koricama imala krupan naslov: »Priča o ostvu Vejk«. Autor je bio brigadni general Džems Devre. Neprestano motreći na ono što se zbiva unaokolo, ninda lagano prelista knjigu, zadržavajući se sad tu, sad tamo, kao kada tražimo poznate pasaze u mnogo puta pročitanim delima. Njegov mozak, međutim, upijao je sadržaj tih delova, automatski beležeći one koje kasnije treba detaljnije razmotriti.

Dva sata kasnije, već daleko nad Tihim okeanom, Leslie odloži knjigu u krilo i uzvрати osmeh ljupkoj japanskoj stjuardesi koja je često prolazila kraj njegovog sedišta, krišom bacajući poglede prema tom visokom muškarcu grubog ali privlačnog lica.

— Interesantna knjiga? — zavrakuta ona na engleskom.

— Vrlo zanimljiva! — odgovori Leslie, ali na japanskom. — Za mene, naravno. Bojim se da vas poslednji veliki rat ne zanima naročito, mlada damo...

— Rat? — ona iskosa baci pogled na korice. — Oh... zaista! Zar nekoga još uvek zanima to užasno vreme?

— Neke od nas — osmehnu se on.

»I to veoma mnogo«, dodade u sebi pošto je devojka otišla, ostavljajući pred njim konjak odličnog ukusa. »I to veoma mnogo, draga moja devojčice...«

Sklopio je oči prenoseći se u mislima u davnu 1941. godinu, u dane kada se Amerika sporo oporavljala od šoka zvanog Pearl Harbur. Rat sa Japanom trajao je tek četiri dana, a novi udarci stizali su sa monotonom pravilnošću.

Jedan od prvih pogodio je ostrvo Vejk, isturenu američku bazu u Tihom okeanu od ogromne strateške važnosti. To je, međutim, shvaćeno tek mnogo kasnije, jer je tog 11. decembra ostrvo branilo svega 388 marinaca i preostala četiri od ukupno dvanaest aviona »Valjldket« sa još neobučenim pilotima. Šest topova od pet inča, 12 protivavionskih topova i nekoliko mitraljeza predstavljali su sve teško naoružanje ostrva, tako da major Džems Devre, komandant marinaca, nije gajio nikakve iluzije u ishod borbe kada se na horizontu ukazala duga kolona japanskih brodova.

Kontradmiral Sadamiči Kadžioka pod svojom komandom imao je laku krstaricu »Jubari«, šest razarača, dva patrolna broda i dva transportna broda sa 560 ljudi spremnih za iskrcavanje.

Nekim čudom, prvi napad je odbijen, zahvaljujući japanskoj neopreznosti i prevelikom poverenju u bombardovanje izvršeno prethodnog dana. Pustivši Japance na svega 4500 jardi, topovi su otvorili preciznu vatru u kojoj je krstarica za dlaku izbegla pogodak, a razarač »Hazate« bio potopljen. Četiri preostala aviona zabeležila su drugi uspeh: razarač »Kisaragi« eksplodirao je u požaru izazvanom pogotkom jedne od bombi.

Sledeći napad došao je 20. decembra, mnogo jači i bolje pripremljen, uz pomoć dva nosača aviona odvojena iz eskadre admirala Naguma, koja se vraćala iz napada na Pearl Harbur. Dva stara razarača namereno su nasukana na koralni sprud atola da bi se olakšalo iskrcavanje skoro hiljadu boraca, neometano iz vazduha, s obzirom da su lovci sa nosača aviona prethodnog dana oborili i preostala četiri »Valjldketa«... Borba nije trajala dugo...

Lesli otvori oči. To je, u glavniim crtama, bila priča o ostrvu Vejk iz ugla komandanta

američkih marinaca. Priča koja je uzgred, objašnjavala zarobljavanje mladog potporučnika po imenu Sandermen...

Devre — kao ni sam Sandermen — u to vreme nisu mogli ništa znati o rukopisu koji je ostao na dnu okeana u blizini ostrva. Neko ga je otkrio nedavno i verovatno je bila čista slučajnost što se ta informacija našla upravo u Sandermenovim rukama...

Kakva informacija?

Rukopis je morao pripadati jednom od japanskih vojnika koji su se te noći 20. decembra iskrcali na Vejk. Drugog odgovora nije bilo. Do kraja rata u blizini ostrva nije bilo nikakvih borbi.

»Pitam se postoji li neka knji ga koja je događaje kod ostrva Vejk opisala iz japanskog ugla«, mislio je ninda sklopljenih očiju. »Ostrvo ptica, to su mu ime dali Japanci pošto su ga zauzeli, uvereni da će ono većito pripadati caru...«

Mnogo pitanja, a malo odgovora. Sem toga bio je umoran, jer je za njim ostala noć koja je zahtevala mnogo napora.

I ono što ga čeka na ostrvu Vejk zahtevaće nove napore. Biće mu potrebna sva snaga i energija.

Opustivši lagano jedan po jedan mišić svog moćnog tela, ninda se predade snu, iako je je

dan delić njegove podsvesti neprekidno bdio, spreman da ga upozori na najmanju opasnost.

Možda je taj deo mozga i bio kriv za sliku koja mu se javlja u snu...

Sunce je izlazilo nad malim ostrvom, obrubljenim ogrlicom od bele pene, ali taj prijatni prizor nije trajao dugo. Nebo se namračilo, a nad komadom kopna u nepreglednom okeanu podigao se mračni vrtlog uragana, tako snažnog da se činilo kako će i samo ostrvo otrgnuti od njegove koralne osnove i zaviriti ga u nemirni vazduh...

*

* *

— Molimo, vežite se...

Ninda otvori oči, osećajući kako sedište pod njim poskakuje kao nemirni konj.

— Molimo, vežite se... Molimo, vežite se!

Posrćući, ljupka stjuardesa protrča pored njega da bi nekom od uplašanih putnika pomogla da pričvrsti pojas. Svud unaokolo čuli su se uzbuđeni glasovi, poneki prigušen krik straha.

»Oluja«, pomisli ninda, tumačeći pokrete aviona. »Snažan vetar zanosí nas prema jugu i kapetan aviona mora mu se

prepustiti, jer bi utrošak goriva bio preveliki ako mu se ne prestano bude suprotstavljao... Gde se nalazimo?»

Čak i dok je spavao, njegov osećaj za vreme funkcionisao je savršeno. Odgovor na prethodno pitanje stigao je gotovo bez svesnog napora. Ako je avion leteo uobičajenom brzinom, trebalo bi da se sada nalaze istočno od Havaja, dve do tri stotine milja od ostrva Midvej.

Ne, ispravi on sebe, ne sasvim istočno od Havaja. S obzirom na ovaj vetar...

Avion nije mogao stići na Midvej, što znači da će pribežište potražiti negde južnije. Možda čak i na...

Kao da je čekao samo taj trenutak, zvučnik nad vratima kabine zapucketa i začu se flegmatični glas japanskog kaptana.

— Dame i gospodo — govorio je — s obzirom na tajfun koji se sprema u blizini Midveja, prinuđeni smo da promenimo kurs i sletimo na ostrvo Vejk, ali nema nikakvog razloga za zabrinutost, jer smo u neprestanoj radio-vezi sa kontrolom leta na oba ostrva. Žao mi je što ovaj let nije udoban kao obično, ali je nevreme naišlo gotovo bez upozorenja. U svakom slučaju, to neće trajati dugo pošto ćemo za dvadesetak

minuta sleteti na Vejk... Hvala!

Vejk za dvadesetak minuta!

Usne ninđe razvukoše se u osmeh. Tajfun je bio njegov prijatelj, dovešće ga na cilj mnogo sati ranije nego što je očekivao...

Sandermenov hidroavion nije mogao biti brz kao ovaj veliki DC—10, bez obzira na prednost od gotovo šest sati. A tu je bilo i nevreme koje putnički avioni na velikim visinama daleko bolje podnose nego krhke mašine građene za let nad samom površinom okeana.

Da, lako se može dogoditi da na Vejk stigne pre Sandermena, pronađe Dekstera i iščupa mu tajnu o skrivenom japanskom rukopisu.

Hitajući ispred oluje, avion izbi iz gustih oblaka i kroz prozor ponovo zasja sunce. Na ovoj visini atmosfera je bila mnogo mirnija, tako da je gotovo nestalo neugodnog propadanja koje su mnogi putnici teško podnosili.

Stjuardesa se osmehnula Lesliju.

— Imate sreće — reče. — Videćete svojim očima sva ona mesta koja se opisuju u vašoj knjizi.

— Nema tu mnogo šta da se vidi! — odgovori on. — Površina Vejka je svega oko dve i po kvadratne milje; jedva da

Ima mesta da se na njemu sagradi aerodrom. Nikada niste bili tamo?

— Čak ni blizu. Uobičajeni koridor nikada nas ne vodi tuda. Da li je lepo na ostrvu?

— Ne verujem. Niko se još nije setio da od njega stvori raj za turiste, bar do sada. A onda, recite atol, a ne ostrvo. Tu su, u stvari, jedno veće i dva manja ostrva: Vejk, Pil i Vilks. Sve u svemu, tu nema više od hiljadu stanovnika, uglavnom ribara i osoblja radarske stanice i aerodroma.

— Onda nema ni hotela — namršti se devojka. — U svakom slučaju, neće biti mesta za sve nas.

— Mislite da ćemo duže ostati?

— Da. Meteorolozi upozoravaju da će ovaj iznenađni uragan trajati više od dvadeset četiri sata... a to je konzervativna procena. U ovim krajevima može se dogoditi da se vreme ne stiša i po tri-četiri dana...

— Loše! — klimnu Leslie glavom.

— Pa možda i nije — ona mu dobaci zainteresovan pogled. — Potrudimo se da nekako zabavimo putnike. Najzad, to je obaveza naše kompanije, zar ne?

— Ako je to obećanje, onda ga prihvatam — osmehnu se

ninda, uživajući u njenim ljupekim pokretima i vitkom telu tanke uniforme. Pomalo je podsećala na Sumiko, ali je pogled njenih crnih očiju bio drukčiji. Smeliji, možda raskalašniji...

— Pogledajte kroz prozor! — ona se naže preko njega, dotičući bokom njegovu ruku. — To treba da je Vejk, zar ne?

— Da. Ima oblik slova V. Ono najveće ostrvo je Vejk, Pil je severni krak, a Vilks južni. Mislim da je aerodrom na ostrvu Pil. Da, tako je, sada se vidi pista.

Nagnuvši se na levo krilo, avion počeo strmo spuštanje prema prilično kratkoj pisti od vlažnog betona, sa kojeg je sunce dizalo čitave oblake pare. Nad Vejkom je maločas svakako prošao tropski pljusak najavljujući nailazak pravog uragana.

Horizont na severu se crneo kada su putnici, nervozno čavrljajući izašli na mokri beton. Zabacivši svoju torbu na rame, ninda se osvrte unaokolo.

Jedina zgrada u blizini bila je zdepasta građevina od betona i stakla na čijem se krovu leno vrtela radarska antena. Retko šiblje, pomešano sa kržljivim drvećem, bilo je sve što se videlo između piste i vode sve nemirnijeg okeana.

Vojnik u nemarno raskopčanoj košulji odmeravao ih je, sa

obe ruke duboko zavučene u džepove.

— Hej, prijatelju, gde ovde možemo da se sklonimo od nevremena? — upita Lesli, nudeći ga cigaretom. Ostali putnici zbunjeno su se osvrtni, a ni lica stjuardesa nisu delovala mnogo ubedljivije.

— Kapetan je poslao kamione — objasni vojnik zaklanjajući čitavim telom plamen šibice od vetra. — Treba da stignu svakog trenutka. Žao mi je, ljudi ali ovu posetu zaista nismo očekivali. Sem kasarne, svratišta sa šest postelja za posetioce i nekoliko ribarskih koliba, ovde i nema ničeg drugog...

— Kamione? — pobuni se stjuardesa — Zaboga, zar auto bus...?

— Nema autobusa na ostrvu, gospođice! — isceri se vojnik. — Nikad ih nije ni bilo i verovatno ih neće ni biti! Na ovom prokletom komadu korala nema mesta gde se ne može stići pešice za dva sata. Šest kamiona i kapetanov džip, to nam je sav vozni park. Vaš avion nam je dobrodošlo pojačanje, moram reći...

— A onaj avion tamo? — Lesli glavom pokaza na mali »lir-džet« koji je tek tada primetio u zavetrini zgrade sa radarom.

— Ah, i to pripada posetio-cima — sleže vojnik ramenima.

— Kapetan Dekster ima goste...

»Kapetan Dekster ima goste!«

Ninda se oprezno osvrte oko sebe, iako sa prazne piste oko njega nije mogao stići nikakav napad. Pogrešio je u svom proračunu; Sandermen je hidroavion koristio samo da se ukloni iz luke, a onda je prešao u drugi, mnogo brži i spretniji. Sa jednim jedinim sletanjem na Havajima mogao je ovamo stići mnogo pre Leslija...

Brekćući, iza zavoja se pojavi kratka kolona od šest glomaznih vozila prekrivenih ceradama. Načinivši luk po pisti, oni se zaustaviše, pored neuredne gomile putnika. Stenjući, jedan debeljko sa oznakama narednika izvuče se iz prvog vozila.

— Koliko vas ovde ima, ljudi? — zabrunda. — Prokletstvo, preko sto. Moraću da vas spakujem kao sardine u kamione, jer oluja samo što nije počela. Hajde, požurimo malo, žene i deca prvi. Idemo, ljudi, idemo!

Ninda je napeto razmišljao. Kapetan Dekster, svakako komandir ove grupice vojnika na ostrvu, smatraće za svoju obaveznu da dočeka putnike iz aviona. Sandermen takođe; on nema razloga da i ovde krije svoje lice. Prema tome...

— Ko želi sa mnom pešice! — reče on glasno izmakavši se malo iz gomile koja se gurala oko kamiona. — Samo muškarci, molim, i to oni u boljoj kondiciji. U kamionima neće biti mesta za sve!

Nekoliko minuta kasnije našao se na čelu kolone od dvadesetak ljudi i poveo ih brzim korakom duž puta kojim su stigli kamioni. Vetar je postajao sve snažniji, tako da je ponekad bilo teško održavati pravac pod njegovim snažnim pritiskom. U međuvremenu mrakni oblaci potpuno su prekrili nebo i bilo je samo pitanje vremena kada će se na ostrvo srušiti novi pljusak, a za njim i nešto mnogo, mnogo gore...

Sa malog uzvišenja na kojem su zastali da se odmore lepo su video uski drveni most, dug i platinak jardi koji je povezivao ostrva Pil i Vejk. Gledajući kamione kako mile preko njega, mnogi su zavrte glavom.

— Moramo požuriti — reče ljudima oko sebe. — Talasi su sve veći, a taj most nije građena da ih dugo podnosi...

Čutke se zgledajući, mala grupa ljudi pohita naniže. Zaista, talaske mosta već su obilato zalivali visoki talasi, a konstrukcija je škripala pod njihovim udarcima koji su iz minuta u minut postajali sve bešnji dok ih je vetar sabijao u uski mo-

reuz između dva ostrvceta.

Udar vetra, jači od svih dosadašnjih, obori nekolicinu neopreznijih sa nogu kada su već bili na drugoj strani moreuza. U istom trenutku na njih se sruči gusta tropska kiša koju je vetar nosio gotovo paralelno sa tlom.

— Hej! — zaurla neko. — Gledajte!

Zavijanje vetra i pomamna buka talasa prigušila je sve ostale šumove i zato je prizor pred njima delovao pomalo nestvarno. Drveni most prekinuo se na samoj sredini, a jedan džinovski talas dizao je razdvojene polovine visoko, visoko nad obale koje je do maličas spajao.

— Idemo! — vikao je ninda iz sveg glasa. — Dalje! Ovaj vetar će postati još jači!

Pomažući slabijima među sobom, grupa se probijala kroz talase kiše i ne videći cilj prema kojem žure. Trebalo im je gotovo čitav sat da pređu one dve milje puta do hrpice niskih zgrada sagrađenih od drveta i prekrivenih limenim krovovima koje su se jedva nazirale u polutami.

Kao nekom čarolijom, vetar iznenada prestade i kroz razmaknute oblake probi se zrak sunca. Ljudi oko Leslieja veselo zažagoriše.

— Uh! reče jedan od njih pažljivo brišući naočare. — Bilo je baš gadno dok je trajalo!

Ninda je proučavao horizont prekriven crnim oblacima.

— Još nije gotovo — reče tiho. — I pre nego što prođe biće mnogo gore nego do sada...

— Ti se šališ?!

— Na žalost, ne. Ovo je pravi tajfun, a ne obična jesenja oluja, ortak. Nisam siguran da će ga ove sklepane zgrade izdržati!

Oni oko njega se uplašeno zgledaše i pohitaše prema najbližim zgradama Ninda je pogledom pratio novi olujni front koji se primicao užasnom brzinom.

Između zgrada začu se zuja nje motora i na stazu izbi džip, zanošeći se po vlažnom betonu. Kroz zamagljena stakla Leslie nije mogao videti lica ljudi u njemu, ali je bio siguran da ih je samo dvojica.

A onaj pored vozača imao je neobično široka ramena...

Uz škripu guma, džip se zaustavi na nekoliko koraka ispred grupe.

— Šta čekate, do đavola? — urlao je krupan, potpuno ćelav čovek u uniformi proturivši glavu kroz prozor. — Oluja stiže! Brzo, svi unutra! Hajde, hajde, pruži korak!

Nastojeći da sve vreme bude zaklonjen u gomili, Leslie prođe pored džipa, dobacivši oprezan pogled u njegovu unutrašnjost.

Da!

Široko crveno lice, crvena koša, široka ramena. Pukovnik Sandermen!

Vrata džipa iznenada se otvoriše. I ne gledajući u njihovom pravcu, ninda naglo skrete udesno i baci se iza ugla najbliže zgrade koja je stenjala pod novim udarima vetra.

Pucanj iz pištolja jedva se čuo u toj buci, ali je zato do njegovih ušiju razgovetno dopro glas pukovnika Sandermana.

— Bile, to je on! Živ je! Pucaj, Bile, pucaj!

*

* *

Dva sata kasnije taj deo ostrva podsećao je na prizor iz najdubljih jazbina pakla. Malo naselja je nestalo zajedno sa većinom ljudi koji su odlučili da potraže utočište pod njegovim krhkim krovovima i samo su niski temelji pokazivali gde su se nekada nalazile kućice od drveta.

Pedesetak preživelih očajnički se skupilo u gomilu oko dvadesetak očerupanih kokoso-

vih stabala, koja su se povijala pod svakim novim udarom vetra. Privezani opasačima, ko madima odeće i užadima, nisu imali više snage čak ni za pokrete usana koji bi značili molitvu, protest ili reč ohrabrenja nekom najbližem. Vazduh je bio tako zasićen vlagom da su ljudi jedva disali, pribijajući usta uz mokru koru drveta.

Sanderman i Dekster stajali su u samom središtu, privezani čvrstim vojničkim opasačima za najdeblje i najstabilnije stablo. Tada dvojice ljudi kojima je Dekster prostrela glavu kada su pokušali da im priđu, vetar je već odneo u okean, a već odavno niko više nije imao ni snage za takav pokušaj.

Sandermanovo crveno lice sada je izgubilo deo svoje boje.

— Ne mogu više! dahtao je. — dokle će ovo još da traje, boga mu?

— Ne znam. Četiri godine sam ovde, ali ništa slično nisam doživeo...

— Ne možemo ovde ostati, Bile... prokleti vetar će nas odneti. Popustiće ili opasači ili čitavo stablo... Gle!

Nedaleko od njih jedno drvo iznenada se prekide na visini od tri četiri stope od tla. Nikakav šum ne dopre do njihovih izmučenih ušiju, ali je

izraz lica čoveka koga je vetar poneo zajedno sa deblom govorio mnogo. Zajecavši, Sanderman sklopi oči i nasloni obraz na deblu.

A onda, kao u snu, vetar još jednom iznenada prestade. Ne verujući svojim očima, Sanderman se oprezno odmače od stabla.

— Bile... — šaputao je. — Bile... gotovo je! Gotovo!

— Ne znam. Ove tropske oluje su gadne... Nebo je još uvek mračno...

— Svejedno, najvažnije je da više nema vetra. Moramo potražiti neki bolji zaklon pre nego što ponovo počne!

— Nema boljeg zaklona, pukovniče. Nemamo nikakvih izgleda da se dokopamo kasarne pre nego što opet dune!

— Džip...?

— Džip je do sada na dnu okeana — ledeno se osmehnu Dekster. — Kao i svi naši kamioni! Sledećih desetak dana svi na ostrvu će ići samo pešice.

— Toliko će biti potrebno da nam stigne pomoć? Hmm... to i nije loše, samo ako postoje zalihe hrane i vode.

— Postoje. Naročito sada kada je stanovništvo Vejka desetkovano. Kasarna je građena od čvrstog materijala, kao i naša skladišta, u najgorem slu

čaju mogla je da ostane bez krova, ništa drugo.

Kroz malo ređu zavesu od kiše, Sanderma se oprezno os vrtao unaokolo.

— Taj je mrtav — hladno se osmehnu Dekster. — Tamo gde se našao nije mogao izdržati više od dva minuta u paklu. Ne morate se brinuti za njega, pukovniče!

— Neću verovati da je mrtav sve dok ne vidim njegovo nepomično telo... a možda čak ni tada! Šta je ono gore?

Na vrhu brežuljka, u čijem je podnožju stajala grupica kokosovih stabala, kroz kišu su se naslućivale betonske gro made nepravilnih oblika.

— To? Utvrđenja građena pred rat. Nisu bila dovršena na vreme da bi nešto doprinela odbrani Vejka, ali su ih Japan ci ipak digli u vazduh pre nego što su ih evakuisali odavde poslednje godine rata,

— Nešto je ostalo?

— Pojma nemam — sleže Dekster ramenima, pažljivo trljajući umorne mišiće ruku. — Koliko znam, niko se tamo nije zavlacio. Zašto?

— To bi mogao biti zaklon, Dekster, do đavola!

— Zaklon? Na samom vrhu brega! Prokletstvo, pukovniče, tamo vetar duva bar dvadeset odsto jače nego ovde, malo niže!

— Postoji li neki otvor? Podzemni hodnik? Bar čvrst zid, do đavola. Ja ovde više ne mogu da izdržim! Ne mogu!

Dekster je oklelvao, ali je njegova dilema bila brzo razrešena, jer Sanderma nije bio jedini kojem su ruševine utvrđenja pale na pamet. Posrćući, neki čak i čevoronoške, ljudi su se lagano peli uz blagu uzvišicu prema ispreturanim betonskim blokovima.

— Idemo! — reče iznenada Dekster otkopčavajući opasač. Pomogao je i pukovniku da se oslobodi i snažno ga povukao za sobom. Bolje zaštićeni od vetra, imali su i više snage od ostalih, tako da su prvi stigli i oslonili se leđima o ogroman blok od betona koji je vreme pretvorilo u tvrdi kamen.

— Idemo tamo! — dahtao je Sanderma pokazujući na uski otvor između tog i susednog bloka. — Možda može da se prođe...

— Sačekajte... — otupelim prstima, Dekster je s mukom izvlačio pištolj iz futrole.

— Natrag! — zapovedi odlučno. — Svi natrag! Ovde ima mesta samo za nas dvojicu. Na trag kad govorim!

Novi nalet vetra, još uvek ne tako snažan, zagluši njegov glas. Bio je to signal da se uragan sprema za nastavak igre

sa slabim ljudima i njihovim krhkim građevinama.

Izmučeni ljudi još jednom podigoše poglede prema nebu. Nova masa crnih oblaka stizala je paklenom brzinom, ali to nije bilo ono najstrašnije...

Neko je slabašno kriknuo kada se na horizontu pretećom sporošću uzdigao ogroman talas. Za koji rtenutak on će stići do ostrva, a onda...

Kameni blok iza njih odjeknu kao od snažnog udarca. U iznenada stvorenom otvoru pojavio se glava i ramena nindže.

— Ovamo — reče. — Ovde ćete biti sigurni!

— Ah, tu si! — procedi Dekster. Crna cev u njegovoj ruci preteći se dizala...

Ako je i pritisnuo obarač, pucanj se nije čuo u hujanju vetra i džinovskog talasa koji je pristizao užasnom brzinom. Otvoreni usta ljudi nagnuše u uski prolaz, noseći pred sobom i Sandermena i Dekstera, udarajući jedni druge snagom rođenom iz smrtnog straha, grebući, kidajući i ujedajući da bi se dočepali spasonosnog zaklona.

Uza sam otvor, nindža je snažnim rukama vukao unutra one koji su se zaglavili u prolazu, brojeći u sebi sekunde koje su označavale udaljenost

talasa od mesta na kojem se nalazio...

Sada!

Oslonivši se čitavom težinom tela o betonski blok, on ga jednim pokretom vrati na mesto u trenutku kada je i poslednji čovek posrnuo i upao kroz otvor, noseći na rukama dečaka od četiri ili pet godina.

Udar talasa, činilo se, uzdrmao je čak i sam koralni temelj atola. Kroz pukotine oko ivica bloka navreše tanki mlazovi morske vode...

Činilo se da ogromna masa vode tutnji čitavu večnost nad njihovim glavama, ali je u stvarnosti to trajalo svega pet ili šest sekundi. U izvanrednoj tišini pod betonskim svodom, čak su i uzdasi olakšanja odjeknuli kao pucnjevi.

Osluškujući u pravcu mesta gde su se nalazili Sandermen i Dekster, nindža još jednom odgurnu betonski blok, propuštajući mutnu dnevnu svetlost u unutrašnjost.

Napolju je uragan i dalje zavijao užasnom snagom, ali su oni bili na sigurnom, možda i jedini preživeli na ostrvu... zahvaljujući nindži, čiju je pažnju privukao uski procep između dve stene dok je kroz gustu kišu izbegavao poteru dvojice ubica.

Pod niskim bregom krio se čitav lavirint betonskih hodni

ka i galerija ispunjenih uredno složenim sanducima sivoze lene boje označenim kitnjastim japanskim slovima. Nije ih morao otvarati da bi pogodio šta se u njima nalazi: oružje, municija, konzerve, sve što su Japanci četrdesetih godina ranije nagomilali u nadi da će se jednom ponovo vratiti na Ostrvo ptica.

U Devreovoj knjizi, međutim, taj složni splet podzemnih hodnika nije se pominjao, ako se ne računa betonski bunker ukopan na najvišoj tački ostrva. Ispod njega Amerikanci su počeli da grade prvu galeriju, ali za njeno dovršenje ni je bilo vremena.

Sa pravom japanskom marlji vošću carski vojnici su pune četiri godine razbijali koralne stene, gradeći ovaj splet u kojem se sada našao. Kada su se povukli, uništili su samo ulaze u podzemlje i zatečeni američki bunker. Novi američki garnizon nikada nije detaljno ni pretražio njegove ostatke.

A i zbog čega bi? Svi su bili ubeđeni da je Devreov bunker jedino utvrđenje koje je ikada i bilo izgrađeno na ostrvu Vejk.

Krećući se u mrklom mraku, ninda je dopro do mesta koje je pružalo pogled na naselje i tako postao svedok očajničke borbe preživelih u ko-

kosovoj šumici. Talas koji je svima pretio sigurnom smrću naveo ga je da ipak oda svoje skrovište, a sada...

Udahnuvši vazduh, on među telima ispruženim po golom betonskom podu potraži Sandermena i Dekstera.

Nije ih bilo.

Usne mu se raširiše u prezriv osmeh. Pobjegli su, naravno, i sada lutaju po mračnim hodnicima nekadašnjih japanskih skladišta. Ludi od straha, verovatno.

I opasni, kao i svaka nasmrt ranjena zver.

Poći će za njima. Potera kroz mračne zapletene hodnike trajaće dugo, ali će ih on na kraju ipak naći. Bila je to igra u kojoj su ninde uvek uživale...

*

* *

— Ti! — reče on pokazujući prstom na mladića koji je izgledao nešto odmornije od ostalih. Njegovo vitko i snažno telo bilo je potpuno nago, pokazujući izvanredno formirane mišiće ispod zlataste kože, tipične za Polinežane.

— Ja? — na licu mladića ni je bilo straha.

— Da, ti! Poći ćeš sa mnom. Kako se zoveš?

— Terai, mister: Kuda me vodite?

— Videćeš.

Držeći mladića za ruku, kako bi ga proveo kroz mračne hodnike, Lesli ga odvede do su sedne galerije. Njegov savršeni vid koristio je ono malo svetlosti koja je kroz hodnik dopirala dovde.

— Drži! — reče dižući jedan sanduk sa gomile. — Ovo je sanitetski materijal... zavoji i ostalo. Nadam se da će još nešto od toga moći da se iskoristi. Nosi tamo i pomozli ljudima da previju svoje rane. U redu?

Mladić je ćutao. Uhvativši ga za ruku, ninda mu se unese u lice.

Svetlo je bilo zaista veoma slabo, ali je on u mladićevim očima ipak pronašao neobičan izraz koji ga je malo začudio. One su blistale, kao kod čoveka kome se ostvarila velika želja.

Usne su mu se pomerale, ali preko njih nije prelazio nikakav zvuk.

To, međutim, za nindu nije predstavljalo nikakvu prepreku.

»Nije lagao...« govorile su usne... »Moj otac nije lagao... i nije bio lud!«

— Šta to znači, Terai? — upita on oštrim glasom. Osetio

je kako se mladićevo telo trže pod njegovom rukom.

— Ja... ja ništa nisam rekao, mister!

— Nisi, ali znam o čemu si mislio. Tvoj otac nije lagao. I nije bio lud. Šta to znači?

— To je stvar koja se tiče mene, mister!

— Tvoj otac je znao za ove podzemne hodnike, je li tako? A niko mu nije verovao i svi su ga smatrali ludim? O tome si mislio?

— Da-da...

Ninda duboko uzdahnu. Poje dini delovi zagonetnog mozaike lagano su dolazili na svoje mesto. Ovo što je doznao bilo je tako važno da je morao odložiti čak i početak potere za dvojicom ubica.

— Tvoj otac je bio Japanac, Terai?

— Pustite me! — mladić otuze ruku. — To se vas ne tiče, rekao sam!

— A šta ako me se ipak tiče?

— Ne razumem...

— Ona dva čoveka koji su prvi upali ovamo. Kapetan Dekster i njegov prijatelj. Oni žele da otmu tajnu tvog oca, Terai!

Na mladićevom licu zaigra čudan osmeh.

— To ne mogu — reče jednostavno. — Ni oni, niti bilo ko drugi...

— Varaš se. Ja sam sopstvenim očima video prvi list nje govog rukopisa. A Dekster zna gde je i ostatak i želi da ga se dočepa. Pomozi mi da ih u tome sprečim, Terai!

— Nema potrebe, mister. Oni ga se neće dokopati, rekao sam.

Ninda je proučavao njegovo lice.

— Izgledaš veoma siguran u sebe. Zašto?

— Moja stvar!

Ninda je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda klimnu glavom.

— U redu — reče. — Idemo natrag da pomognemo ranjenima...

Ćutke su se vratili u prvu galeriju, osluškujući zvižduk vetra oko njenog otvora. Osetljivim nindinim ušima činilo se da snaga oluje postepeno popušta, ali nije dovoljno poznavao ove predele da bi to smeo sa sigurnošću da tvrdi.

Nekoliko puta, dok su previjali povređene, osetio je Teraijev pogled na sebi, ali nije želeo da započne razgovor. Poznao je tu vrstu ljudi: nepoverljivi su sve dok nisu potpuno sigurni s kim imaju posla, ali ako si čovek po njihovom ukusu, onda si stekao u njima većnog prijatelja...

Posao previjanja i čišćenja užasnih rana, bez kojih nije prošao

gotovo niko od preživelih, trajao je puna dva sata. Po isteku tog vremena ninda je bio potpuno siguran da nevreme ipak popušta.

Potražio je Teraijev pogled i osmehnuo mu se. Mladić mu je uzvratio osmehom.

— Neće još dugo, a? — reče ninda prijateljski.

— Ne, neće. Pre večeri će sunce još jednom zasijati, a tek posle toga pasti u okean.

— Dobro govoriš engleski, Terai... išao si u školu?

— Naravno. Svi mi ovde idemo u američku školu. Ko ste vi, mister?

Lesli pređe pogledom po teli ma poređanim duž zida. Većina je klonula u težak, nervozan san, ali je nekoliko pari očiju bilo upereno u njih dvojicu.

— Idemo napolje da porazgovaramo! — predloži on. — I da vidimo hoće li nevreme još dugo trajati...

Vetar se stišao, a mlazevi kiše koji su se slivali niz njihova tela bili su prijatno topli. Na severu, tamo odakle je tajfun smrti i došao, videla se tanka pruga plavog neba koja se brzo širila.

— Uskoro će i kiša prestati — tiho reče Terai. — Ove godine ulov u našim mrežama će biti bogat...

— Kako to?

— Okean je progutao mnogo mrtvih, a ribe to vole... moj otac...

Naglo je začutao i zagledao se u okean. Ninda mu blago do tače rame.

— Da je on ovde — reče tiho — mislim da bi ti dopustio da mi ispričaš sve o njemu, Terai. Znam da je bio mudar i obrazovan čovek, odaje ga čak i ona jedina strana njegovog rukopisa koju sam video.

— Da, bio je mudar čovek... i dobar čovek...

— Kako je on dospeo ovamo, Terai? Sa japanskom vojskom?

— Da. Bio je među prvima koji su se ovde iskricali i pobedili Amerikance na ostrvu. On nije voleo da govori o tome, ali znam da je bio hrabar i dobar vojnik...

— Iako nije voleo da ubija.

— Da... moj otac nije voleo da ubija. I zato je i ostao skriven na ostrvu kada su Japanci odlazili. Znao je šta čeka njegov narod u poslednjim danima rata i plašio se... plašio...

— Čega se plašio, Terai?

— To neću reći, mister.

— Hoćeš li da kažem ja tebi?

Pogleda uperenog svetlom delu neba, mladić je ćutao.

— Plašio se svoje užasne tajne, Terai. I znao da će biti na

užasnim iskušenjima da je pokloni svom narodu u trenutku kada mu preti potpuno uništenje. Nije mogao znati šta se sprema Hirošimi i Nagasakiju, ali je pretpostavljao da se rat mora na sličan način završiti. Tako je bilo, Terai?

— Da, tako je bilo. I zato nije gova tajna mora večito ostati na dnu okeana.

— U čemu se ona sastoji, Terai? Veoma je važno da ja to znam, jer uvek postoji mogućnost da neko drugi, makar i potpuno slučajno, otkrije ono isto što i tvoj otac.

— Ne znam...

Ništa drugo, samo te dve reči, ali je ninda bio potpuno siguran da mladić govori istinu.

Ćutali su nekoliko trenutaka i ne primećujući kako je kiša prestala da pada. Pojas plavog neba se širio sve brže; za koji trenutak unakaženo ostrvo ponovo će obasjati zalazeće sunce.

— Da li ti je ikada pominjao čime se bavio pre rata, u Japanu?

— Ne izričito, ali bi ponekad pomenuo bele mantile, laboratorije, duge rasprave na univerzitetu. Oduvek sam mislio da je bio naučnik, iako mi on to nikada nije rekao...

— Koja grana nauke, Terai? Fizika, hemija, biologija...?

— Ne znam. Otac je bio veoma oprezan.

— Ali ga je rat ipak iznenadio?

— Da. Mislim da je sve do napada na Perl Harbor bio uveren kao ratnička klasa Japana neće smeti da izazove rat sa Amerikom. Posle toga, odmah su ga poslali na okean. Na ovo ostrvo.

— A svoje otkriće poneo je sa sobom. Šta se dogodilo sa rukopisom? Da li ga je namerno potopio, ili se to dogodilo slučajno?

— Slučajno. Da bi se lakše iskricali, naređeno je da se dva stara razarača nasuču na obalu. Onaj na kome je bio moj otac nije ni stigao na suvo, jer mu je jedan koralni sprud ošteti dno. Potonuo je na tom istom mestu posle prve oluje, zajedno sa rukopisom mogao oca.

— Ali se do njega ipak može doći...

— Ne. List koji ste videli jedini je koji će ikada ugledati svetlost dana!

— Ko ga je izvukao, Terai?

— Moj otac. Nekoliko dana pred svoju smrt. Uvek je bio izvrstan ronilac.

— Kako je umro?

— Mirno. U svojoj kolibi. I mislim da je bio srećan, iako se nije nasmejao punih deset godina, od smrti moje majke...

Iza njih, ljudi su lagano počeli da izlaze na površinu zemlje, začuđeno trepćući očima pred prizorom koji ih je očekivao. Govorili su tiho, vrlo tiho, kao da se nalaze kraj odra...

— Da li želiš da pođeš sa mnom u Ameriku, Terai? — upita ninda. — Ovde će još dugo život biti vrlo težak, znaš.

U mladićevim očima ponovo sevnu onaj plamen koji je odmah privukao pažnju ninde.

— Da odem odavde? — upita on začuđenim glasom. — Sa Ostrva ptica? Nikada!

*

* *

Zadubljen u misli, ninda je koraćao lavirintom podzemnih hodnika postepeno stvarajući u glavi njegovu sliku, zahvaljujući svom izvanrednom čulu orijentacije. Kao da ima ugrađen kompas, mogao je sa potpunom preciznošću da opiše svaki zavoj i svaki pravi deo hodnika kroz koji je do sada prošao.

Znao je da mora pretražiti još samo jedan manji deo lavirinta, i zato mu se nije žurilo. Sandermen i Dekster su tu negde u tami i verovatno naoružani do zuba.

Oni će čekati.

Dekster je bio taj koji je ukradio prvu stranicu rukopisa iz kolibe njegovog oca, rekao mu je Terai. Činilo se da je američki kapetan jedini koji je ozbiljno shvatio priče starog Japanca o skrivenim prolazima ispod ostrva i užasnoj tajni koja se krije na dnu potopljenog broda...

Dekster, dakle, nije samo lukav, već i veoma inteligentan. Kao i Sandermen, uostalom. Bilo je veoma važno da ih ščepa pre nego što slučajno nabasaju na neki izlaz iz hodnika i potraže pomoć Deksterovih vojnika.

I kao što to obično biva, on iznenada zastade u mestu, jer ga je podsvest opomenula da nešto nije bilo u redu u galeriji kroz koju je nekoliko minuta ranije prošao.

Kostim ninde, izvađen zajedno sa oružjem iz Lesliejeve torbe i navučen u prvom mračnom hodniku, bio je idealan za ovakvu poteru. Dekster i Sandermen su ljudi odrasli u gradu; znao je da im može prići na jednu jedinu stopu rastojanja u ovom mraku, a da ga uopšte ne primete...

Priljubljen uza zid on se bešumno vraćao putem kojim je maločas došao.

Galerija je bila pusta, kao i maločas. Ali je sada znao šta tu nije bilo u redu.

Gomila sanduka, naslagana uza sam zid, bila je načeta na vrhu. Ovde, je nedostajao jedan sanduk, tamo drugi, još jedan u uglu.

Primakavši se zidu, on pristima desne ruke pređe po gornjoj površini sanduka iznad kojeg je mesto ostalo prazno. Čak i pod svilenom tkaninom rukavice osetio je da naslaga prašine nije tako debela kao po sanducima u najvišem redu.

Neko je odavde uzeo tri sanduka pre izvesnog vremena.

Zašto?

Negde u nekoj od susednih prostorija, znao je, nedostajace i kutija sa detonatorima, ali se nije potrudio da je potraži. Natpis na sanducima bio je potpuno čitljiv, objavljujući svima da sa sanducima moraju oprezno postupati, jer se u njima nalazi eksploziv.

Teraijev otac, Japanac, je bio jedini koji je znao da tajno skladište postoji...

Zbog čega bi njemu bio potreban eksploziv?

Napeto razmišljajući ninda nekoliko trenutaka ostade na istom mestu, a onda se okrete u mestu i produži svoje tražanje po mračnim hodnicima.

Nije imao dovoljno elemenata da bi rešio i ovu poslednju u nizu zagonetki, i zato je iz glave izbacio misli o njoj.

Pre ili kasnije rešenje će doći, znao je. Kada se i poslednji komadić razbacanog mozaike konačno nađe na svom pravom mestu...

Sat kasnije znao je da Sandermen i Dekster više nisu u podzemnom lavirintu. Pukotina kroz koju je prodirala poslednja svetlost dana bila je uska, ali se Sandermen ipak ne kako provukao kroz nju, ostavljajući po neravninama krvave tragove.

Ninđa se hladno osmehnu. Utoliko bolje; obračun u mrklom mraku, njegovom pravom elementu, ne bi imao nikakvih draži. Sandermen mora imati vremena da shvati kako ni on nije besmrtan, mora bar nekoliko sekundi gledati kako mu se smrt neumitno približava...

Dohvativši sa poda hodnika jedan kamenčić, ninđa ga izbacila napolje, istovremeno se pribijajući u mrtvi ugao zida.

Stražar koga je verovatno Dekster ostavio da čuva ovaj izlaz, nije imao najbolje živce. Dug rafal iz automatske puške podiže mnoštvo oblačića prašine po suprotnom zidu i ninđu zasušila sitni komadići betona.

Drugi stražar — ili više njih — do sada je sigurno stigao i do mesta gde su se okupili svi preživeli.

Po ko zna koji put u ovoj igri, Sandermen je saterao opasnog protivnika u naizgled bezizlaznu zamku.

I po ko zna koji put ninđa će mu dokazati da njegova zamisao nije bila dovoljno efikasna...

Nije mu se žurilo, jer je čekao da padne noć. Noć je bila njegovo vreme, vreme ninđe.

Stražar ostavljen napolju očigledno je imao drukčije mišljenje o tami. Do ušiju ninđe dopre šum opreznih koraka, ti hog zveckanja kada je vojnik vrhom cevi dotakao kamen.

»Dolazi da vidi da li me je pogodio«, pomisli ninđa. »Loše su ga obučili... loše...«

Udarac koji se iz tame sručio na vojnikovu slepoočnicu nije delovao opasno, ali čovek se stropoštao kao da su mu iznenada otkazala oba kolena. Spustivši se na pod pored nje, ninđa je i dalje strpljivo čekao noć...

Vojnik nešto promrmlja i promeškoli se ali se istog časa umiri, jer mu je ledeno sečivo vakizašija dotaklo grlo.

— Tiho! — zapovedi ninđa šapatom. — Ko ti je rekao da čuvaš ovo mesto? Dekster?

— Da — vojnik proguta pljuvačku. — K-kapetan Dekster...

— Gde je sad?

— Ne znam...

— Kada si ga poslednja put video?

— Pre sat i po, u našoj kasarni. Naredio je da svi uzmemo oružje i pođemo za njim. Mene je ostavio ovde na straži, a ostale je poveo do obale.

— Do obale? Da li su nešto poneli?

— Da... gumeni čamac, ali...

Drška dugog noža još jednom pogodi slepoočnicu čoveka. Bio je to jedini način na koji je ninda još mogao da iskali svoj gnev.

Potcenio je Dekstera i Sandermena, uveren da su još uvek u lavirintu odakle mu ne mogu izmaći. Druga greška bila je što nije požurio da i sam pođe za njima.

Dvojica zločinaca su, zbog nečeg, hitali da se dočepaju do kumenata Teraijevog oca. Zar su bili tako sigurni da će uskoro naići neki brod ili avion kojim bi mogli umaći sa ostrva?

»A zašto, do đavola, ne bi bili sigurni«, upita ninda samog sebe. »U Deksterovim rukama je radio-stanica, dovoljna da odmah pozove pomoć. Čak i ne uzimajući u obzir mogućnost da je Sandermen sebi već obezbedio odstupnicu«!

Mrak još nije bio potpun, ali u tropskim predelima noć se brzo spušta. Hitrim i bešumnim korakom, kao da lebdi iznad neravnog tla, ninda pohita prema južnoj obali ostrva Vek, mestu odakle su na njega stupili prvi japanski vojnici.

Šum mnogih koraka prvi ga je upozorio na opasnost i on pade na tle, pribijajući se uz najbližu stenu.

Svetlosti je još uvek bilo dovoljno da razazna širok streljački stroj koji je lagano išao prema njemu. Vojnici su u rukama imali spremne svoje puške i zavirivali u svaki grm, iza svakog većeg kamena.

Sandermen nije ispuštao inicijativu iz ruku. Uz Deksterovu pomoć organizovao je pročešljavanje čitavog ostrva Vek, ne naročito težak posao na ostrvcetu ove veličine.

A u međuvremenu, on i Dekster se vrte oko mesta na kojem je potonuo japanski razarač. Hoće li imati dovoljno hrabrosti da se u mrklom mraku jedan od njih spusti na dno mora i pronađe ulaz u mrtvi brod?

Krećući se unazad i ukoso, bez šuma, on se uputi prema niskoj obali mora, tamo gde se nalazio jedini izlaz za njega. Čak i u mrklom mraku ne sme rizikovati da ga vojnici pronađu; tada ne bi prošlo bez

prolivanja krvi, a nije želeo da proliva krv momaka koji izvršavaju naređenje i ne sanjajući o kakvoj se igri u stvari radi.

Nekoliko stopa pod njegovim nogama talasi su sada već nežno doticali koralni sprud. I okean se smirivao u sumrak, kao da je i sam zamoren divljanjem tajfuna.

U tišini voda je prenosila po tmule glasove; podsećalo je to na razgovor morskih čudovišta koja su se srela negde na pučini, ali je ninda znao da ta čudovišta ne dolaze iz dubina okeana. Nekoliko snažnih svetiljki udaljenih gotovo milju od obale, odavalo je tačan položaj dva ili tri gumena čamca sa sada utišanim spoljnim motorima.

Odmeravajući u tami položaj svetiljki, ninda se prisećao redova iz Devreove knjige.

U blizini tog mesta nasukao se jedan od starih japanskih razarača, da bi ga bura docnije svukla sa koralnog spruda i spustila na dno.

Sandermen i Dekster bili su na pravom mestu. A jedan od njih — ili ronilac koga su angažovali — pripremao se da proдре pod palubu davno umrlog broda.

Koraci mnogih ljudi bili su sve bliži. Udahnuvši vazduh, ninda se odgurnu od tla i tala-

si se bešumno sklopiše nad nje govom glavom.

Plivao je brzo i tiho, nastojeći da što manje uznemiri površinu okeana, gutajući prostor do tri ukotvljena čamca koja su se blago njihala na talasima plime. Senke su se naizgled besciljno kretale tamo i amo ispred zaslepljujućih svetla, ali je ipak bio u stanju da odredi da u čamcima nema više od šest ljudi.

Tri čoveka za krmom, Sandermen i Dekster...

I gnjurac.

Što se te šestorke tiče, nije morao imati skrupula. Ljudi dovoljno poverljivi da ih Dekster angažuje za ovakav posao morali su biti pravi veliki majstori kriminala. Smrt koja će ih uskoro stići neće biti ništa više od zaslužene kazne...

Na rastojanju od stotinak jardi od čamca, ninda zaroni u fosforescentnu vodu ne zatvarajući oči.

Koralno dno, na ovom mestu ne dublje od desetak stopa, svetlucalo je pod njim, ali oko sebe nije mogao da vidi daleko, jer su vode okeana još bile mutne od nedavne bure. Svejedno: njegov osećaj za orijentaciju doveo ga je tačno do mesta gde se sa koralnog grebena dno strmo spuštalo na-

niže dostižući dubinu od sto dvadeset stopa.

Odblesci svetiljki koji su poigravali po površini pomogli su mu da se preciznije orijentira. Bez ikakvog šuma, glava ninde izroni uz krmu najbližeg čamca.

Tihi glasovi, metalno zveckanje boca sa kisonikom. Deksterov ronilac spremio se da se spusti do bezoblične tamne mase na dnu koju je i ninda malo ranije zapazio.

Strpljivo je sačekao još nekoliko trenutaka, razmišljajući o zagonetnim Teraijevim rečima. I sanducima eksploziva skinutim sa uredno poslagane gomile u podzemnoj galeriji...

— Srećno, Lui! — reče glasno Sandermen. Njegov duboki glas odavao je pritajeni trijumf. Pod maskom, ninda raširi usne u prezriv osmeh.

— Srećno! — uzvрати kao eho Deksterov glas. U sredini, između tri čamca, nešto teško pljusnu u vodu, zanjihavši lake čarnce ispunjene vazduhom.

Trenutak koji je ninda čekao, trenutak u kojem će pažnja preostale petorice biti usmerena na gnjurca koji zaronjava...

Odbacivši se snažnim nogama ninda gotovo čitavim telom, kao delfin, izlete na površinu. Dve čelične šake nepogrešivo se sklopiše oko vrata

čoveka koji je sedeo na krmu i povukoše ga naniže, u tamnu dubinu.

U drugom času Sandermen podiže glavu.

— Šta je to? — upita drhtavim glasom. Kao da...?

Pištolt je već bio u Deksterovoj ruci i on se oprezno osvrte oko sebe. Lice mu je bilo izobličeno od straha.

— Mat! — promuca. — Gde je Mat, do đavola?

Uz dok njegovog čamca, pored samog najlonskog užeta koje je Deksterov čovek propuštao kroz ruke održavajući vezu sa roniocem, voda se uskovitla i iz nje izroniše glava i ramena jednog čoveka. Glava mu je bila zabačena unazad kao da se smeje široko otvorenim ustima...

Dekster vrisnu od straha kad shvati da ono što vidi nisu usta već dugi rez koji je Matov vrat razdvojio od uha do uha. Čovek kraj njega opsova, naglo povlačeći užu sebi. Izvukao je svega nekoliko stopa i glupo se zablenuo u glatko presečeni kraj sa kojeg je kapala voda.

— To je on! — zaurla Sandermen. — Ninda, proklet bio! Pucaj, Bile!

Zgrčenog lica, Dekster isprazni šaržer u tamnu vodu kraj čamca, pomerajući cev tako da

pokrije što veći prostor oko Matovog tela.

Bez šuma, ninda izroni na suprotnoj strani Deksterovog čamca. Duga oštrica u njegovoj desnoj ruci munjevito se pokrete napred nazad i niz nju, zajedno sa vodom, poteče mlaz krvi.

— Ah! — iznenađeno reče čovek sa užetom u rukama. To je bilo sve što je dospeo da kaže pre nego što se sručio preko zaobljene ivice čamca, sa licem i rukama u vodi.

Drhtavim prstima gurajući novi šaržer u pištolj Dekster je gadno psovao. Treći čovek, onaj na krmi Sandermenovog čamca šarao je po nemirnoj površini dugim rafalima iz automatske puške.

A onda tišina...

— Šta misliš, da li smo ga pogodili? — promuklo reče Sandermen. Pištolj velikog kalibra u njegovoj ruci neodlučno je šetao između leve i desne strane čamca.

Ninda izroni na stopu od njega. Lice pod maskom podiže se prema Sandermenu.

— Niste! — reče glasno i ponovo zaroni.

Tri oružja progovoriše istovremeno.

— Šta radite, glupani? — zaurla očajnički Sandermen. — Probušili ste mi čamac, do đavola!

Dekster je već bio na nogama, s mukom održavajući ravnotežu. Leva ruka bila mu je ispružena.

— Pređite ovamo, pukovniče — reče promuklo — Bez brige, ovi čamci imaju pregrade i teško ih je poto...

Nije dovršio rečenicu, jer iz trećeg čamca dopre užasan krik. Duga blistava oštrica opisala je pravilan krug kroz gumeno dno, otvarajući ga kao dno konzerve. Podigavši obe ruke uvis, čovek polete naniže, ali njegov krik nije trajao dugo, zagušen krkljanjem iz presečenog dušnika.

U istom čamcu, Dekster i Sandermen se pogledaše ukočenim očima. Sa psovkom na usnama, ovaj drugi kleknu na krmi, grabeći drhtavim rukama uže kojim se pokreće motor.

Lice pod crnom maskom još jednom izroni pred njim, zajedno sa raširenom šakom. Zvučan težak šamar odjeknu nad površinom okeana i Sandermen zaurla od bola i straha, držeći se za obraz.

Dekster se histerično zakikota, tražeći pogledom neki cilj na kojem bi mogao da iskali svoj gnev.

Takvog cilja nije bilo i on promuklo opsova. U istom trenutku motor se zakašlja i bučno proradi.

Iza Deksterovih leđa prilika u crnoj odeći iskoči do pojasa iz vode i kroz vlažni noćni vazduh zazvižda šuriken, zarivajući se posred ćelavog čela. Sklopivši obe ruke nad oštrim šiljcima, kapetan bez reči pade u vodu, dok je Sandermen užasnuto buljio za njim.

— Stigao sam — progovori ninda iza njegovih leđa. Stajao je malo raskoračen, nasred čamca, bez ikakvog oružja u rukama.

— Pokreni čamac prema oba
III — zapovedi oštro. — Brzo!

Obliznuvši suve usne, Sandermen ga posluša. Čamac poskoči na vodi, ali to kao da nije uticalo na ravnotežu pojave u crnom kostimu. Sandermenove oči na trenutak odlutale do Deksterovog pištolja na dnu čamca.

— Samo ga uzmi — nasmejao se ninda. — Hajde, pokušaj!

Sandermen nemo odmahnu glavom.

U tom trenutku čamac doslovno odskoči sa površine vode pod kojom odjeknu potmula eksplozija. Stotinak jardi iza njih voda je besno ključala, izbacujući na površinu pokidane

ostatke broda, travuljinu i uskovitlani mulj sa dna.

— To je to — reče ninda mirno. — Japanac se potrudio da zaštiti svoje otkriće, Sandermen. Niko nikada neće doznati šta je to bilo... ali je tako najbolje, zar ne?

Sandermen steže zube.

— Ubij me! — procedi. — Ubij me, proklet bio! Šta ćeš?

Ninda sleže ramenima.

— Ne znam — reče.

Oštrica katana fjuknu kroz vazduh i pred razrogačenim Sandermenovim očima blesnu srebrnasta munja.

Bilo je to poslednje što je video...

Laganim pokretima, ninda svuče kapuljaču sa lica, prepustajući ga svežem noćnom vazduhu, a onda čvrstom rukom dohvati krmu čamca i usmeri ga u luku koji će zaobići čitav atol Vejk.

Pogled mu je bio uprt u mračne talase koji su se razdvajali ispred čamca.

— Spavaj, prijatelju — reče tiho, na japanskom. — Spavaj mirno... tvoju tajnu niko nikada neće otkriti...

Inazo Nitobe
B U Š I D O
 KODEKS SAMURAJA

BUSIDO

**PUT RATNIKA — KNJIGA
 ZAKONA KOJI SU SEDAM
 VEKOVA UPRAVLJALI
 ŽIVOTIMA SAMURAJA!**

- Šta je samuraje pokretalo na nadljudske podvige?
- Zašto je za ratnika postojala samo jedna kazna — harakiri?
- Šta je navelo kamikaze pilote da dobrovoljno odlete u smrt?
- Koji su to principi zbog kojih se samuraj nikad ne predaje?
- Zašto i kako su baš u Japanu nastale najsavršenije borilačke veštine?
- Koji uzrok leži u osnovu munjevitog japanskog uspona posle II svet. rata?

Odgovor vam daje BUŠIDO — etički kodeks koji je postavio standarde ponašanja i ideale karaktera za ceo japanski narod.

Poglavlja: Hrabrost, Čast, Lojalnost, Samokontrola, Vaspitanje i obučavanje samuraja, Harakiri i osveta, Mač — duša samuraja... potvrđuje vam da je BUŠIDO — Put ratnika najstrožiji kodeks životnih principa koji je ikad sastavljen!

Popunite narudžbenicu i još danas je pošaljite na adresu:

INTERMEDIA, pošt. fak. 20-104, 11030 Beograd 8.

Šaljemo odmah — plaćate poštaru kad vam knjiga stigne (pouzećem).

NARUDŽBENICA — Ninda 35

Naručujem — kom. knjige BUŠIDO po ceni od 1600 din.
 — pouzećem.

ime i prezime

ulica i broj

poštanski broj i mesto

U maju Ninđa 36

NEBO SE OGLEDA U KRVI . . .

Nebo se ogledalo u mračnoj površini koju je vetar nabirao s vremena na vreme, stvarajući jedini šum sem hrapavog disanja čoveka opruženog usred sve veće lokve krvi . . .

Ninđa je znao da će ga gubitak dragocene tečnosti pre ili kasnije ubiti. Mnogo sigurnije nego oružje tragača čije se prisustvo naslućivalo u blizini . . .

»Neka dođu«, mislio je. »Što pre . . . što pre . . .«